TRĂDARE ÎN CIA

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

SAS

Trădare în CIA

reeditare - (SAS contra CIA)

V.2.0

ISBN:
973-8070-02-3

Malko Productions – Paris,
Ediţia a II-a
Ediţia I apărută cu titlul „SAS contra CIA” în 1991
SAS contre CIA
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:

© TÍNERAMA 2000

Gérard de Villiers

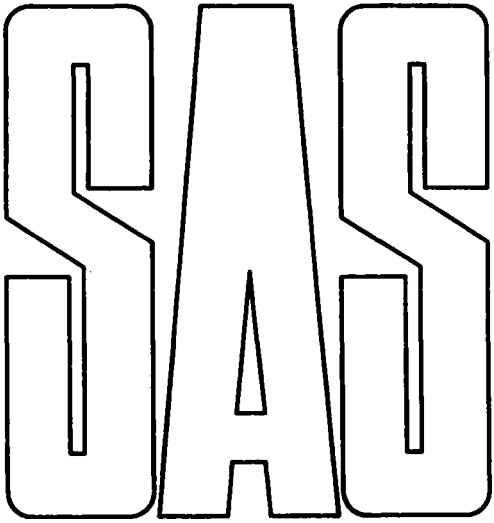

Trădare în CIA

În româneşte de
Nicolae Constantinescu

2000

CUPRINS

Capitolul I 6

Capitolul II 14

Capitolul III 30

Capitolul IV 38

Capitolul V 51

Capitolul VI 61

Capitolul VII 76

Capitolul VIII 86

Capitolul IX 96

Capitolul X 103

Capitolul XI 112

Capitolul XII 128

Capitolul XIII 144

Capitolul I

Aerul era sufocant din cauza kerosenului ars. Deşi era aproape unu noaptea, cimentul terenului era încă impregnat de căldură. Micile luminiţe albastre care jalonau pista de zbor reuşeau să dea ansamblului un vag aer modern.

Malko Linge surâse maliţios, fără să fie văzut de nimeni, observând că fiecare bec electric era dublat de o lampă cu gaz. Electricitatea era extrem de capricioasă la Teheran...

Uriaşul DC 8 se aşezase pe pistă aproape de clădirea aeroportului. Nu se vedeau prea multe avioane: un Boeing de la Air India, un Coronado al S.A.S. şi câteva vechituri de Dakota care aparţineau unor companii orientale, cărora le era jenă să-şi afişeze numele pe fuselajul aparatelor.

Docili, pasagerii se luaseră după stewardesa dolofană şi negricioasă.

Malko privi în jurul lui. Nu-l aştepta nimeni. Altfel, s-ar fi aflat la faţa locului.

Nu vedea decât doi hamali persani, zdrenţăroşi, zăcând pe treptele aeroportului.

Terasa era pustie, iar pendula arăta unu şi zece.

Malko suspină, gândindu-se că la New York nu era decât ora patru şi jumătate şi trebuia să fie mult mai bine în căsuţa lui din Pughkeepsie, decât pe tărâmul acela pustiu unde avea impresia că respiră vapori de petrol.

Pasagerii se aliniaseră cuminţi în faţa celor două ghişee. În spatele geamurilor, funcţionarii adormiţi şi neraşi îşi treceau din mână în mână, cu aere misterioase, paşapoartele străine.

Datorită paşaportului diplomatic, Malko fu scutit de vamă. Un iranian mărunţel, numai dinţi strălucitori şi mustaţă, se sperie de-a binelea când îi citi titlurile. Însă nu îndrăzni să întrebe ce însemna S.A.S. Dar era clar că murea de nerăbdare să afle.

De altfel nu era primul ins intrigat de cele trei litere!

Ele însemnau, pur şi simplu, „Alteţa Sa Serenisimă”.

În ciuda paşaportului său diplomatic american, prinţul Malko Linge, de origine austriacă, avea tot dreptul la acest titlu. Şi, trebuie să spunem că ţinea nespus de mult la el.

Tot atât de mult, se ataşase de castelul pe care îl deţinea în

Austria şi unde se hotărâse să-şi petreacă zilele bătrâneţii, sigur, numai după ce vor fi fost terminate lucrările foarte delicate de restaurare, pentru care se străduia să asigure banii necesari, transpirând în solda guvernului american. Pentru că nu era decât un soi de funcţionar al C.I.A.[1], binecunoscuta organizaţie a contraspionajului american.

Colegii lui, ca toţi americanii, erau extrem de impresionaţi de titlul său. Numai că li se părea puţin cam lung. Să-l fi strigat „Linge”, pur şi simplu, ar fi fost lipsit de gust.

Aşa că „S.A.S.” reuşea să exprime concizie şi respect în acelaşi timp.

— Doriţi o maşină?îi propuse politicos funcţionarul.

— Nu, mulţumesc, o să iau un taxi.

Ştia că într-o asemenea ţară trebuie să ai îndoieli serioase în faţa oamenilor prea serviabili.

Malko privi în jurul lui. Se afla în sala vămii, printre primii sosiţi unde, dincolo de un perete de sticlă, vreo cincizeci de iranieni se străduiau să distingă chipurile noilor veniţi.

Expresiile lor, trecând de la curiozitate la încântare, îl făcură pe Malko să se simtă ca într-un incubator.

Aşteptând să-i sosească valizele, merse să schimbe o sută de dolari la un oficiu al Băncii Melli.

Funcţionarul îi înmână un teanc de riali. Malko îi numără. Lipseau câteva. Întinse mâna fără să spună nimic.

Funcţionarul, dezgustat, deschise sertarul şi îi restitui cele două bancnote pe care le extrăsese din teanc înainte de a i-l întinde. O dată din două îi reuşea figura, datorită naivităţii călătorilor care mizau pe cinstea lui şi a băncii.

Asta este, fata cea mare nu va primi un cadou.

Valizele sosiseră. Un vameş burtos le lipi o etichetă şi îi surâse lui Malko. Înţelegător, acesta îi întinse 5 riali.

Şi totuşi nu se vedea nimeni prin preajmă, cu toate că Schalberg aflase că Malko soseşte.

Iar avionul nu întârziase.

Malko strânse mai temeinic în palmă mânerul servietei negre ca şi când cineva ar fi putut zări ceva prin pereţii de piele. Se gândise chiar, o clipă, să şi-o lege cu un lănţişor de încheietura mâinii, dar s-ar fi simţit ridicol.

Un hamal în zdrenţe îi luă valizele. Malko îl urmă după un moment de sufocare. Deşi se aflau la 1500 de metri altitudine,

[1] Central Intelligence Agency.

căldura era teribilă.

Teheranul, în iunie, se transforma în rug încins. Simţea deja sudoarea alunecându-i pe spate. Costumul lui de alpaca neagră era şifonat, fapt ce îl enerva îngrozitor, pentru că nu suporta ţinuta neglijentă.

Strecurându-şi mâna sub haină, deplasă uşor crosa pistolului extraplat pe care îl avea la centură. Astfel era invizibil, dar căldura îl făcea să i se lipească de piele, producându-i o senzaţie neplăcută. Şi aşa mai făcuse o concesie celor care îl plăteau. Pentru că el, personal, avea oroare de arme.

Ezită pe trotuar, în faţa aeroportului. Observase un bar la primul etaj, dar ar fi trebuit să urce scările de marmură şi i se părea foarte departe. Se hotărî să meargă la hotel. Cel puţin acolo, trebuia să existe un seif. După care, îi rămânea o mulţime de timp să bea votcă-citron din plin.

— V-aţi rătăcit?

Recunoscu accentul încântător al stewardesei minione care preluase serviciul la Paris. Se oprise chiar în spatele lui Malko, cu o geantă într-o mână şi un mantou în cealaltă.

— Nu chiar. Încerc să ghicesc care ar putea fi şoferul cel mai puţin hoţ dintre toţi taximetriştii de aici.

Stewardesa zâmbi.

— De ce nu veniţi cu noi în minibuzul Panam? Comandantul n-o să se împotrivească; ne cunoaştem foarte bine.

Malko ezită o clipă. Era posibil ca cei care trebuiau să-l aştepte, să fi întârziat. Dar, pe de altă parte, Hildegarde – i se prezentase în avion – avea o siluetă încântătoare. Vorbiseră nemţeşte şi ar fi putut continua la barul de la Hilton. Odată plecate dincolo de graniţele propriei ţări, femeile devin foarte vulnerabile, e un lucru ştiut. Iar servieta, va fi la loc mult mai sigur în mijlocul unui echipaj al Panam decât între doi însoţitori nu prea siguri.

În Iran, moralitatea oamenilor devine discutabilă, imediat ce este vorba despre sume mai mari de un dolar.

— Cred că îmi convine. Să mergem.

După o ultimă privire circulară, urcară în minibuzul Volkswagen, care aştepta lângă trotuar. Deşi erau vreo doisprezece, strânşi umăr lângă umăr, comandantul aeronavei îi făcu un semn prietenesc de bun venit.

Hildegarde se aşezase lângă el. Era clar că Malko îi plăcea. El însă zâmbi, gândindu-se cam ce figură ar face dacă ar afla pe cine invitase în călătorie.

Nu se simţea prea bine totuşi. Crosa pistolului îi intra în coapsă. Şi nu prea avea cum să o îndrepte fără a fi remarcat. Să nu uităm că războiul se terminase de douăzeci şi doi de ani…

— Sunteţi pentru prima dată la Teheran?

— Nu, am mai venit în timpul războiului. Nu era prea nostim atunci. Sper să se fi ridicat hoteluri civilizate între timp.

— Doar Hiltonul. Despre celelalte nici nu poate fi vorba. La Park Hotel, nimeni nu vorbeşte o limbă străină… Rămâneţi mai mult?

— Cam o lună. Trebuie să vizitez mai multe locuri ca să văd unde am putea amplasa o uzină de nitraţi. Probabil în Golful Persic, dar o să am suficient timp liber, se grăbi Malko să adauge.

— Şi în servietă aveţi numai acte? continuă stewardesa.

Malko se amuză. Nostime acte!

— Îmi sunt indispensabile. De asta nu mă despart de ele.

Hildegarde zâmbi. Îşi aşeză mâna pe coapsa dreaptă a lui Malko şi îl întrebă pe tonul cel mai natural:

— Şi asta? Tot acte sunt?

Mâna ei se odihnea chiar pe crosa pistolului. Dar pentru că întrebase în nemţeşte, nimeni nu remarcă nimic.

Malko îşi muşcă buzele. Ar fi trebuit să nu-şi trădeze obiceiurile. Nu era cel mai potrivit moment pentru a se face remarcat! Acum, era obligat să ofere o explicaţie.

— Ştii, într-o ţară ca asta, drumurile nu sunt prea sigure… Sunt nevoit să umblu prin cele mai îndepărtate colţuri, nu prea ospitaliere.

Hildegarde se amuza.

— Ei, totuşi, chiar pe drumul de la Mehrabad la Teheran…

Şi continuă:

— Poate eşti un traficant? Ce le-ai adus? Diamante, smaralde? Sper că nu umbli cu droguri!

Malko se revoltă.

— Te asigur că nu e vorba de droguri!

— Te cred. Nu prea ai aerul unui traficant mizerabil. Spune-mi, totuşi…

— Nu pot să-ţi explic. Nu acum, vreau să spun…

Adică nici acum, nici altă dată. Doar Preşedintele StatelorUnite şi şeful C.I.A. erau la curent cu toată povestea. Mai erau şi „alţii”. Dar nici ei n-ar fi suflat o vorbă.

— Te rog să-mi promiţi că n-ai să spui nimănui ce gândeşti, o rugă Malko. E o afacere foarte importantă.

Şi îşi aţinti privirea aurie în ochii tinerei fete. Puţine femei rezistau la această probă. Impresia era de aur lichid.

Numai că de astă dată, nu avea intenţia să o atragă pe Hildegarde în patul lui. Sau, nu chiar imediat. Miza era mult prea mare.

— De acord. Dar mâine ieşim la plimbare împreună. Nu am niciun chef să dispari aşa repede!

— Jur! Doar mergem la acelaşi hotel…

Minibuzul intrase în periferia Teheran-ului. Marele bulevard Shah Reza era luminat de becuri anemice, cu lumină gălbuie. Nu se vedea nici măcar o pisică. Doar taxiuri întârziate se scurgeau pe drum, iluminate cu mici ghirlande multicolore în interior.

Pasagerii minibuzului moţăiau. Malko profită şi îi strânse mâna Hildegardei în întuneric. Ea nu o retrase, ba, chiar se lipi un pic mai mult de el.

Lângă S.A.S., comandantul de bord mormăi ceva. Malko îşi puse servieta pe jos, lângă cea a ofiţerului. Doar aşa putea să-şi întindă picioarele spre cele ale stewardesei.

Minibuzul luase virajul pe bulevardul Hafez şi îşi continua cu greu drumul spre cartierul Chimran, unde se afla Hiltonul, la vreo şase kilometri în afara oraşului. Trecură prin faţa unei firme luminate violent. Era un cabaret Miami, mărturie a locului civilizat în care se afla. Ajunseră într-un loc lipsit de locuinţe. Drumul şerpuia printre coline fără vegetaţie, din spatele cărora apărea câte o construcţie.

Şi Malko începu să moţăie. Totul se desfăşura cum prevăzuse. Vor ajunge imediat la hotel. Servieta se va odihni la loc sigur, iar el va obţine în schimbul a cinci dolari, o cameră alăturată de cea a lui Hildegarde.

*

**

Minibuzul frână brusc. Trezit din reverie, Malko se aplecă peste umărul lui Hildegarde pentru a vedea ce se întâmplă afară.

Vehiculul mai merse puţin, apoi se opri… Portiera se deschise. Apăru un cap împodobit cu o şepcuţă. Era un iranian cu o mustaţă mică, cu ochii injectaţi de sânge, înarmat cu un pistol cât toate zilele.

— Jos cu voi, strigă într-o engleză oribilă. Controlul militar.

Comandantul de bord se trezi, furios.

— Ce dracu înseamnă asta? N-are nimeni dreptul să ne oprească! Şofer, ia-o la goană!

Numai că şoferul simţea în burtă ţeava unei mitraliere şi îşi

aminti brusc că avea o familie! Mârâi ceva de neînţeles şi nu se clinti. Cu brutalitate, ofiţerul iranian îl apucă pe steward de mânecă şi îl aruncă afară din maşină.

— Afară, am spus, repetă el.

De astă dată, nimeni nu mai aşteptă să repete.

Chiar şi comandantul de bord, impresionat probabil de uniformă, se ridică.

Numai că toată tevatura nu-i prevestea nimic bun lui Malko. Controlul ăsta neaşteptat, în mijlocul nopţii, părea bizar... Şi îi veni o idee, uşor de realizat...

Coborî din maşină, înaintea Hildegardei. Imediat ce îl văzu, ofiţerul iranian răcni.

— Dumneata cine mai eşti? Eşti civil? De ce te ascunzi într-o maşină a echipajului? Actele, imediat!

Malko îi întinse paşaportul cu o mână iar cu cealaltă îi întinse servieta. Dar ofiţerul nici nu o băgă în seamă. Se întoarse şi îi chemă pe cei doi civili care îl însoţeau şi care stătuseră până atunci în umbră.

— Luaţi-l, strigă în persană.

Apoi adăugă pentru ceilalţi pasageri, în engleză:

— Puteţi pleca mai departe. Îl reţinem doar pe domnul care este suspect.

Încă buimaci, toţi urcară în minibuz. Cu Hildegarde la urmă. Ea se întoarse şi îl privi pe Malko cu teamă. Ca să o liniştească, el îl făcu cu ochiul. Spera să-l observe în întuneric. Cei doi bărbaţi pe care îi chemase ofiţerul îl încadraseră... Erau doi uriaşi de 1,90 m, cu fruntea îngustă şi mustaţa agresivă. Îl apucară pe Malko de câte un braţ şi îl dirijară spre o veche maşină americană, oprită ceva mai departe. Nepăsători, cei şase soldaţi îşi coborâră armele şi aşteptau. Malko îl auzi pe unul dintre ei spunând: „locotenentul Tabriz a zis că după ce terminăm, mergem la culcare”.

Malko avusese grijă să nu se observe că înţelege persana. Adeseori, asemenea detalii îţi pot salva viaţa.

Se lăsă condus la maşină fără să opună rezistenţă, întrebându-se cum se va sfârşi comedia.

Pentru că era posibil să se termine cu o plimbare prin deşert...

Înainte de a urca în maşină, una dintre gorile îl percheziţionă şi îi luă pistolul. Malko nu dădu, însă, drumul servietei.

*

**

La volan era un civil. Demară imediat ce urcară.

— Unde mergem? întrebă Malko în engleză, de formă.

Cei care îl păzeau nu se obosiră să-i răspundă.

Maşina părăsi drumul asfaltat şi o luă pe unul cu solul denivelat.

Malko se gândi că, înainte ca cei care plecaseră mai departe să reuşească să alerteze pe cineva, pentru el va fi mult prea târziu. Continuă totuşi să strângă preţioasa servietă.

Deodată, maşina încetini şi se opri. Gorila din stânga îl trase pe Malko afară din maşină.

Chiar aşa cum se gândise. Se aflau pe un teren viran. În depărtare se vedeau luminile oraşului.

Malko îşi încordă muşchii. Ar fi trebuit să profite de întuneric şi să fugă. Numai că namilele nu îl lăsară să o zbughească. Una îl prinse din spate, imobilizându-i mâinile. Avea o forţă îngrozitoare. Malko nu mai putea să respire. Cealaltă îi răsuci mâna şi îi luă servieta. Smulgându-i-o cu toată puterea, îi trase şi un picior în burtă. Malko simţi un spasm şi dădu drumul servietei. O lovitură puternică îl atinse în spatele urechii. Se prăbuşi pe solul pietros, cald.

Auzi, confuz, cum maşina făcea cale întoarsă, în trombă. Rămăsese singur. Nu îndrăzniseră, sau nu voiseră să-l omoare.

Se ridică cu greu şi vomă. Mai simţea lovitura de picior în burtă.

Pe cer sclipeau o mulţime de stele şi era cald. Un câine urla în depărtare. Malko porni la drum, încercând să reconstituie traseul făcut cu maşina.

Se gândea intens. Era clar acum că povestea pe care o auzise la Washington nu ieşise din creierul bolnav al generalului Gavin.

Ajunse la şosea în douăzeci de minute. Bineînţeles, soldaţii şi ofiţerul dispăruseră.

Nu-i mai rămânea decât să ajungă la Hilton.

Aşteptă aproape o jumătate de oră pe marginea drumului. Treceau maşini, fie particulare, fie taxiuri arhipline.

Văzu, în sfârşit, un taxi gol, care cobora de pe deal. Malko îl opri. Omul nu voia să mai facă o cursă, voia să meargă la culcare. Consimţi, în cele din urmă, pentru 400 de riali să mai facă o cursă. Iar onorariul nu era mai mare de 60 de riali. Dau nu era momentul să se mai tocmească.

Malko avea o îngrozitoare durere de cap. Sângele îi cursese pe obraz şi se uscase.

În sfârşit, taxiul se opri în faţa hotelului. Pentru că portarul

dormea, Malko intră direct în hol, unde domnea o oarecare animaţie.

Comandantul de bord, cu capul gol, gesticula în mijlocul unui grup. Erau acolo mai mulţi civili şi un iranian în uniformă.

Malko se apropie. Mai întâi îl observă iranianul. Scoase un ţipăt şi toţi ceilalţi se întoarseră spre agent.

Comandantul de bord se repezi la el.

— Omule, ce spaimă ne-ai tras! Eram sigur că nemernicii ăia te-au dat gata. Şi când mă gândesc că maimuţoii ăştia sunt echipaţi cu dolarii noştri munciţi!

— Nu vă permit..., începu iranianul...

— Tu, maimuţoiule, să faci bine să taci, i-o tăie americanul. Sau te iau la şuturi! Ai face mai bine să-l găseşti pe nebunul care şi-a permis acest atentat îngrozitor!

Ofiţerul ridică braţele spre cer.

— O să fac un raport! Unde naiba să mă duc să-l caut? E imposibil...

Lui Malko i se învârtea capul. Căută din ochi un loc unde să se aşeze. Şi privirea i se opri la Hildegarde, ce adormise pe unul dintre divanele din hol.

O scânteie de bucurie i se aprinse atunci în piept. Pentru că, prin somn, tânăra nu lăsase din mână mânerul unei serviete negre, pe care o strângea din răsputeri.

Era chiar servieta lui!

Se vede că în clipa aceea a funcţionat telepatia, deoarece comandantul de bord îl întrebă pe Malko:

— Şi geanta mea? Ţi-au luat-o, nu-i aşa? Credeau că e plină cu bani!

Furios, se întoarse spre iranian.

— Dacă nu am rapid toate documentele de bord, mâine avionul nu va putea decola. Şi dacă nu poate să decoleze, chestia asta o să coste mai întâi o sută de mii de dolari. Şi, apoi, tot aşa. Compania va da în judecată Iranul. Aveţi aici o armată de bandiţi, de gangsteri!

Consternaţi, cei din jurul lui tăceau. Chiar cel de-al doilea secretar al Ambasadei Statelor Unite, nu prea trezit din somn şi năuc de tot ce auzea, nu-şi putea imagina o unitate armată iraniană care ar fi putut să atace minibuzul Panam.

Iar directorul Hilton-ului, trezit în grabă, de altfel un domn foarte demn, nu avusese timp să-şi pună o cravată, ceea ce pentru un englez rimează cu pierderea totală a controlului.

Ofiţerul iranian fusese convocat de director. El, cel puţin, nu

înţelegea nimic şi nu voia să ia nicio iniţiativă.

Văzând că nu are nicio şansă să-şi regăsească documentaţia, comandantul consimţi să meargă la culcare.

Dar dimineaţa promitea un deznodământ tumultuos. Era limpede că nu de dragul lui Malko trezise americanul tot hotelul, ci pentru a-şi regăsi preţioasa servietă.

Când coborâse din minibuz, Malko avusese timp suficient să o ia pe cea a comandantului.

Trebuie să recunoaştem că nimic nu seamănă mai mult cu o servietă neagră, decât o altă servietă neagră.

Americanul nu şi-a dat seama de substituţie, decât voind să umble prin acte. Care, ciudat, erau încuiate cu cheia! De unde pornise toată tevatura…

Malko o privi cu tandreţe pe Hildegarde. O atinse uşor. Ea tresări şi deschise ochii.

— Doamne Sfinte, dar eşti rănit!

E drept că sângele uscat îi dădea un aer spectaculos.

— N-am nimic. Dau tu ai fost formidabilă. Şi datorită ţie, nimeni nu se îndoieşte de nimic.

— Eşti mulţumit? Atunci trebuie să-mi faci o favoare…

— Ce anume?

— Deschide servieta. Vreau să ştiu ce este înăuntru.

— Imposibil.

— Dacă îi povestesc comandantului că ai un pistol, o deschide el imediat.

Nu era nimic de făcut!

— Bine, dar nu aici. Vino la mine în cameră.

— Atenţie! Să nu care cumva să te închizi în cameră, sau ceva asemănător. Dacă vrei tu să vii, sunt la 716.

— Încă nu mi s-a întâmplat să refuz a face o vizită, noaptea, în camera unei femei…

Capitolul II

Camera Hildegardei era orientată spre sud. Fereastra era închisă pentru a păstra răcoarea aerului condiţionat, dar oferea o vedere panoramică asupra Teheranului.

Hotelul Hilton îşi profila cele douăzeci de etaje pe pantele munţilor Elborz, în plin ţinut deşertic. Fără piscina imensă, ar fi semănat cu un lagăr de concentrare de lux.

Malko bătu discret în uşă. Hildegarde deschise imediat. Abandonase uniforma de stewardesă şi îmbrăcase o cămaşă de noapte cu floricele, ultra-scurtă.

Avea picioare frumoase... Prin transparenţa ţesăturii, Malko îi vedea foarte bine sânii.

— Intră repede, şopti ea. Ţin foarte mult la reputaţia mea.

Austriacul nu se lăsă rugat. Aruncă servieta pe pat. Avea şi el o cameră rezervată la acelaşi etaj, dar nu avusese timp nici să facă un duş. Se simţea zdrobit de oboseală, iar rana îi producea o durere agasantă.

— Ei? Mai eşti curioasă?

— Bineînţeles. Pot s-o deschid?

— Numai că după acest gest, ai să fii în pericol de moarte

Ea se cutremură.

— Nu-i nimic. Este pentru prima dată când mă amestec într-o asemenea poveste. Mă plictisesc în avion, servindu-i pe tipii care nu visează decât să-mi intre în pat...

— Bine, atunci deschide-o singură.

Îi întinse o cheie plată, pe care o scoase dintr-un buzunar. Îi observă degetele lungi, cu unghiile foarte roşii.

Încuietoarea cedă uşor. Hildegarde ridică brusc capacul şi, dintr-un singur gest răsturnă servieta pe pat.

— Oh!

Rămase paralizată. O grămadă enormă de bancnote de o sută de dolari se etala pe cuvertură. Suficienţi pentru a plăti pe loc întregul Empire State Building. Se întoarse spre Malko, uluită.

— Dar, dar...câţi sunt?

— Zece milioane de dolari, spuse Malko extrem de calm.

— Şi ce vrei să faci cu bănetul ăsta? L-ai furat, cumva?

— Nici vorbă.

— Atunci?

— Regret, dar nu pot să-ţi spun o vorbă mai mult. Nici măcar în schimbul unui strip-tease. Ai vrut să afli ce am în servietă? Asta-i tot!

— Dar ce vrei să cumperi cu asemenea sumă?

— Nişte conştiinţe. E tot ce se poate găsi în ţara asta.

— S-ar putea să fie o mulţime!

— Nu cred. Cu cât un tip se află mai sus plasat, cu atât este mai scump. Doar nu-ţi imaginezi că o să „cumpăr” săraci...

— De ce nu?

— Pentru că e mult mai ieftin să-i faci să dispară...

— Eşti un monstru!

— Nu. Ce ai zice de un somn bun?

— Ce spui?

— Cred că m-ai putea ajuta. Şi pentru că eşti nerăbdătoare să cunoşti freamătul aventurii, sunt dispus să ţi-l descopăr. Cei care au încercat în seara asta să-mi fure banii, nu se vor opri aici. Nu au spaţiu de mişcare decât până mâine, în zori. Hotelul nu are seif, iar eu nu mai am pistol. Cel puţin aici, n-o să mă caute nimeni. Aşa sper.

— Dar unde o să dormi? Nu e decât un pat.

— Nu-mi fac probleme cu asemenea fleacuri. Şi sunt dărâmat. Chiar mă refuzi?

— Nu, nu…

— Bine, atunci, ajută-mă.

Împreună împinseră şifonierul în faţa uşii şi îl lipiră de masă.

— Mă duc să fac un duş, spuse Malko. Tu culcă-te. Când ieşi din baie, nu văzu decât părul nemţoaicei. Se strecură în pat, alături de ea. Cu ostentaţie, Hildegarde se întoarse cu spatele, murmurând un „noapte bună”.

Pentru că era imposibil să nu se atingă, Malko îi simţea parfumul. Dar nu îi era somn.

*

**

Evenimentele din ultimele două zile îi dansau în mintea obosită. Totul începuse printr-un telefon primit în căsuţa lui din Pughkeepsie, în apropierea New York-ului.

La capătul firului era şeful C.I.A. pentru Orientul Mijlociu.

— Poţi să vii să luăm dejunul, mâine, la Washington?

Doar o întrebare rituală. Iar Malko avea nevoie de bani.Renovarea castelului îl costa o avere. Trebuia să termine acoperişul turnului înainte de venirea iernii. Numai treizeci de mii de dolari…

Castelul acesta, care aparţinuse cândva familiei sale, însemna acum, pentru el, singura raţiune de a trăi. Îl recuperase pentru o sumă derizorie, înainte de război. Numai că era aproape o ruină. Iată adevăratul motiv pentru care lucra pentru C.I.A.

La Washington era apreciat pentru două motive. Mai întâi, pentru memoria sa fabuloasă. Chiar după treizeci de ani îşi amintea prenumele unei persoane întâlnite preţ de cinci minute. Apoi, pentru că, datorită acestei calităţi, vorbea vreo douăzeci de limbi, mai puţin obişnuite, ca turca şi persana. Şi, în sfârşit, pentru că avea oroare de comunism!

Ruşii, cu ostentaţie, anexaseră parcul castelului său, făcând să treacă pe acolo acea „cortină de fier” simbolică. Dar îi mai rămăsese clădirea propriu-zisă a castelului.

Din aceste motive, a doua zi era la întâlnire, într-un mic restaurant de pe strada N. William Mitchell îl aştepta. Dejunul se consumase în linişte. La cafea, Mitchell începu:

— Dragul meu S.A.S., sunt într-o încurcătură de neimaginat!

Austriacul râse.

— Ce măgărie ţi-au mai făcut prietenii tăi de la Moscova?

— Ei? Nimic.

— Poate…chinezii?

— Nu, mult mai rău!

— Doar nu aţi ajuns cu afacerile şi în lună! Iar De Gaulle s-a retras.

— Uite, ceea ce o să-ţi spun este atât de secret, că ar fi trebuit să mergem în mijlocul deşertului mexican, pentru ca nimeni să nu afle… Acum două zile am fost convocat la Preşedintele Statelor Unite. Tocmai primise de la Moscova o comunicare ultra-secretă, prin faimosul telefon roşu. Serviciul de informaţii de la Moscova îl avertiza că responsabilii C.I.A., de la Teheran pregătesc o mică şi nevinovată revoluţie, având ca scop răsturnarea Şahului şi înlocuirea lui cu un om de-al lor.

— Pur şi simplu?

— Stai o clipă! Ruşii nu s-au limitat să-i furnizeze doar pista asta. Ei au ţinut să adauge că, dacă nu se face puţină ordine în afacere, ei vor considera înlăturarea Şahului un act de agresiune şi vor profita de tratatul din 1948 pentru a ocupa nordul Iranului. După care, vor trage concluzia că el, Preşedintele Statelor Unite, nu este în stare să-şi ţină sub control serviciile secrete. Poţi să-ţi dai seama de consecinţe… Preşedintele era în stare de turbare. Mi-a dat două săptămâni ca să fac lumină în toată povestea asta şi să acţionez, dacă este cazul. Numai că sunt cu mâinile legate. Tipul care este la post la Teheran este generalul Schalberg. Un dur. Doar el l-a răsturnat pe Mossadegh în 1952. Şi cunoaşte Iranul ca pe buzunarul lui.

— De ce nu îl chemaţi de la post?

— E dificil! Nu avem niciun motiv valabil. Dacă miroase ceva şi dacă povestea este chiar adevărată, riscăm să se producă un incident. Aşa că…

— Şi dacă e iar o şmecherie de-a ruşilor?

— Tot ce se poate. Schalberg le stă în gât. Ar fi o modalitate simplă de a-l pune pe tuşă. Şi nu s-ar putea niciodată dovedi

ceva, pentru că s-ar pretinde că a fost împiedicat să îşi ducă planul la bun sfârşit.

— Şi ce vreţi de la mine?

— Să pleci la Teheran.

— Şi să-l întreb politicos pe Schalberg dacă se pregăteşte să-i asasineze pe Şah şi pe mine pe deasupra?

— Nu, am găsit un pretext pentru această călătorie. Se întâmplă că, la Teheran, C.I.A. are nevoie de fonduri secrete. Ştii prea bine că ajutorul pentru ţările subdezvoltate nu trece întotdeauna prin filiera bancară... E cam greu să trimiţi un mandat poştal de zece milioane de dolari...

— Zece milioane! Numai că la Teheran sunt câteva canalii care nu sunt deloc subdezvoltate!

— Nu-mi spune mie chestia asta. În urmă cu doi ani, un general costa zece mii de dolari pe an; astăzi ne costă dublu. Şi nici nu ştim ce comandă în realitate. Pe scurt, pentru că este riscant să expediem o asemenea sumă prin valiză diplomatică, n-o să se mire nimeni că folosim un curier special.

— Şi la cine trebuie să ajungă aceste milioane?

— La generalul Schalberg.

— A, bine, perfect! E o minunată carte de vizită!

— După care, nu te împiedică nimeni să petreci o săptămână de vacanţă în Iran...

— Dar, spune-mi un lucru, ca să faci o revoluţie, e nevoie de arme şi de bani...

— Tocmai. Fondurile astea au deja o destinaţie specială. Şi nu le distribuie Schalberg. Îi întindem deci o mână de ajutor.

— O mână de ajutor ca să ajungă la spânzurătoare?

— Ei, hai, fără umor negru, S.A.S.! Te-am prevenit, asta-i tot. Ia-ţi precauţiile necesare. Şi dacă ţi se întâmplă ceva, o să ne dăm seama că ruşii nu ne-au spus basme...

— Bine şi admiţând că drăguţii noştri prieteni nu mă fac pachet ca să pună mâna pe dolari, cine o să mă ajute să mă descurc cu sacul ăla de hârtii?

— Nimeni. Genul ăsta de afacere îl priveşte pe Schalberg. Doar că ar fi bine să te lipseşti de ajutorul lui. Singurul individ care ar putea să te mai ajute este un tip care lucrează, din când în când, pentru noi şi care ne-a servit bine când era în Egipt. Se numeşte Jean Derieux şi lucrează cam pentru toată lumea. E mai bine să nu ai o încredere nelimitată în el, dar cunoaşte bine ţara şi poate fi folosit la o mulţime de lucruri.

— Aş putea să le cer o mână de ajutor şi ruşilor. La stadiul în

care ne aflăm... Mai ales că ei ştiu despre serviciile noastre secrete mai mult decât ştim noi!

— Mulţumeşte-te cu Derieux.

— Şi după aceea, ce fac? Vi-l trimit pe Schalberg la pachet?

— Ai mână liberă, S.A.S. Înţelegi? Mână liberă! Dacă povestea este adevărată, Schalberg trebuie împiedicat, cu orice preţ, să-şi realizeze proiectul. Chiar dacă trebuie să îl... elimini.

— Ei, dar înainte de a-mi face testamentul, trebuie să ştiu cam cât las în urma mea. Deci, cât o să primesc pentru isprava asta?

Discuţia a plonjat în acel moment, în detalii sordide.

Înainte de plecare, Malko a primit preţioasa „casă de bani". Nu văzuse niciodată atâţia dolari.

Uneori e trist să fii un om cinstit!

Contrar obiceiurilor sale, luase o armă, un calibru 38, „oferit" împreună cu servieta. William Mitchell îl însoţise la aeroport pentru ultimele instrucţiuni.

— Am fost la Preşedinte, S.A.S. Îţi urează noroc. Trebuie să reuşeşti. Şi dacă nu poţi acţiona de unul singur, ai ordinul de a-l pune la curent pe Şah. Ambasadorul nostru îţi va obţine o audienţă. Dar să nu faci asta decât în disperare de cauză. Ar fi o groaznică umilinţă!

După aceste minunate cuvinte, Malko îşi ocupase locul său de la clasa întâi şi adormise urgent. Călătoria devenise interesantă abia la Paris, când apăruse la bord încântătoarea Hildegarde.

Cu ochii deschişi în întuneric, Malko privi forma întinsă alături de el. O lumină slabă se strecura printre perdele. Trebuia să fie aproape trei dimineaţa. Iar ziua promitea să fie grea. Hildegarde se mişcă şi piciorul ei se sprijini de cel al lui Malko. Era catifelat şi cald. Malko nu mai avea deloc chef să adoarmă. Dar Hildegarde dormea, suspinând prin somn. Nu-i rămânea decât o soluţie.

Se ridică încet şi împinse lampa de noapte până la marginea noptierei. După care, îi mai imprimă un impuls, care o aruncă pe jos şi se culcă imediat la loc. Zgomotul, fireşte, fusese îngrozitor. Nemţoaica se trezi dintr-o dată şi începu să ţipe. Gesticulând, întâlni trupul lui Malko. Şi dintr-un singur elan, i se repezi în braţe.

— Ce se întâmplă? întrebă. Am auzit un zgomot...

— Nu ştiu, răspunse Malko. Dormeam.

— Mi-e frică.

— Cred că vreo pasăre s-a lovit de geam, n-ai de ce să te

sperii.

Accentuă puţin îmbrăţişarea. Acum, Hildegarde se sprijinea cu tot trupul de el. Îşi ascunsese capul pe umărul lui şi putea să-i inspire parfumul părului. Începu să-i mângâie încet spatele.

— Hai, dormi, murmură el.

Dar îşi continuă mângâierea.

Şi, încet, încet, mâna îi coborî. Simţi trupul fetei fremătând şi lipindu-se de el. Nu-i mai rămăsese decât să scape repede de cămăşuţa de noapte. Hildegarde nu scotea un cuvânt, dar îl înlănţuise pe Malko cu braţele.

Restul nu a fost decât o chestiune de epidermă.

Mult mai târziu, când se lumina de ziuă, iar Hildegarde adormise, Malko a cules lampa de noapte de pe jos şi a aşezat-o la locul ei.

*

**

Pe la nouă dimineaţa era deja o căldură îngrozitoare.

Malko luase micul dejun afară, în apropierea piscinei, în mijlocul unui grup de afacerişti americani. Hildegarde mai dormea încă. Ieşise din cameră în vârful picioarelor. Făcuse un duş, se bărbierise, îmbrăcase un impecabil costum negru – era maniac în privinţa asta, detesta neglijenţa – şi se simţea mult mai bine.

Merse la recepţie şi întrebă de telefon. Mitchell îi dăduse toate numerele utile. La Schalberg nu răspundea nimeni.

Încercă şi alte numere, apoi sună la Ambasadă.

În cele din urmă, dădu peste o voce adormită care îi spuse că generalul Schalberg era plecat prin ţară pentru trei-patru zile. Iar el trebuia să-i înmâneze direct, respectivii bani lui Schalberg!

Fără îndoială că la Ambasadă se afla un funcţionar însărcinat cu problemele de securitate.

Dar nu ştia cine poate fi!

Altă problemă viza convorbirile cu Washington-ul. Nu se puteau efectua prin Ambasadă. Mai avea de aşteptat, aşa că siguranţa minunatei serviete stătea deocamdată pe primul plan. Malko se hotărî să o depună la bancă până când Schalberg, admiţând că era plecat din ţară, se va întoarce. Plecă de la piscină şi întrebă la recepţie.

Un funcţionar iranian îi spuse că banca Melli, de pe Ferdowsi, are seifuri de închiriat.

— Se poate să-mi chemaţi un taxi?

— Fireşte.

Funcţionarul îl însoţi până la uşă. Făcu un semn şi un Mercedes vechi veni din parcare şi se opri în faţa uşii.

Şoferul, neras, precum majoritatea iranienilor, nu avea un aer prea liniştitor, dar asta nu însemna nimic. Malko se gândi că nu avea de ce să se teamă în plină zi. Se urcă în taxiul care porni imediat.

Şoseaua cobora spre Teheran. Şoferul oprea mereu motorul, la vale, ca să facă economie de benzină.

Circulaţia era intensă. Camioane vechi, autobuze supraîncărcate, taxiuri vechi de când lumea, şifonate şi acoperite cu sloganuri scrise cu vopsea albă. Femei cu faţa acoperită aşteptau pe marginea drumului un taxi colectiv care să se îndure să oprească. Câteva Cadillac-uri somptuoase alunecau nepăsătoare în mijlocul acestei mulţimi, ocupate de femei frumoase şi oameni de afaceri.

Deşi importul maşinilor noi fusese, în principiu, interzis de vreo trei ani, toţi cei care aveau acces la Palat nu se privau de un Chrysler sau de un Cadillac. Erau doar puţin mai scumpe...

Automobilul care urmărea taxiul lui Malko să tot fi avut vreo şase ani. Îl reperase încă de la Hilton, din cauza parbrizului spart. În el erau doi bărbaţi, dar era prea departe pentru ca personajele să poată fi identificate.

În mod sigur nu erau acolo pentru binele lui Malko. Şi nici pentru al servietei lui.

Abia aştepta să ajungă la bancă.

Şi, cu toate astea, în mijlocul circulaţiei se simţea în siguranţă. Taxiul depăşi cu greutate aglomeraţia de la răspântia cu Shah Reza, bulevardul principal al Teheranului. Ceilalţi continuau să-l urmărească. Apăru banca Melli. Dar mai avea câţiva paşi până la ea. Malko dădu cincizeci de riali şoferului şi privi în jur, înainte de a coborî.

Fordul cu parbrizul spart se oprise chiar în spatele lui. Cei doi bărbaţi nu coborâseră. Malko îi recunoscu. Erau cele două gorile care îl răpiseră în noaptea trecută.

Doi poliţişti în uniforme albastre stăteau la soare în faţa intrării băncii. Malko îi strigă:

— Domnilor! Veniţi puţin.

Ei îl priviră mai întâi fără să se mişte, apoi, în faţa gesturilor lui largi, consimţiră să se deplaseze cu încetineală.

Malko se simţi ceva mai liniştit. Cei doi nu puteau îndrăzni, în plină zi, să atace poliţişti în uniformă. Le aruncă o privire peste umăr. Bătăuşii coborâră din maşină şi o luară spre bancă, dar

atitudinea lor nu era deloc amenințătoare.

Holul clădirii era răcoros și întunecat. Malko întrebă imediat de biroul directorului. Îl conduseră. Se așeză într-o mică antecameră și, imediat, un ușier bătrân îi aduse o ceașcă de ceai tare pe un mic platou de argint. Peste cinci minute, o altă ușă se deschise și un iranian înalt și distins îi făcu semn să intre. Malko se ridică rapid. Strângând servieta la piept, intră în birou și se opri brusc.

Cele două gorile erau acolo, așezate în fotolii, ca doi clienți cinstiți. Directorul nu-i lăsă lui Malko timp să deschidă gura.

— Domnii aceștia doresc să vă vorbească, îi spuse el lui Malko în engleză. Se pare că ați introdus ilegal valută în Iran.

Deci asta era!

— Și cu ce drept se amestecă dumnealor în această problemă? protestă Malko.

— Aceşti domni sunt de la poliție.

Ajungeau și la asta. Malko își scoase din buzunar pașaportul diplomatic și i-l arătă directorului.

— Sunt diplomat și nimeni nu are dreptul aici să mă aresteze. Altfel, s-ar putea să vă coste scump!

Întinse pașaportul unuia dintre „polițiști”. Respectivul îl privi îndelung și i-l înapoie.

— Nu se pune problema să vă arestăm, domnule Linge, răspunse el într-o engleză excelentă. Vreau doar să văd ce aveți în geantă. Și ea se bucură de imunitate diplomatică?

Malko se întunecă. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Dacă avea sigiliul diplomatic, cei doi maimuțoi n-ar fi avut ce să spună.

— Sunt diplomat, deci am imunitate diplomatică, se mulțumi el să repete. Telefonați, vă rog, la Ambasadă.

— Deschideți, mai întâi, servieta, spuse gorila. Altfel, forțăm încuietoarea.

Nu mai era cazul să lungească vorba. Malko luă servieta și o deschise pe biroul directorului.

Gorila o răsturnă imediat. Din nou, teancurile de bani se împrăștiară. Directorul avu o tresărire.

— Aveți vreo autorizație ca să introduceți acești dolari în Iran? întrebă încet individul.

Era mai bine să schimbe tactica. Malko se întoarse spre director și spuse răspicat.

— Domnule, vă ordon să-i arestați imediat pe acești doi oameni și să sunați la Ambasada mea. Sunt doi gangsteri. Ieri noapte au atacat un autobuz pentru a fura această servietă.

Directorul avea o mină nu prea veselă.

— Aceşti domni sunt de la poliţia secretă, articulă el penibil. Mi-au arătat legitimaţiile. Nu pot face nimic împotriva lor. Mai ales că nu prea sunteţi în regulă.

Tonul nu mai admitea replică. Liniştite, cele două gorile aşezau teancurile de bani în geantă. Malko îi privea, încremenit. Începea bine misiunea lui! Chiar să i se ia de sub nas zece milioane de dolari ce aparţineau Statelor Unite!

Era încolţit bine!

— Ce faceţi? urlă el.

— Confiscăm aceste devize, spuse liniştită gorila.

— Merg cu dumneavoastră, spuse Malko. Asta e hoţie, pur şi simplu.

— Imposibil, nu am dreptul să vă iau. Sunteţi protejat de paşaportul diplomatic.

— Asta e adevărat, spuse directorul.

— Prezentaţi-vă la cartierul general al poliţiei în cursul zilei, preciză poliţaiul.

— Nici nu poate fi vorba, mârâi Malko. Vă urmez chiar acum.

— Imposibil, replică insul, cu seriozitatea unui papă. Trebuie să facem anumite verificări.

Şi schiţă un gest spre camaradul lui care nu scosese un cuvânt de la începutul scenei. Acesta se ridică şi ieşi.

În două minute se întoarse cu doi poliţişti în uniformă şi le dădu un ordin în persană. Ambii se aşezară în dreptul uşii, privindu-l pe Malko cu un aer ameninţător.

— Aceşti poliţişti au ordin să nu vă permită să ieşiţi de aici, decât peste zece minute, sublinie gorila plină de indulgenţă. Prin orice mijloace.

Malko fierbea. Privi la servieta care dispărea, legănată cu nonşalanţă de poliţai. Zece mii de contribuabili americani, plătiseră degeaba impozitul. Imediat ce pungaşii dispărură, izbucni:

— Sunteţi complice la acest furt, protestă el. Mă simt obligat să vă spun că Ambasada mea nu va lua lucrurile chiar aşa de uşor. Mai ales că e vorba de dumneavoastră, un director de bancă!

Directorul, în mod vizibil, nu se simţea prea bine.

— Aceşti oameni m-au ameninţat, gemu el. Sunt chiar de la poliţia secretă. Nici nu vă daţi seama de ce sunt în stare! Şeful lor este generalul Khadjar. Pot să spun că a „umplut”cimitirul din Teheran. Nu aveam ce să fac...

Khadjar! Deci chiar amicul lui Schalberg. Împreună îl răsturnaseră pe Mossadegh şi uciseseră fără milă simpatizanţii pro-comunişti ai partidului Tudeh. Locuitorii din preajma cartierului general al poliţiei secrete nu se puteau odihni din pricina ţipetelor ce se auzeau din clădire.

Se povestea că acest Khadjar, când avea insomnie, cobora în beciuri şi tortura un prizonier ca să-şi potolească nervii... Specialitatea lui era bastonul de poliţie, cu care reuşea să zdrobească oasele, începând cu degetele şi sfârşind cu capul.

Malko îl ştia din fotografii. Un colos, foarte elegant întotdeauna, îmbrăcat într-o uniformă albă, cu chipul barat de o mustaţă neagră, tăiată cu grijă.

— Dacă sunteţi, într-adevăr, diplomat, totul se va aranja, continuă directorul. N-au ce să vă facă.

— Vi s-a întâmplat să vedeţi traficanţi care să depună zece milioane de dolari într-o bancă? întrebă Malko. Nici chiar în ţara asta nu cred că este posibil!

Şi, după aceste cuvinte cu aer de răzbunare, ieşi.

Poliţistul se dădu la o parte, plictisit, dar disciplinat. Cele zece minute trecuseră.

Malko merse puţin pe jos ca să se calmeze. Nu se prea vedeau europeni. De mai multe ori fu oprit de vânzătorii de covoare. Numai că i-ar fi trebuit un covor de rugăciune...

Simţea că turbează. Căzuse în cursă ca un fraier! Scenariul poliţiştilor, fals sau adevărat, era o realitate. Pentru prima dată, după foarte mult timp, se simţea pierdut şi neputincios în această ţară. Avea senzaţia că pluteşte pe nisipuri mişcătoare.

Soarele frigea din ce în ce mai tare.

Căută un bar. Dar aşa ceva nu prea exista. Nu erau decât un fel de cafenele soioase, unde se vindea Abeali, un amestec respingător de limonadă şi iaurt, sau berea de fabricaţie locală.

Deodată îşi aminti de ziaristul-spion de care îi pomenise Mitchell. Era cazul să-şi dea seama pe cine se poate baza.

Intră într-o cafenea.

— Unde aveţi un telefon? întrebă în persană.

Patronul îi arătă un aparat pe tejghea. Malko formă numărul. I se răspunse în persană.

— Da?

— Cu domnul Derieux, vă rog.

— La telefon.

De astă dată i se răspunsese în franceză, cu un uşor accent greu de precizat.

— Sunt un prieten al lui Mitchell, de la Washington. Aş dori să ne întâlnim.

— Veniţi la mine. Îmi cunoaşteţi adresa?

— Sigur. Sar într-un taxi şi vin.

Lăsă pe tejghea o monedă de cinci riali şi ieşi.

Tocmai trecea un taxi. Malko îi spuse şoferului adresa belgianului: strada Soraya, numărul 49. Era în nordul oraşului, la capătul cartierelor elegante, pe drumul spre Hilton. Trebuiau să lase în urmă oraşul. Taxiul merse aproape jumătate de oră, apoi intră pe o străduţă pietruită şi se opri în faţa unei vile înconjurate de un zid înalt.

Malko sună. Îi răspunseră nişte lătrături furioase. Auzi nişte labe care alergau pe pietriş şi botul unui câine mare se strecură pe sub poartă, descoperind nişte colţi ameninţători. Se deschise şi poarta. Malko se îndepărtă instinctiv. Dar dulăul era ţinut în lesă de un tip înalt, blond, cu o mustaţă stufoasă şi un ochi care fugea într-o parte.

O mină mai degrabă simpatică.

— Să nu vă fie frică, spuse el cu jovialitate, nu-i muşcă decât pe grădinari. E un câine foarte bine crescut. Priveşte numai.

Dădu drumul lesei şi spuse câinelui, „Hai, Turcule!” Câinele porni ca o săgeată spre un grădinar, care o luă la fugă spre casă. Derieux râdea cu lacrimi.

— M-a muşcat şi pe mine o dată; afurisitul! Dar am cei mai buni lucrători din Teheran. Au aflat că dacă se lasă pradă lenei lor naturale, riscă să fie sfâşiaţi.

Încântătoare mentalitate! Malko îşi urmă gazda în casă. Nu era prea mult lux, dar lipsa era compensată de o piscină uriaşă.

— Parcă aş avea chef de o şampanie, spuse Derieux.

Dispăru câteva momente şi reveni cu o lădiţă căreia îi ridică rapid capacul. Cu litere groase se vedea o inscripţie pe ambalaj: „Destinatar – Ambasada Germaniei la Teheran”.

Derieux îi explică, surâzând încântat:

— Cumpăr şampania de la vameşii iranieni. E cea mai bună. Au bunul obicei să confişte un sfert din sticlele care sosesc. Şi mi le aduc direct aici.

Umplu două cupe.

— Ah, dezgustător! Îmi e tot mai clar că diplomaţii nu ştiu să trăiască. Data viitoare o să cer să mi se aducă şampanie destinată Ambasadei Franţei. Ei au numai Moet et Chandon. Bun, deci ce fel de vânt vă aduce? Presupun că nu aţi venit în vacanţă la Teheran...

Malko ezita. Tipul nu-i inspira o încredere deplină. Puţin prea jovial şi vorbăreţ. Dar nu prea avea de ales.

Se hotărî să-i povestească mai întâi istoria cu servieta. Când termină, Derieux clătină din cap.

— Nu prea aveţi şansa să revedeţi banii ăia. Mai ales dacă tipii erau poliţişti adevăraţi. Khadjar e o teroare şi, în tot cazul, nu e genul care să lase să-i scape printre degete zece milioane de dolari. Găseşte el un pretext legal pentru a păstra banii!

— Dar dacă îi cer lui Schalberg să intervină…

— Mai bine aprindeţi o lumânare la catedrală. El şi Khadjar sunt siamezi. Au prea multe cadavre la activ. Cam de zece ani, guvernează ţara prin intermediul Şahului. Ori de câte ori cineva îi deranjează, se întâmplă să nu moară de moarte bună…

— Şi Şahul ce amestec are în toate astea?

— El numără morţii. Până de curând, nu-i strica deloc tehnica asta. Bugetul iranian, sărăcuţ şi anemic, nu-şi poate permite să hrănească prea mulţi prizonieri politici. Şi am impresia că nu-i displace Khadjar.

— Credeţi că ar putea interveni o revoluţie?

— Ştiţi, aici suntem în Orient. Iar lucrurile nu sunt deloc simple. Nu mai există niciun partid politic. Din când în când, câte un tip se hotărăşte să facă scandal ca să ajungă mare şi declanşează câte o răzmeriţă. Sfârşeşte prin a fi prim ministru, rege sau este spânzurat, ori împuşcat. Restul este folclor.

Malko asculta gânditor. Derieux părea un fin cunoscător al ţării şi, în plus, avea bun simţ. I-ar fi putu fi util.

— Şi totuşi, reîncepu jurnalistul, doar nu aţi venit la mine să-mi povestiţi necazurile, pur şi simplu. Nu mă simt birou de obiecte pierdute…

— Ei bine, am într-adevăr o misiune ultra-secretă. Iată motivul pentru care Washington-ul mi-a recomandat numele dumneavoastră.

— Dar aveţi oamenii voştri aici!

— Exact. Numai că, la C.I.A. se crede că Schalberg se preocupă puţin prea mult de interesele prietenului său, Khadjar, în detrimentul alor noastre. Sunt însărcinat să fac un bilanţ al acestei „prietenii”.

— Dacă nu sunteţi suficient de prudent, chestia asta ne-ar putea costa viaţa pe amândoi.

— O să fiu prudent. Dar mă pot bizui pe ajutorul dumneavoastră?

— Cât?

Malko nu prevăzuse o întrebare atât de brutală. Dar nu era cazul să facă nazuri.

— Cinci sute de mii de dolari dacă îmi aduceţi servieta şi conţinutul ei. Pentru rest, vă dau un avans de zece mii de dolari, plus bani de cheltuială. Dar trebuie să aveţi încredere în mine. Nu vă pot plăti imediat. Ştiţi prea bine de ce.

Derieux era gânditor.

— De acord, hai să facem treaba. Dar în ce priveşte cei cinci sute de mii, nu prea am speranţe.

— Ştiu. Însă, în felul acesta, avem un excelent alibi pentru amestecul dumneavoastră în poveste. Şi pentru că Schalberg nu este în Teheran, o să-i spun că am apelat la dumneata, în absenţa lui. De acord?

Belgianul îşi umplu pipa şi clătină din cap.

— Cred că ţine. Să sperăm că n-o să scotocească prea mult. Şi, pentru început, o să-i facem o vizită oficială lui Khadjar. Doar o clipă să mă îmbrac.

*

**

Malko începu să răsfoiască o revistă Life, veche. Ziaristul apăru repede. Se urcară în Mercedesul 220 al belgianului. Câinele îi însoţi până la ieşirea pe poartă.

Din nou, căldura i se păru lui Malko sufocantă. Erau cel puţin 40 de grade. Poliţiştii dirijau circulaţia adăpostindu-se sub copertine de pânză. Era un fel de a spune „dirijau”, văzându-le gesturile moi, în mijlocul infernului de pe şosea.

Maşina cobora spre cartierele din sudul Teheran-ului. În sfârşit, opriră într-o piaţetă înconjurată de mormane de pepeni verzi.

— Aici este, spuse el. O să cerem să fim primiţi de Khadjar. Pregătiţi-vă paşaportul diplomatic.

Eternul uşier neras îi însoţi până la sala de aşteptare. Doar un detaliu dovedea că se aflau într-o clădire oficială; uşierul purta la centură un pistol enorm, direct între cămaşă şi pantalon.

— Să nu uit, spuse Malko. Va trebui să-mi faci rost de o armă. Pe a mea mi-au luat-o.

Derieux îşi luă aere de mare senior.

— O să poţi alege la mine ceea ce vrei.

Hotărât lucru, era un băiat primitor!

Aşteptară aproape o oră. Malko fremăta.

În sfârşit, uşierul se întoarse şi îi introduse într-un birou mare. Judecând după galoanele şi decoraţiile care împodobeau

uniforma celui care îi primi, trebuia să fie cel puţin mareşal la Curte.

Dar Malko fu decepţionat când tipul se prezentă.

— Maior Khosrodad.

Derieux îl cunoştea. Timp de cinci minute schimbară salam-alekumuri, indispensabile pentru iranieni.

După care, Malko reuşi să se prezinte. Maiorul îl ascultă fără să se clintească.

— Nu sunt la curent cu nimic din ceea ce-mi povestiţi, spuse el, răsfoind distrat paşaportul lui S.A.S. Dar mă voi informa imediat. Aşteptaţi-mă, vă rog.

Vorbea o engleză perfectă. După o mică înclinare, dispăru.

— Asta e lup bătrân. E mâna dreaptă a lui Khadjar, spuse belgianul în şoaptă. Dacă e vorba chiar de poliţişti, nu se poate să nu ştie. Iar dacă nu, putea foarte bine să întrebe la telefon, de faţă cu noi.

— Chiar crezi că acest Khadjar a vrut să bage în buzunar cele zece milioane de dolari?

— Este genul de ciubuc pe care îl apreciază foarte tare. O să vedem.

Li se aduse ceaiul. După aproape o jumătate de oră, maiorul Khosrodad reveni, cu o mină îngrijorată. Se aşeză la birou, înainte de a i se adresa lui Malko

— Aşa cum aţi bănuit, aţi avut de-a face cu nişte escroci ordinari. În serviciile noastre nu este nicio urmă de operaţiune în ce vă priveşte. Deci, trebuie să vă fac legătura cu ofiţerul însărcinat cu anchetele criminale.

Se ridică şi îi adresă câteva fraze în persană lui Derieux, explicându-i la ce birou să meargă.

Cei doi bărbaţi porniră într-un labirint de culoare murdare, mirosind a urină şi transpiraţie. Găsiră, în cele din urmă, o uşă pe care era scris numele căpitanului Shid.

Din nou ceai, din nou salam-alekumuri, din nou explicaţii.

Căpitanul Shid era un om amabil şi zâmbitor.

Sigur, venerabilul lui superior, maiorul Khosrodad îi vorbise despre afacere. Era dezolat, dar o asemenea întâmplare, într-un oraş atât de mare...

El, personal era hotărât să acţioneze cu eficacitate. Avea un aer atât de ferm, încât Malko, pentru o clipă, simţi încolţindu-i o vagă speranţă. Ofiţerul îi expuse planul.

— Din câte aţi declarat, cunoaşteţi maşina celor doi hoţi. O să vă dau, deci, doi dintre oamenii mei în uniforma. Teheranul nu

este totuşi un colos. Vă sfătuiesc să vă plasaţi în intersecţiile de la Shah Reza sau Ferdowsi. Nu se poate ca maşina să nu apară, în cele din urmă, pe acolo. Când o veţi recunoaşte, o semnalaţi oamenilor mei şi ei o vor avertiza cu fluierul. Ea se va opri şi nu ne mai rămâne decât să punem mâna pe criminali.

Malko rămase câteva clipe fără glas. Îl privi intens pe căpitan, ca să vadă dacă nu glumeşte, dar ofiţerul era absolut serios.

— Dar, protestă Malko, doar n-o să mă faceţi să suport o anchetă normală!

Căpitanul schiţă un gest liniştitor.

— Ba da, bineînţeles. Şi avem atât de puţine elemente. Dacă am şti măcar numele celor doi indivizi…

— Nu credeţi că directorul băncii Melli…

— Nu, în mod sigur s-au prezentat cu nume false, pentru că aveau legitimaţii de poliţie fictive.

Fără replică. Malko nu îndrăznea să se gândească cum i-ar sta să se plimbe prin Teheran cu doi poliţişti iranieni la braţ…

— Mulţumesc foarte mult, pentru ajutor, spuse el. Dar nu cred că am suficient timp să aştept la o intersecţie. Poate aţi putea plasa acolo doi oameni de-ai dumneavoastră, fără mine.

Căpitanul surâse, fără a răspunde. Întrevederea se termină în acel punct. Şi era mai bine să plece cât mai repede. Malko avea un chef teribil să spargă ceva.

Când se urcară în maşină, îi spuse lui Derieux.

— De ce nu ai spus nimic? Tipu’ ăsta şi-a bătut joc de noi într-un mod inadmisibil. Sunt totuşi zece milioane de dolari în joc!

Derieux ridică din umeri şi frână brusc, evitând un taxi.

— Nu merita osteneala. Ne-au servit-o, în stil iranian. Aici nu se spune niciodată NU. Dar ai foarte repede impresia că te ţicneşti. În orice ţară din lume, dacă şeful poliţiei ţi-ar fi făcut o asemenea propunere, l-ai fi aruncat pe fereastră. Aici, însă, trebuie să-i mulţumeşti…Şi nu avem ce face. Directorul băncii n-o să sufle niciun cuvânt, terorizat de soldăţoii lui Khadjar. Oamenii dumitale sunt, fără discuţie, pe undeva spre frontiera cu Pakistanul, iar poliţia îşi dă toată silinţa… Dar e o chestie care mă scoate din sărite…

— Care?

— Khadjar pare întotdeauna excelent informat. Deci, amicul dumitale, Schalberg, ar putea să-şi facă rost de un comision important din suma respectivă.

— Mai am un as în mânecă, spuse Malko, gânditor. Dar sunt nevoit să aştept întoarcerea lui Schalberg. Ca să mergem

împreună la Khadjar.

— Pentru ce?

— O să-ţi fac o surpriză. Dar acum nu are rost să-ţi spun, ar fi prea periculos pentru dumneata.

Derieux nu insistă.

— Hai să bem votcă-citron la Hilton, propuse el. Şi să facem planul de bătaie. Acum e prea cald şi nimănui nu-i arde de revoluţie.

Malko acceptă cu plăcere. Cu siguranţă, Hildegarde se trezise până la ora aceea. Oricum pleca a doua zi, deci se simţea obligat să profite.

Ajunseră la Hilton înaintea dejunului. Recepţionerul îi prezentă un mesaj. „Generalul Schalberg vă aşteaptă mâine la biroul său. Vă trimite maşina la orele 10.”

Capitolul III

Hildegarde nu era singură şi Malko îşi dădu seama că se simte vexat. Nemţoaica era întinsă într-un şezlong, lângă piscină şi un bărbat, căruia Malko nu-i vedea decât spatele, era aşezat la picioarele ei.

— Îţi aparţine? îl întrebă Derieux, arătând spre Hildegarde. Nu-ţi prea pierzi timpul. Aici, o creatură de genul ăsta se plăteşte în aur.

Observându-l pe Malko, Hildegarde îi făcu semn cu mâna. Însoţitorul ei se ridică dintr-o dată, ca împins de un resort. Era roşu ca un rac şi deasupra slipului i se desenau pernuţe de grăsime.

— Mă numesc Van der Staern, i se prezentă lui Malko. Mi-am permis să stau de vorbă cu domnişoara, pentru că în hotelul ăsta e o tristeţe îngrozitoare.

Nici n-ar fi trebuit să se prezinte, parcă avea drapelul belgian pictat pe burtă. Vorbea aidoma imitatorilor de cafe-concert. Hildegardei îi sclipiră ochii de bucurie, văzându-l pe Malko. El nu-i vedea decât picioarele. Lungi, fine, cu coapsele pline. Îi plăcea ideea că încă mai poate profita de ocazie…

Van der Staern era plin de atenţii. Îi oferise un scaun austriacului şi îi strânsese mâna lui Derieux, ca şi când ar fi fost

un lingou de aur. Era un tip plin de afecţiune…

— Vă invit pe toţi la dejun, anunţă el. Aici, lângă piscină. Fac eu rost de tot ce trebuie.

Şi înainte ca vreunul dintre ei să fi apucat să deschidă gura, o zbughi în căutarea şefului restaurantului.

Resemnat, Malko plecă să se schimbe. Derieux începuse, deja, să-i facă ochi dulci fetei. Când S.A.S. coborî, masa era aranjată. Hildegarde se ridică, se întinse şi făcu câţiva paşi pe marginea piscinei, trezind invidia neputincioasă a personalului de serviciu. Malko se întreba sub ce pretext monden i-ar putea propune să-şi facă siesta împreună după dejun.

Staern făcuse lucrurile cu mare artă. Li se aduse o cutie de caviar de Beluga, specialitatea locului. Alături de covoare, era printre lucrurile de mare preţ în Iran.

Malko era uimit în faţa culorii pielii lui belgianului.

Ai fi zis că tocmai a ieşit dintr-o oală cu apă fiartă. Fără îndoială, că suferea teribil, mai ales că pielea i se cojea de pe spate în fâşii late. El îi surprinse privirea.

— Ştiu că nu arăt prea bine, suspină el. Dar nu sunt obişnuit. Trăiesc la Anvers şi, când am venit aici, m-am gândit că o să epatez pe toată lumea de acasă cu bronzul meu. Mai ales pe colegii mei de la notariat.

— Notariat? îl întrerupse Malko.

— Da, se împăună Van der Staern. Lucrez la domnul Bosch, notar la Anvers de trei generaţii. Sunt mâna lui dreaptă, adăugă el, modest.

— Şi aţi venit tocmai aici, în ţara celor o mie şi una de nopţi, cu o poală de bani? îl întrebă Malko uşor ironic.

Omul tresări ca ars:

— Domnule, lucrez de atâţia ani cu domnul Bosch! Şi are totală încredere în mine…

— Tocmai, continuă Malko.

Van der Staern ignoră adverbul.

— Mă aflu în cea mai importantă afacere din cariera mea.

— Aici?

— Ei, da, e o poveste tristă. Domnul Bosch a împrumutat bani unui comerciant din Anvers, pentru o tranzacţie ce privea transportul unei importante cantităţi de grâu. Cumpărat din Argentina, grâul tranzita prin Anvers pentru a ajunge în Iran. Totul era corect şi domnul Bosch a eliberat fondurile necesare. Ba chiar, adăugă cu tristeţe Van der Staern, ataşatul comercial iranian a garantat moral pentru întreaga operaţiune!

Se opri ca să înghită o linguriţă întreagă de caviar.

— Şi? întrebă Derieux curios, mirosind o enormă escrocherie.

— Grâul trebuia să plece pe calea ferată şi să treacă frontiera la Khorramshar. Până acolo totul a mers bine. Clientul nostru a primit apoi o telegramă de la corespondentul său de aici, în care îi spunea că autorităţile iraniene refuză să primească licenţa de import şi că, oricum, cumpărătorii nu prea aveau bani în acest moment.

— Cine sunt cumpărătorii?

— Companii iraniene oficiale.

— Şi atunci, ce se întâmplă cu grâul?

Van der Staern ridică braţele la cer şi fu pe punctul de a se îneca.

— Grâul! Putrezeşte, domnilor! De opt zile stă sub un soare torid, într-unui din docurile de la Khorramshar. Încolţeşte, se umflă, o să explodeze, înverzeşte, se îngălbeneşte, e îngrozitor! Iar eu nu pot face nimic. Am încercat tot ce se putea. Dar parcă un geniu rău nu vrea ca marfa mea să se vândă în Iran. Mereu lipseşte o semnătură, sau funcţionarul cu care am treabă nu este de găsit...

Unul dintre ei a mers până acolo, încât mi-a cerut bani pentru a-mi elibera o autorizaţie.

— Şi i-aţi dat? întrebă Derieux.

— Nici vorbă, ba chiar am semnalat cazul la Ambasada mea.

— Şi aţi obţinut autorizaţia?

— Nu.

Derieux se amuză pe furiş. Cu asemenea metode, grâul era condamnat să rămână la Khorramshar suficient de mult ca să se coacă şi să fie recoltat!

— Dar care este rolul dumneavoastră, de fapt? întrebă Malko.

Reuşise să-şi salveze buna dispoziţie punând mâna, pe sub masă, pe genunchiul Hildegardei.

— Cel care împrumutase banii de la domnul Bosch ne-a abandonat toate drepturile şi acum grâul ne aparţine. Sunt însărcinat să-l negociez la un preţ cât mai bun. Dar nu mă aşteptam la aşa ceva! Ţara asta e imposibilă! Am avut adresa cumpărătorului, firmă serioasă, cu neon la stradă, cu funcţionari şi referinţe bancare.

Coborî glasul, ruşinat.

— Nu este, de fapt, decât un negustor din Bazar. La Anvers nu aş îndrăzni să-i dau pe credit nicio sută de franci! Nu are cont în bancă şi abia ştie să citească. Cât despre magazinul lui, ce să

mai vorbim, nu seamănă cu aşa ceva! O dugheană afumată, făcută din bucăţi de tablă, pe una dintre străduţele cele mai dosnice din târg. Nu are nici măcar un scaun înăuntru. M-am aşezat pe o ladă. Şi, acest domn, comandase grâu în valoare de optzeci de mii de dolar! Când l-am întrebat de ce bani dispune şi-a scos de sub haină un teanc de bancnote slinoase, legate cu un elastic. Ala era tot capitalul lui. L-am ameninţat cu sechestrul. Mi-a spus că prăvălia lui nu valora mai mult de trei mii de tumani şi că în Iran nu se obişnuiesc asemenea metode... N-am îndrăznit să-l bruschez prea tare. E totuşi, ultima mea speranţă. Se pare că cei cu care lucrează de obicei nu mai au bani, dar ar exista un tip dispus să-mi cumpere tot stocul la un preţ rezonabil. Trebuie să-l întâlnesc mâine.

Derieux se distra de minune.

— Mâine..., poimâine... Sunt primele cuvinte ce se învaţă în persană. Aici, nimeni nu spune NU, niciodată. Doar „mâine”. Şi asta se repetă la infinit.

Remarca nu a fost de natură să micşoreze optimismul belgianului. Era intens sprijinit de vodca îngurgitată, aşa că dejunul se termină într-o atmosferă euforică.

Malko nu avea ochi decât pentru Hildegarde. Ea îşi făcea numărul de pisică exact cum trebuia încrucişându-şi mereu picioarele cât mai provocator, spre disperarea comesenilor.

Van der Staern s-ar fi înroşit şi mai mult dacă ar fi putut. Se ridică primul, urmat de Derieux.

— Mă duc să colind puţin prin oraş, să mai aud ce zvonuri circulă. Şi ne vedem mâine, după ce te întâlneşti cu Schalberg. Nu are rost să grăbim lucrurile.

Când Malko se întoarse la piscină, Hildegarde plecase. O luă la fugă şi o ajunse din urmă chiar în faţa camerei. Restul se petrecu fără inconveniente. Ea voia să facă un duş, idee care îi surâse şi lui. Uzi, se aruncară apoi pe pat.

Mai târziu, se întâlniră în holul hotelului ca să meargă pentru cină la Colbech, restaurantul cel mai la modă din Teheran, aflat în hotel la Daraband, chiar în faţa Palatului de Vară. Luară un taxi.

În momentul în care traversau holul, un echipaj al Scandinavian Airlines System se regrupa într-un colţ, gata de plecare. Erau şi patru stewardese blonde. Hildegarde scoase un strigăt:

— Margaretha!

Cea mai înaltă dintre blonde se desprinse din grup şi se

aruncă în braţele nemţoaicei. Hildegarde îi explică lui Malko:

— Margaretha este cea mai bună prietenă a mea. Ea lucrează la „Scandinavian”, dar am locuit împreună la New York.

Malko se înclină politicos şi o invită pe tânăra suedeză să bea un pahar cu ei. Îşi făcea o mulţime de griji.

Vestea despre furtul dolarilor trebuia să ajungă la Washington, fără a trece prin ambasadă. Nici nu putea fi vorba de a expedia o telegramă cu explicaţii. Iar pe telefon nu se putea conta. Şi de la un cartier la altul al oraşului era greu de prins legătura. Iar Hildegarde pleca spre Bangkok a doua zi... Dar dacă...

— De unde veniţi? o întrebă pe suedeză.

— De la Tokyo, acum. Am fost mai întâi la Hong Kong şi Manila, apoi ne-am odihnit două zile la Bangkok. Am plecat apoi la Calcutta, la Karachi şi acum la Teheran.

— Şi plecaţi în Europa?

— Da. Avionul nostru Coronado decolează la două şi cinci minute dimineaţă. Mâine la zece vom fi la Copenhaga după două escale la Roma şi Zürich.

— Doamne! Dar repede mai zburaţi! spuse Malko.

Malko se gândea intens. O atacă pe Margaretha:

— Aţi putea să-mi faceţi un serviciu?

— Desigur, dacă este posibil.

— Puteţi telefona cuiva când ajungeţi la Copenhaga? Sau şi mai bine, să-i predaţi mesajul stewardesei care pleacă spre New York? Doar să sune la un număr din Washington, când ajunge acolo.

Margaretha ezita. Hildegarde interveni.

— Acceptă, te rog, e vorba de un prieten, iar regulamentul nu o interzice...

— Bine, de acord.

Căută prin poşetă.

— Aşteptaţi numai o clipă să verific orarul Copenhaga-New York.

Răsfoi un carnet.

— Iată, duminică avem doar zborul nostru cotidian, SK 915, care pleacă de la Copenhaga la 15,45 şi soseşte la New York la 19,15. Cred că îmi rămâne timp să întâlnesc o stewardesă cunoscută. Daţi-mi mesajul.

— Perfect, spuse Malko. Dacă totuşi nu-l puteţi transmite, vă iau adresa şi veţi fi sunată de un prieten al meu la Copenhaga.

Ea îi scrise adresa pe o hârtie. Malko o luă imediat. Trebuia să

expedieze urgent o telegramă secretarului trei de la Ambasadă, cel însărcinat cu afaceri ceva mai speciale.

O anumită cifră plasată după semnătură, indica identitatea unui agent „negru” al C.I.A.

Malko îi dădu Margarethei o hârtie cu câteva fraze în care rezumase situaţia. După care priviră întregul echipaj care urca în maşina pentru aeroport.

Îşi petrecură în continuare seara la Colbech, în faţa unor piloţi israelieni care îşi înecau tristeţea cu gin tonic.

Pentru că Hildegarde trebuia să se trezească la şase, nu întârziară prea mult la restaurant. Înainte de a se culca, Malko expedie de la hotel o telegramă:

„Luaţi legătura cu stewardesa Margaretha Johnson care soseşte cu zborul Royal Viking, Tokyo-Copenhaga, la orele 10, duminică.”

Urmau semnalmentele fetei. Şi dacă mesajul nu ajungea…

Merse apoi în camera Hildegardei, care îl aştepta într-o splendidă cămaşă de noapte albastră. Când era pe punctul de a adormi, un zumzet puternic făcu să vibreze geamurile. Malko îşi privi ceasul. Precis ca un cronometru, avionul Coronado al S.A.S. îşi lua zborul spre Copenhaga, cu mesajul lui la bord.

*

**

Generalul Schalberg era un uriaş cu craniul ras ca Yul Brynner. Ochii lui albaştri, migdalaţi, nu aveau mai multă expresivitate decât un ciob de sticlă, iar el fuma, fără întrerupere, ţigări lungi, înfipte într-un portţigaret de chihlimbar.

Primirea a fost extrem de afectuoasă. Un imens Chrysler negru venise să-l ia pe Malko de la hotel, condus de primul iranian ras pe care îl vedea de la sosirea la Teheran. Schalberg era deja în birou când oaspetele pătrunse în clădire. Cei doi bărbaţi se evaluaseră, din priviri, preţ de o clipă. Cufundat într-un fotoliu, Malko era dominat de general. Cel mai vechi truc pentru a da adversarului senzaţia de inferioritate.

Austriacul îşi povesti toată istoria şi atacă:

— De ce nu a venit nimeni să mă aştepte la aeroport, la Mehrabad? Am fi fost încă în posesia celor zece milioane de dolari!

Generalul îşi strânse buzele.

— Telegrama cifrată a sosit, dar a rămas pe biroul meu. Eram plecat în nord, în căutarea unor agenţi iranieni care voiau să se infiltreze în Uniunea Sovietică. Washington-ul ar fi trebuit să mă

previnã mai devreme.

Era plauzibil. Bineînţeles, putea sã fi plecat, dupã primirea telegramei.

— Nu vã faceţi probleme, continuã generalul. Iau totul asupra mea. Chiar în seara asta o sã trimit un raport.

— Şi nu aveţi nicio idee în privinţa modului în care aceşti oameni au fost anunţaţi de venirea mea? continuã Malko.

— Telegrama a rãmas douã zile pe biroul meu... Suma putea sã tenteze o mulţime de oameni. O sã aflãm curând dacã avem o oaie neagrã printre noi. Trebuie sã vorbesc despre asta cu prietenul meu, generalul Khadjar.

Era exact fraza pe care o aştepta Malko.

— Aş putea veni cu dumneavoastrã? întrebã el. Mi s-a spus cã este un personaj interesant.

Schalberg nici nu clipi.

— Bineînţeles! Merg chiar acum. Mã puteţi însoţi.

În picioare, îl domina pe Malko, fiind cu un cap mai înalt. Se urcarã în lift. Biroul generalului se afla într-o clãdire modernã, cu trei etaje, chiar în curtea Ambasadei. Toate serviciile esenţiale erau grupate acolo. Nu se lua nicio hotãrâre importantã fãrã ca generalul sã nu fie anunţat. De altfel, el avea mai multe legãturi cu iranienii decât ambasadorul, care se plictisea de moarte şi nu se gândea decât cum sã facã mai bine curte elegantelor iraniene, cãrora le promitea decoraţii americane.

Chrysler-ul îl aştepta. În maşinã, Schalberg se destinse:

— Aveţi intenţia sã mai rãmâneţi în Iran câteva zile, acum când misiunea dumneavoastrã s-a terminat? Vã pot pune la dispoziţie o maşinã cu şofer ca sã mergeţi pânã la Marea Caspicã sau pânã la Golful Persic.

— Nu vã refuz. Dar vreau sã vãd mai întâi Teheran-ul.

— Asta nu vã ia decât douã ore. Nu e nimic de vãzut, însã meritã, sã vedeţi Ispahanul şi Shirazul.

Ajunserã în faţa clãdirii pe care Malko o cunoştea deja.

Deşi generalul era îmbrãcat civil, cei doi soldaţi de gardã încremeniră în post. Biroul lui Khadjar se afla la primul etaj. Pentru a ajunge la el, trecurã prin faţa a patru soldaţi înarmaţi cu mitraliere, care pãzeau culoarele. Intrarã apoi într-o încãpere unde domneau doi militari cât munţii, înarmaţi pânã în dinţi. Uşa era deschisã şi Schalberg intrã fãrã sã batã.

Îmbrãcat într-o impecabilã tunicã albã, generalul Khadjar, aşezat la biroul sãu, era şi mai impresionant decât în fotografii. Avea pielea foarte matã, iar mustaţa şi pãrul erau ca tãciunele.

Privirea avea o vioiciune neobişnuită.

Îi surâse lui Malko, descoperind nişte dinţi ascuţiţi, ca de fiară. Schalberg îl prezentă pe Malko în engleză şi povesti păţania cu servieta dispărută. Khadjar clătină din cap.

— Am aflat deja. Alteţa Sa, prinţul Malko Linge a avut de a face încă de ieri cu serviciile noastre. O să-l ţin la curent.

Foarte bine informat, generalul!

Părea puţin agasat de vizitatorul pe care i-l adusese Schalberg. Malko observă că unul din sertarele biroului era deschis, la îndemâna lui Khadjar.

Era clar că generalul era un om prudent

Austriacul simţea că este în plus. Se hotărî să-i vină în ajutor lui Schalberg, ce părea descumpănit.

— Domnule general, spuse el, sunt sigur că veţi face imposibilul pentru a-i găsi pe cei care m-au furat şi vă mulţumesc. Aş vrea să vă solicit un serviciu, care nu are nicio legătură cu această afacere. Am cunoscut, cu ani în urmă, un ofiţer iranian care făcea stagiul în S.U.A. Se numeşte Tabriz. Aţi putea să-mi spuneţi dacă se află în Teheran?

— Bineînţeles.

Khadjar apăsă pe butonul interfonului şi rosti rapid o frază în persană. Malko verifică astfel că se interesa chiar de locotenentul Tabriz.

— Luaţi loc câteva clipe, vom fi anunţaţi imediat, spuse Khadjar. Se aduse inevitabilul ceai. Clocotit. Malko aştepta încordat. Era singura lui şansă de a-l încolţi pe Khadjar sau, cel puţin, de a-l pune în încurcătură. Interfonul ţârâi. Khadjar îşi luă notiţe. Apoi îi întinse hârtia lui Malko.

— Iată adresa locotenentului Tabriz. Oricare taxi vă poate conduce până acolo.

Malko îl privi pe general drept în ochi.

— Aş vrea să veniţi cu mine, domnule general.

— Cu dumneata?

Luat prin surprindere, Khadjar era sincer nelămurit. Se uită întrebător la Malko.

— Da, spuse austriacul, m-aş simţi mai în siguranţă. V-am minţit puţin. Cel care m-a atacat alaltăieri seară era locotenentul Tabriz. Ar putea contribui foarte bine la ancheta dumneavoastră…

Capitolul IV

Un şef al poliţiei secrete aflat, de un deceniu în exerciţiu, nu se lasă niciodată prea impresionat. Khadjar nu-şi pierdu nicio frântură din impasibilitatea lui.

— Foarte interesant, spuse el cu o voce moale. Chiar mâine îl voi convoca pe locotenentul Tabriz. Vă invit să fiţi de faţă şi sper să descoperim astfel adevărul.

Şi de data asta, Malko se simţea în plus. Riposta era hotărâtoare. De azi până a doua zi se puteau întâmpla o mulţime de lucruri, iar dacă acest Khadjar era amestecat, avea timp suficient să pareze loviturile. Un lucru îl mira pe austriac. Cum de-i înlesnise generalul accesul la adresa locotenentului Tabriz?

— V-ar face plăcere să fiţi oaspetele meu în seara aceasta continuă Khadjar? Am organizat o mică recepţie cu ocazia aniversării fiicei mele. Împlineşte douăzeci de ani. O să vă trimit maşina la hotel pe la opt.

Şi se ridică. Întrevederea se terminase. Schalberg rămăsese pe gânduri. Îl însoţi pe Malko până jos.

— De ce nu mi-aţi spus că aţi reuşit să identificaţi pe unul dintre agresori? întrebă el.

— Nu mi-aţi lăsat suficient timp. Şi mă gândisem că această informaţie este de mai mare utilitate pentru generalul Khadjar. Să sperăm că-l va găsi şi pe locotenentul Tabriz şi banii noştri.

— Să sperăm.

Schalberg părea din ce în ce mai gânditor.

Malko se întreba până la ce punct putea să-l inducă în eroare. Dar era sigur că o să afle repede. Generalul nu era omul care să se lase atacat fără să riposteze. Şi înţelesese perfect cursa pe care i-o întinsese lui Khadjar. Iar faptul că Malko nu-i spusese nimic nu era o dovadă de încredere...

Maşina îl aduse pe Malko la Hilton. Sosise un nou echipaj al Panam-ului, fără Hildegarde. Îşi luă cheia şi urcă în cameră. Instalaţia de climatizare funcţiona binişor şi simţea nevoia să se gândească la răcoare.

Scoase din buzunar hârtia cu adresa lui Tabriz. Nu vedea niciun motiv pentru care adresa ar fi fost falsă. Trebuia totuşi să verifice. Dar nu de unul singur.

Formă numărul Iul Derieux. Belgianul răspunse imediat.

— Eşti dispus să facem o mică plimbare prin oraş? întrebă

Malko.

— De ce gen?

— Recunoaştere cu arme.

— Nu chiar acum. Iau dejunul cu unul dintre miniştrii de la Curte. Pe la patru, însă, o să fiu liber.

— Bine, dar să-mi aduci ceva artilerie!

Derieux râse zgomotos.

— E vorba de o recunoaştere sau de un atac? Bine, am înţeles. Pe curând.

Malko făcu un duş şi se întinse pe pat.

Îl trezi telefonul. Derieux îl aştepta jos. Se îmbrăcă în cea mai mare viteză, blestemând căldura, deoarece climatizorul avea o pană, a cincea de când sosise.

Pe fereastră pătrundea un aer fierbinte şi lipicios.

Belgianul îmbrăcase un costum bleumarin, cu o margaretă la butonieră. Era şi mai bine dispus ca de obicei. Se vedea că dejunul fusese generos în alcooluri...

— Unde mergem? întrebă el.

Malko îi întinse bucăţica de hârtie pe care scrisese Khadjar. Belgianul o privi.

— E în sud, pe lângă Shokufe. Un colţ mizerabil. Cine stă acolo?

Malko îi explică în câteva cuvinte situaţia.

— Am toate motivele să cred că n-o să-l mai revăd vreodată pe acest locotenent, spuse el. Numai dacă nu punem noi mâna pe el. Trebui să ştie multe despre raporturile dintre Schalberg şi Khadjar. Că doar nu a ghicit în cafea că sosesc zece milioane de dolari într-o servietă! Şi doar Schalberg ştia...

Conducând cu viteză mare, Derieux îşi freca bărbia. Nu părea prea liniştit.

— Nu mă încântă prea tare să mă dau la unchiul Khadjar. E periculos, bine informat şi atotputernic. Dacă află că te ajut, mă zboară afară din ţară în trei minute. În cel mai bun caz!

— N-o s-o facă, din cauza mea. Reprezint, totuşi, guvernul american.

— Şi după ce pleci? Nu, nu, cred că nu mă mai bag. N-am nevoie de probleme. E prea riscant. Eşti dumneata simpatic, dar am nevastă şi doi copii. Uite, ia asta ca amintire.

Derieux deschise torpedoul şi îi întinse un pistol înfăşurat într-o bucată de pânză. I-l puse lui Malko pe genunchi şi trase pe dreapta, lângă bordură.

— Suntem pe Shah Reza, îi spuse lui Malko. Oricare taxi te

poate duce în sudul oraşului. Să nu-i dai mai mult de cincizeci de riali, hai, şaizeci, dacă face scandal.

Malko nici nu se clintise. Era momentul să recurgă la farmecul lui. Se întoarse încet şi îl privi drept în ochi pe Derieux. Omul îi susţinu privirea aurie.

— Ce ai spune, începu el, dacă ţi-aş povesti că sunt aici într-o misiune ultra-secretă, la ordinul Preşedintelui Statelor Unite şi că furtul banilor e doar o mică peripeţie? Am nevoie de ajutorul dumitale şi răspund pentru securitatea persoanei tale, ca de a mea.

Derieux nu părea convins. Clătină din cap.

— N-ai cum să-l împiedici pe Khadjar să-mi pună pielea pe băţ când o să fii la mii de kilometri depărtare!

— După plecarea mea, Khadjar nu va mai exista.

— Ce spui?

De data asta, belgianul se blocase. Îl privi pe Malko.

— Vrei să-l lichidezi pe Khadjar? Dar de ce? Doar v-a fost întotdeauna de folos. Aici e mâna dreaptă a C.I.A. Nu i se poate reproşa nimic.

— Să spunem că mâna a devenit tentaculă, zise Malko. Nu vreau să adaug nimic în plus. Cel puţin, pentru moment. Dar, dacă intervine cea mai mică problemă, ţi se oferă o situaţie stabilă în S.U.A. Şi ca să vezi că nu glumesc, chiar mâine îţi voi da un paşaport american...diplomatic!

— Unul fals...

— Nu, adevărat. Emis de ambasadorul ţării mele la Teheran.

Belgianul era mai puţin ferm, dar nu convins. Malko scoase atunci din portofel un plic. Scoase din el o hârtie pe care i-o întinse luiDerieux.

— Citeşte.

Hârtia avea antetul Casei Albe, iar textul era foarte scurt:

„Solicit tuturor reprezentanţilor administraţiei sau forţelor armate americane să ofere un sprijin total Alteţei Sale Serenisime, Prinţului Malko Linge, pentru îndeplinirea unei misiuni care interesează securitatea S.U.A., având drept cadru Orientul Mijlociu. Acest ordin este valabil timp de o lună.”

Textul era manuscris şi semnat de Preşedintele S.U.A. Un fel de asigurare pe viaţă pentru Malko.

— Îl pot rechiziţiona pe Amiralul Comandant al Flotei a VI-a, spuse Malko. Şi chiar pe ambasador. Cu hârtia asta sunt la fel de puternic precum Preşedintele, pentru o lună.

— Şi chiar eşti prinţ?

— Da. Este titlul meu austriac.

Subjugat, Derieux nu mai discută. Un prinţ îl impresiona mai mult decât Preşedintele Statelor Unite! Ridică din umeri şi porni.

— Bine, mergem. Dar sper că nu-mi faci o farsă. N-am chef să-mi pun pielea la bătaie!

Malko nici nu-i răspunse.

Era îngrozitor de cald. În timp ce Derieux înjura pietonii şi şoferii, el verifică pistolul şi îl băgă în buzunar. Ajunseră la destinaţie destul de repede.

Era o stradă nepavată, cum se aflau cu sutele la Teheran, mărginită de un canal îngust. Casele erau din cărămidă cenuşie. Trotuar nu exista.

Opriră maşinaşi merseră pe jos. Numerele erau puse la întâmplare. Îl găsiră pe 27, după 6. Şi nu se vedea nici ţipenie pentru a cere o informaţie. Bătură în zadar la mai multe porţi. În timp ce colindau strada, trecu un iranian pe bicicletă, cu o lampă de gaz aprinsă. Micul lui comerţ se făcea pe roţi…

Derieux descoperi în sfârşit, într-un cuibar, o carte de vizită în persană.

— E la primul etaj. Dar îmi pare cam pustiu pe aici.

Cartea de vizită era nouă şi fixată cu o pioneză. Malko nu era prea liniştit.

Casa degaja o atmosferă bizară. Merseră pe culoar şi descoperiră o scară de lemn care scârţâia. Pe palier se afla o singură uşă. Şi era întredeschisă… Pe perete aceeaşi carte de vizită ca jos. Derieux scoase din buzunar un Luger uriaş şi îl trase piedica. Malko se apropie de uşă şi bătu încet. Niciun răspuns. Mai bătu o dată. Nu auzeau decât zgomotul respiraţiilor lor.

— Intrăm? propuse Derieux.

— Nu.

— De ce? Probabil că tipul a şters-o în mare viteză.

— Nu cred. E o cursă. Priveşte.

Malko îi arătă balamalele uşii. Aveau încă urme de ulei.

— Cineva doreşte ca noi să descoperim această cameră şi să intrăm în ea. Şi nu cred că Tabriz…

— Crezi că suntem aşteptaţi în cameră?

— Nu, trebuie să fie ceva mult mai special.

Vorbind încet, se îndepărtaseră de uşă.

— Am o idee, spuse Malko.

Într-un colţ văzuse un taburet greu, din lemn. Malko îl aduse în faţa uşii. Pe perete observase o scoabă. Mai căută o clipă şi descoperi o bucată de sfoară pe care o legă de scoabă. Apoi,

sprijinind taburetul de uşa lui Tabriz, îl legă de celălalt capăt al sforii. În felul ăsta, scaunul greu stătea în echilibru lângă uşă, ţinut de frânghie.

— Uite, spuse Malko. Obiectul ăsta o să intre în cameră în locul nostru. Ai un chibrit?

Luă bricheta ZIPPO pe care i-o întinse Derieux.

— O să dau foc la sfoară. Până arde, avem timp să coborâm. Taburetul o să scape din laţ şi o să deschidă uşa. După aia, o să urcăm şi noi să vedem ce e înăuntru.

Flacăra aprinse sfoara. Cei doi bărbaţi o luară la goană pe scări. Încă mai fugeau când explozia zgudui toată strada. Instinctiv se aruncară la pământ. Când se ridicară, în jurul lor, oamenii fugeau îngroziţi. Încet, Malko şi Derieux se apropiară de casă. Nu mai era decât un morman de ruine fumegânde. Înăuntru totul fusese pulverizat, rămânând doar faţada, într-o parte.

— Cred că au fost aici vreo zece kilograme de plastic, spuse Malko. Explozia s-a declanşat prin deschiderea uşii. Am fi avut nişte funeralii frumoase. Cu un adaos: povestea trădării locotenentului Tabriz, care a preferat moartea în locul dezonoarei..

— Crezi că e mâna lui Khadjar?

— Sunt convins. În seara asta o să mă distrez copios. Cred că nici nu am loc rezervat la masă!

— Cum, cinezi la el?

— Da. Cel puţin prezenţa mea o să-i strice seara. O să-şi dea seama că nu sunt o fantomă cum ar fi dorit! În tot cazul, ne-a pregătit-o bine. Ne-ar fi adunat cu făraşul, de acolo. Era mai sigur decât să pună nişte ucigaşi plătiţi pe urmele noastre. De asta nu era nimeni pe stradă, probabil că evacuase locuitorii.

Se întoarseră la Mercedes fără alt incident. Derieux nu părea prea emoţionat. Conducea maşina cu dexteritate prin aglomeraţia teribilă. Se însera şi o ciudată lumină mov plana peste munţi, în spatele Teheran-ului. Malko făcu un duş şi se schimbă repede. Pentru a doua zi, fixase întâlnirea la dejun cu Derieux. În aşteptare, avea cu ce să se amuze....

*

**

În tunica albă, generalul Khadjar îşi primea invitaţii pe terasa reşedinţei sale, în apropierea Clubului Franco-iranian. Văzându-l pe Malko, nu avu nicio reacţie. Ori avea foarte mult sânge rece, ori informaţiile îi parveneau cu mare rapiditate.

— Poftiţi, Alteţă, să vă prezint fiicei mele, spuse el.

Îi respecta titlul. Un asasin bine crescut!

Îl luă pe Malko de braţ şi îl conduse la bufetul pregătit în grădină.

— Iat-o pe Setare, spuse el. Astăzi a împlinit douăzeci de ani.

Malko se înclină în faţa tinerei fete încântătoare. Cu picioare lungi şi subţiri, un bust nu prea voluminos şi o feţişoară triunghiulară şi dură, de pisică, cu un aer foarte inteligent. Demnă de tatăl ei. Ochii de culoarea turcoazelor susţinură privirea aurie a lui Malko.

— Tata mi-a vorbit despre dumneavoastră. Mă bucur să vă cunosc.

Nu-l slăbea din ochi. Iar vocea era deja cea a unei femei.

— Cum vi se pare ţara mea? continuă ea. Mi-ar face plăcere să vă arăt unele locuri minunate, dacă aveţi suficient timp.

Venind de la o asemenea creatură, nu putea fi vorba decât despre o invitaţie sau de o cursă.

Provizoriu, Malko preferă să creadă că farmecul lui acţiona şi de data asta. Salonul era plin de ofiţeri iranieni, cu mutre fioroase. Toţi aveau un pistol la centură. Încântător, pe lângă atâtea rochii de seară!

Setare, fiica lui Khadjar, era adorabilă. Avea un fel de a privi bărbaţii în ochi, încât şi Malko simţea că se înroşeşte.

În ţara unde virginitatea este un paşaport obligatoriu pentru căsătorie, era de-a dreptul surprinzător…

— Săptămâna viitoare dau o mică petrecere. Mi-ar face plăcere să veniţi, îi spuse ea lui Malko.

Cum ar fi putut refuza? Cu atât mai mult, cu cât era plin de fete frumoase. Toate coafate elegant, cu rochii decoltate vertiginos, priveau cu răceală la bărbaţii din jur, apoi discutau între ele, cu râsete înfundate.

— Dansaţi? propuse Malko.

Setare dansa ceva între vals şi dans din buric. Malko îşi spuse că generalul va avea un motiv în plus să-l deteste.

Dar o lăsă pe tânăra iraniană să se apropie de el cu supleţe. Ar fi vrut să-i vadă chipul. Îi strânse uşor mâna. Degetele fine ale fetei răspunseră la presiune.

Khadjar însuşi întrerupse flirtul. Cu o cupă de şampanie în mână, îl chema pe Malko, care fu nevoit să o abandoneze pe aniversată.

— O să am veşti pentru dumneata, mâine, dragă prietene, spuse el. Ancheta a progresat rapid azi. Este posibil chiar să-i

găsim pe cei la care sunt acum banii.

Malko îşi goli cupa de şampanie. Furnizorul era ceva mai bun decât cel al lui Derieux.

Dar generalul Khadjar avea un tupeu formidabil! Pentru că, în ce-l privea pe Malko ancheta riscase să se termine chiar în acea zi, definitiv…

— Maşina mea o să vină să vă ia pe la nouă, îi spuse lui Malko. Şi se îndepărtă.

Malko se plimbă puţin printre invitaţi şi întâlni mai mulţi membri ai Ambasadei americane. Vorbi numai cu secretarul trei, Bill Starr, un admirator frenetic al lui Schalberg.

— Cel mai mare om pe care l-a avut vreodată C.I.A., îi spuse el lui Malko. Şahul îi mănâncă din palmă.

Puţin mai târziu, Malko plecă, după ce strânse, puţin prea îndelung, mâna Setarei. Fata se amuza în mijlocul unui grup de iraniene.

Pe la miezul nopţii, Malko dormea buştean, cu pistolul sub pernă şi masa împinsă în dreptul uşii. Khadjar nu avea decât să arunce întregul hotel în aer. Dar ştia că nu ar fi făcut aşa ceva. Hilton-ul valora opt milioane de dolari şi nu era încă plătit în întregime…

*

**

Maşina lui Khadjar a fost punctuală. Nu avea niciun semn distinctiv, dar portarul hotelului îl salută pe Malko cu mai multă consideraţie. Nu le-au trebuit decât zece minute ca să ajungă. Toţi poliţiştii de la intersecţii le-au dat prioritate. Era ameţitor. Bancheta din spate mirosea a parfum de bună calitate. Generalul era un bărbat rafinat.

El aştepta în faţa cartierului generat al poliţiei. Nici nu-l lăsă pe Malko să coboare. Cu un aer misterios îi spuse:

— Am veşti bune.

Chrysler-ul albastru demară, cu Khadjar care fuma o ţigară olandeză şi Malko gânditor. Traversară toată partea de sud a oraşului şi intrară la periferie, într-un cartier sărac, aproape fără case întregi.

În sfârşit, maşina opri în faţa unei clădiri moderne. Trei ofiţeri aşteptau în faţa porţii. Îl salutară pe Khadjar cu o stricteţe nemţească şi îl ignorară pe Malko. Grupul intră pe un culoar răcoros, în pofida căldurii de afară. Văzură trecând o infirmieră. La capătul culoarului, Khadjar îi făcu loc lui Malko la intrarea într-o încăpere. Nu se vedea niciun membru al personalului, ci doar o

targă pe care se afla un corp acoperit cu un cearşaf. Pereţii erau vopsiţi în verde, ferestrele închise. Un ofiţer ridică cearşaful.

— Îl recunoaşteţi pe acest om? întrebă Khadjar.

Malko se apropie. Mortul era în uniforma armatei iraniene. Avea o rană urâtă la tâmplă. Chipul însă îi era calm. Fără nicio îndoială, era locotenentul Tabriz.

— El este cel care m-a interogat la bancă. Dar ce i s-a întâmplat?

Khadjar puse cearşaful peste cadavru cu gestul grijuliu al unui colecţionar care protejează o operă de artă, apoi îl scoase pe Malko din cameră.

— S-a sinucis. Dădusem ordinul să-mi fie adus. Dar oamenii mei au ajuns prea târziu.

— La el acasă s-a sinucis?

— Nu, la cazarmă. Apartamentul lui a sărit în aer ieri, la prânz. Pusese înăuntru un explozibil puternic. Va fi dificil să-i găsim complicii, pentru că nu am avut cum să obţinem nici o informaţie de la el. Probabil că avea nevoie de bani să achite vreo datorie la joc. Iranienii joacă mult... Cu toate acestea, voi încerca să-i identific complicii. Vă rog să acceptaţi scuzele armatei iraniene, Alteţă.

Malko se înclină. Totul era perfect. Dacă ar fi împins uşa aceea cu o zi în urmă, iranienii şi-ar fi exprimat regretul că s-a amestecat în anchetă.

Cât despre sinuciderea lui Tabriz, era mai mult decât dubioasă. Numai că mort, era mai puţin periculos decât viu.

Întoarcerea se petrecu în linişte. Khadjar coborî la biroul lui şi-i lăsă maşina lui Malko. Acesta merse la Hilton pentru a-l aştepta pe Derieux. Belgianul, îmbrăcat cu eternul lui costum bleu-petrol, îşi făcu apariţia la ora convenită.

— Hai să mergem să mâncăm în stil iranian, propuse el. Să mai facem o schimbare.

În timp ce coborau spre oraş, Derieux îi vorbi despre televiziune. Aveau două canale la Teheran, unul american şi cel local, la fel de proaste şi unul şi celălalt. Dar era singura distracţie. Apoi opri maşina în dreptul Clubului Ofiţerilor şi-i propuse lui Malko să meargă puţin pe jos.

— Este în proprietatea Bazarului, spuse el, dar prefer să parchez maşina aici, altfel ăştia sunt în stare să-mi fure cine ştie ce. Nici maşinile poliţiei nu sunt lăsate cu ştergătoarele de parbriz în locurile astea!

Străzile forfoteau de lume. Malko nu reuşea să meargă în pas

cu belgianul. Trotuarul era aglomerat de vânzătorii ambulanţi şi de copii. În vitrina mai multor magazine, Malko zări din nou lămpile cu acetilenă, ce păreau să formeze baza comerţului persan.

Restaurantul se afla în colţul unei piaţete în care dădea intrarea principală din Bazar. Vitrina era murdară şi cea mai mare parte a geamurilor era înlocuită prin bucăţi de carton.

Dar Derieux intră fără să ezite. Vacarmul îl asurzi pe Malko. Toate mesele erau ocupate de negustori care vorbeau şi râdeau zgomotos. Totul era de o murdărie imposibil de descris. Un miros acru plutea în atmosferă. Un individ gras veni şi-l salută pe Derieux, conducându-i spre o masă liberă, pe care o curăţă cu palma. Derieux se aşeză şi îl preveni pe Malko.

— Aici se mănâncă şiş-kebab cu orez. Îl fac foarte bine. Ce vrei să bei, bere sau Abe-Ali?

Malko alese, din instinct, berea. Derieux chemă un chelner şi făcu comanda. Li se aduseră imediat, pe o farfurie, ridichi şi bucăţi de brânză parfumată. În locul pâinii, un fel de turte subţiri, crocante.

— Deci, l-ai văzut pe locotenentul Tabriz? întrebă Derieux.

— Într-un sens, da, l-am văzut.

Şi îi povesti tot. Ronţăind ridichile, Derieux clătină din cap.

— Toată chestia asta e bizară. Iranienii nu sunt nişte tipi însetaţi de sânge. Şi mă mir că, pentru nişte bani, l-au lichidat pe nenorocitul ăla şi au încercat să ne-o facă şi nouă. Era atât de simplu să-l fi trimis într-o misiune pentru câteva săptămâni!

Malko mirosi cu prudenţă farfuria ce i se aduse.

Orezul era colorat cu şofran iar carnea, tăiată în bucăţi mici, părea foarte prăjită. Aşa să arate folclorul? Gustă din orez şi simţi că se îneacă. Era îngrozitor de condimentat. Bău o gură din berea fadă şi continuă:

— Mai e ceva. De asta şi sunt aici. Ce se spune despre situaţia politică în acest moment? Vreau să spun, Şahul stă încă bine pe tronul lui?

Derieux râse.

— Sunt de trei ani aici. Şi în fiecare lună mi se anunţă câte o revoluţie. Aşa că... Sigur că de câtva timp, se şopteşte că lui Khadjar i-ar plăcea să se aşeze în fruntea ţării. Îi are pe mulţi la mână şi o parte a armatei l-ar urma...Numai că ar trebui să se debaraseze de Şah, mai întâi. Şi asta înseamnă imaginaţie...

Belgianul tăia carnea în bucăţi mici şi o muia într-un sos verde ce li se adusese. Cât ai clipi, îşi golise farfuria. Malko se

mulţumea să ciugulească din orez. Carnea i se părea prea tare. Şi mirosea a gaz.

— Iar Şahul? întrebă Malko.

— Şahul e solid. De când un tip a tras în el un încărcător întreg, în urmă cu trei ani, nu mai are încredere în nimeni. Când te afli lângă el, nu trebuie să faci mişcări bruşte. Gorilele lui şi-ar oferi plăcerea de a te lichida din exces de zel.

— În Khadjar are încredere?

— Dumneata ai avea încredere într-un şarpe? Se spune că Şahul nu-l invită niciodată la o partidă de vânătoare, de teama unui „accident”. Dar, spune-mi, Khadjar ar vrea oare să-l asasineze pe Şah?

Fascinat de apetitul belgianului, Malko asculta distrat. Abia se atinsese de orez şi nu-i mai era foame.

— Este o posibilitate pe care o iau în calcul.

Derieux înghiţi o bucată din turta crocantă şi, cu gura plină, scutură din cap hotărât.

— Imposibil! Şmecherul tău de Schalberg ar fi aflat. Khadjar nu mişcă un deget, fără să-i spună. Şi pentru asta ar trebui arme. Ori, în acest moment, nu există.

— De unde ştii? Te ocupi şi de trafic?

— Mi se mai întâmplă.

— Lucrezi pentru toată lumea?

— Pentru toţi cei care mă plătesc, răspunse serios Derieux. Şi nu am decât prieteni.

Îşi aprinse o ţigară cu un aer satisfăcut. Apoi, scoţând din buzunar o scobitoare, îşi curăţă mai întâi unghiile, apoi dinţii. Deodată se încruntă.

— Ia spune, nu cumva Schalberg vrea să te păcălească? Numai aşa aş înţelege…

Malko făcu pe miratul.

— Să mă păcălească?

— Da, adică pe şefii lui. Ajutându-l pe Khadjar fără să ştii. Iar dacă generalul Khadjar ar prelua puterea, n-ar avea decât de câştigat…

— Crezi că Schalberg nu este sensibil decât la bani?

— Nu, dar ar mai avea un motiv. De la începutul anului, Şahul s-a apropiat mult de ruşi. Îi place neutralitatea. Aşa că pe Schalberg l-ar încânta să aibă un om al lui în fruntea ţării.

Malko ronţăia o ridiche. I se părea singurul lucru comestibil din acel loc.

— Deci accepţi să lucrezi cu mine?

— Da, dacă tot am ajuns aici... Sper să-mi fiţi recunoscători. Dacă treaba merge, s-ar putea să cresc puţin în ochii Şahului. Se spune că ştie să fie generos...

Era un argument excelent. Derieux insistă să plătească, o sumă derizorie de altfel. Traversară şi priviră în jurul lor.

— Crezi că suntem urmăriţi?

— Cu siguranţă, spuse Derieux. Pentru ei e foarte uşor. Dar nu vor încerca nimic.

— O să-mi iau totuşi una sau două precauţii, spuse Malko. Îmi trebuie un fir şi, mai ales, să aflu dacă se pune ceva la cale.

— Eu am informatori. O să încerc. Acum te conduc la hotel. Şi ne vedem mâine.

Circulaţia era la fel de compactă, şoferilor iranieni făcându-le o plăcere teribilă să-şi sperie vecinii de trafic.

Malko se simţi liniştit în holul Hilton-ului. Căldura era înăbuşitoare şi nu avea nimic de făcut. Se hotărî să-şi pună slipul şi să meargă la piscină.

Poate că Panam-ul debarcase frumuseţi proaspete. Dar nu era nicio stewardesă pe marginea apei...

În momentul în care apăru Malko, o siluetă ţâşni din şezlong şi se precipită asupra lui. Era Van der Staern, mai stacojiu decât ultima dată.

— Ah, ce mă bucur că aţi venit! spuse el. Am sunat de nenumărate ori la dumneavoastră fără niciun succes.

Malko era mai curând reticent. Compania asistentului notarului belgian nu era chiar ceea ce şi-ar fi dorit în clipa aceea. Numai dacă i-ar fi împrumutat ceva bani pentru castelul lui...

— Sunteţi dispus să-mi faceţi curte? întrebă Malko puţin sarcastic.

Celălalt tresări puternic.

— Dumneavoastră vă petreceţi timpul glumind? Am ceva foarte important de discutat cu dumneavoastră.

— Chiar aşa?!

— Dar nu aici...

— Şi nu mai puteţi avea răbdare până la asfinţitul soarelui? N-am niciun chef să mă mişc acum.

Belgianul era deja în picioare şi tropăia mărunt ca un uşier. Malko îşi dădu seama că n-ar avea şanse să scape de el decât înecându-l...

— Şi unde aţi dori să merg?

— În camera mea.

— Ei, vedeţi, exact ce vă spuneam...

— Domnule, dacă v-ar auzi cineva! ...

Belgianul îşi rostogoli ochii, înspăimântat. Privi în jurul lui, încercând să vadă dacă cineva i-a auzit vorbind. Dar nu se afla pe acolo decât un chelner pricăjit, abrutizat de soare, care se aciuase într-un colţişor cu umbră.

— Bine, mergem, spuse Malko resemnat.

Van der Staern i-o luă înainte. Locuia la etajul opt, într-o cameră identică cu a lui Malko. Amândoi se aşezară în fotolii. Belgianul părea foarte încurcat.

— Cunoaşteţi mai bine ţara asta decât mine, nu? În tot cazul vă pricepeţi la ce trebuie făcut şi la ce nu trebuie, nu-i aşa?

Se aplecă spre Malko şi continuă:

— Noi, în Belgia, ne-am obişnuit atât de mult cu legalitatea încât nu mai ştim să ne purtăm...

— Cu alte cuvinte, mă consideraţi un mic escroc...

— Nu, nu, se apără belgianul. Dar aveţi afaceri în ţara asta şi trebuie să aveţi şi relaţii.

Malko se plictisise văzându-l cum se învârteşte în jurul esenţialului. Pentru că onestul Van der Staern învârtea o afacere care nu prea era curată.

— Bine. Şi ce doriţi de la mine?

Van der Staern îşi frecă mâinile umede una de cealaltă.

— V-am povestit necazurile mele. Azi-dimineaţă am trecut întâmplător pe la datornicul meu. Şi am avut o surpriză formidabilă. Mi-a spus că mă va plăti şi mi-a dat chiar un cont.

— Foarte bine. Şi ce mai vreţi?

— O să vedeţi imediat. Mă plăteşte el pentru toată datoria, dar mai e-o problemă. Nu e o plată legală, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

— Deloc..

— Mă plăteşte cu valută. Şi trebuie să o scot din ţară fără să vadă nimeni. În caz contrar, se pare că risc puşcăria.

Toată chestia asta era foarte străvezie. Probabil că onorabilul Van der Staern va primi riali afgani, sau cine ştie ce monedă asiatică cu care n-o să aibă ce face în Europa.

— Şi ce fel de valută? întrebă Malko, spre a impulsiona discuţia.

— Dolari americani.

Dintr-o dată, Malko deveni foarte atent. Dolarii nu sunt genul de valută care se cheltuieşte pe orice. Cine ştie ce bani „murdari” erau în discuţie! Belgianul adăugă:

— Vă interesează? spuse el nerăbdător. Mi i-aţi schimba pe

riali? N-aş avea deloc curajul să trec frontiera cu dolarii ăia în buzunar. Şi ne-am putea înţelege…

Pesemne că cinstea descreşte în funcţie de latitudine.

— Vreţi să-i vedeţi? întrebă Van der Staern. Mi-e teamă să nu fie falşi.

— Da.

Van der Staern trase o valijoară de sub pat şi scoase un pachet învelit în hârtie de ziar. Malko se apropie şi îi luă. Închise o clipă ochii. O grămadă de cifre îi defilau prin minte.

Era momentul să-şi folosească memoria extraordinară. Privi gânditor prima bancnotă din teancul de sute de dolari şi o pipăi încet. Nu era o imitaţie. Belgianul îl privea neliniştit.

— Mă interesează, spuse Malko.

Teancul făcea parte, fără nicio îndoială, din cele zece milioane de dolari care i se furaseră. Recunoscuse numerele de serie, gravate în memoria sa de calculator.

Capitolul V

Banii de pe pat îi încălziseră inima lui Malko. Îşi luase adio de la ei. Numai că aceştia nu-i aparţineau încă. Era dificil să-i spună belgianului: „Restituie-mi, te rog, acest capital”. Un lucru îl preocupa pe Malko în mod special. Îl întrebă pe Van der Staern:

— Dolarii ăştia par foarte buni. Dar, spune-mi, de ce naiba îţi plătesc ăştia grâul atât de scump, când, doar dumneata spuneai, e fără valoare şi pe jumătate putrezit?

Van der Staern zâmbi.

— Consumatorii de aici sunt, probabil, mai puţin pretenţioşi decât cei din Belgia. Cu grâul ăsta umed se pot face turte de-ale lor. Şi la preţul la care le vând, probabil că mai şi câştigă. În orice caz, nu este nici treaba mea, nici a dumitale. Mă poţi ajuta sau nu cu dolarii ăştia?

— Cu siguranţă. Dar trebuie să iau unele precauţii. Mai ales în ce priveşte proveniența lor. Şi aş vrea să mă întâlnesc cu cel care ţi-a cumpărat grâul. M-ai putea prezenta ca pe un potenţial cumpărător al unei cantităţi din grâul lui.

— Dumneata? Un european?!

— Şi ce dacă! Spune-i că sunt intendent la un şantier şi am

mulţi oameni de hrănit.

Van der Staern ezita. În mod vizibil, ideea nu-l încânta, dar avea chef să se debaraseze de dolarii lui.

— Bine, conchise el. O să mergem la el. Trec pe la seif să-mi pun bani în siguranţă şi ne întâlnim jos.

Malko merse în cameră şi îşi schimbă costumul. Cel pe care îl purta se şifonase puţin. Sună la Derieux, dar era ocupat. Se urcară în Mercedesul închiriat de belgian. Nu-i urmări nimeni. Cam în trei sferturi de oră ajunseră la poarta Bazarului mare. Animaţia era extraordinară şi îşi făcură, cu greu, loc prin învălmăşeala de oameni. Peste tot, atârnau un fel de drapele negre, agăţate la uşile prăvăliilor. Van der Staern le privea cu neîncredere.

— Ştii ce înseamnă asta? întrebă Malko.

— Nu. Semnalează casele în care e ciumă…

— Ciumă! Dar, ce naiba!

Malko izbucni în râs.

— Glumeam, ce-ţi închipuiai? Nici eu n-aş fi venit, dacă era aşa ceva. Negrul este culoarea Imamului care a binecuvântat aceste case.

Liniştit, belgianul privi la vitrinele care debordau de smaralde, perle şi argintării. Erau în cartierul bijutierilor. Trecură apoi pe lângă ţesături. Bazarul era un imens labirint de străduţe acoperite, întortocheate, cu mii de dughene şi vânzători care îşi lăudau marfa. Acolo se afla veritabilul centru economic al Teheran-ului. Oamenii nu aveau încredere în bănci. Obişnuiau să împrumute sume cu 20 la sută dobândă, trăiau în zdrenţe, dar deţineau mulţi bani lichizi, ascunşi în brâuri de lână, pe sub haine.

Deodată, îl izbi un miros straniu. Ajunseseră pe strada vânzătorilor de cereale. Sacii de făină, de grâu, soia, porumb, degajau un miros dulceag şi puternic.

— Aici e, spuse Van der Staern.

Dugheana arăta oribil. Cam de doi pe trei, cu un oblon ridicat şi câţiva saci expuşi, ca să atragă clienţii. Un bătrân persan era aşezat la umbră, înăuntru. Se ridică dintr-odată când îl zări pe belgian. Intrară în prăvălie. Câţiva puşti cu capetele rase îi priveau curioşi.

— Domnule Hoveida, vi-l prezint pe prietenul meu, domnul Linge. Bătrânul se înclină şi mormăi ceva în engleză.

— Domnul Linge, continuă Van der Staern, este interesat de stocul de grâu pe care nu l-aţi vândut încă. Deci ar putea să vă

scoată din încurcătură şi să scăpaţi de el.

Cu ochii pe jumătate închişi, bătrânul părea că doarme. Un băietan apăru cu o tavă cu trei ceşti de ceai. Şi aici, politeţea orientală era la ea acasă. Bătrânul îşi agită mâinile şi vorbi într-o engleză proastă:

— Nu cred că este nevoie. Clientul meu s-a hotărât să cumpere totul. Şi o să ne plătească aşa cum a început. Nu mai sunt probleme. Dar dacă domnul Linge are nevoie de cantităţi mari de alimente, îl pot ajuta să le găsească. Aştept făină din Azerbaidjan, săptămâna asta. Nu e scumpă şi se poate plăti în riali. O sută de tumani tona. Vă arăt imediat.

Se ridică rapid şi luă făină dintr-un sac cu o lopăţică, pe care i-o întinse lui Malko.

— Gustaţi, domnule.

Chiar însoţită de ceai, făina este indigestă. Malko se înclină politicos şi atacă din nou:

— Dar grâul acesta mi-ar fi foarte folositor şi vi l-aş plăti scump. Mai scump decât v-a promis cumpărătorul dumneavoastră.

Bătrânul se agită.

— Dar nu se poate. Am promis deja. Şi este vorba de o persoană importantă. Ar fi foarte nemulţumită. De altfel, îi spuse el lui Van der Staern, mâine vă voi da restul de bani.

— Înţeleg, spuse Malko, nemilos. Dar am să cumpăr acest grâu chiar de la cel care l-a achiziţionat şi toată lumea o să fie mulţumită. Mai ales dumneavoastră, pentru că veţi încasa comisionul de două ori…

Nici măcar acest argument cusut cu aţă albă nu-l clinti pe bătrân.

— Grâul ăsta nu este prea bun, gemu el. Vă găsesc eu altui mai bun. A stat prea mult timp în soare.

— Şi atunci, de ce ţine clientul dumneavoastră atâta la el?

Răspunsul bătrânului fu neinteligibil. Se frământa pe lădiţa lui, de parcă îl ardea. Era cuprins de o frică oribilă. Şi barba îi tremura. Malko înţelese că n-o să mai scoată nimic de la el. Dar totul era straniu. Cine putea să se intereseze în asemenea măsură de un grâu infect şi să-l mai şi plătească cu dolari furaţi? Şi, mai ales, de ce grâul respectiv îl interesa pe Khadjar?

Se ştie că o revoluţie nu se face cu oameni care au burta plină.

— Regret, conchise Malko, ridicându-se. Sper că vom încheia o afacere altă dată.

Dintr-odată, bătrânul redeveni vorbăreţ, asigurându-l pe Malko de un viitor strălucit în colaborare, dacă va mai fi interesat de făina lui. Îl însoţi până la uşa prăvăliei, scuzându-se într-una. Când ieşeau, se loviră aproape de doi bărbaţi care voiau să intre europeni. Malko se opri să contemple un morman de struguri uscaţi, chiar lângă vânzătorul de făină. Cei doi bărbaţi vorbeau persana, aproape fără accent. Bătrânul le răspundea pe un ton ascuţit şi plângăreţ. Malko nu reuşi să prindă toată conversaţia, dar înţelese că îl întrebau dacă nu avea grâu de vânzare. Bătrânul le răspunse că nu şi le propuse tot făină. În tot cazul, grâul acela putrezit suscita interesul multora! După un schimb de formule de politeţe, cei doi europeni ieşiră din prăvălie, din fericire în partea opusă celei în care se afla Malko. Imediat se luă după ei. Van der Staern rămăsese mai în urmă, împins de colo-colo de trecători. Îl ajunse pe Malko.

— Dar ce se mai întâmplă?

— Nu ştiu. Încă un cumpărător pentru grâul dumitale. S-ar spune că toată lumea se bate pe el. Îi cunoşti?

— Nu.

— Bine, hai să-i urmărim. Mă interesează cazul.

Era simplu. Cei doi mergeau repede, fără să se întoarcă. Aglomeraţia era atât de mare, încât Malko s-ar fi putut apropia şi mai mult. Ajunseră, în sfârşit, la ieşire. Cei doi urcară într-o maşină neagră. Mercedesul era chiar în spatele lor. Malko se urcă la volan şi îi urmări. Maşina neagră urca spre nord şi o luă pe bulevardul Hafez. Şoferul nu observase că este urmărit, pentru că nu lua nicio măsură de precauţie. Semnaliză şi intră pe o străduţă unde opri în faţa unei porţi.

Maşina neagră urcă pe trotuar şi claxonă. Grilajul se deschise şi maşina dispăru. Malko, oprindu-se în spate, demară şi trecu încet prin faţa grilajului.

Pe zid se afla o placă de bronz pe care scria „Ambasada Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste”.

— Ia te uită!

Van der Staern făcuse ochii mari. Malko îl privi ironic.

— Chiar şi ruşii vor grâul dumitale! O fi vreo varietate de excepţie, cu spice năzdrăvane!

Belgianul era uluit.

— Nu mai înţeleg nimic. Mi se pare atât de ciudat! Singurul lucru care mă linişteşte, este că o să văd toţi banii în buzunar. Tot te mai interesează dolarii mei? Aş putea să-ţi ofer cinci la sută!

— Mai mult ca oricând! Dar, mai mult decât banii, mă interesează grâul. Îţi propun un târg. Îţi iau toţi dolarii şi îţi schimb totul în moneda pe care o vrei. Dar mergi cu mine până la Khorramshar, pentru că vreau să văd grâul ăsta neobişnuit!

— La Khorramshar! Dar e la dracu-n praznic! Şi pentru ce te interesează atâta? N-ai să vezi decât saci plini cu grâu şi atâta tot!

— Treaba mea. Numai în felul ăsta facem târgul, dacă vrei să-ţi schimb dolarii. Gândeşte-te până la hotel.

După care Malko seconcentră asupra traficului vijelios. Până la Hilton, Van der Staern nu deschise gura.

— M-am hotărât, mergem la Khorramshar. Dar vreau să fiu sigur pentru dolarii mei…

— Ai cuvântul meu. Acum hai să bem ceva la bar.

Locul era plăcut, cu o mică arteziană şi un decor oriental cu gust. Mesele erau acoperite cu piele, iar ferestrele aveau forma unor semne de întrebare. Li se dăduse votcă-citron. Malko o sorbi pe a lui dintr-o înghiţitură şi privi în jur. Barul era aproape gol, cu excepţia unor iraniene care sporovăiau în faţa unor ceşti de ceai. Una dintre ele avea o rochie decoltată profund şi nişte ochi fascinanţi. Simţindu-se privită, fata se îndreptă de spate. Prin rochia de mătase, Malko îi zărise forma sânilor. Mai ceru o vodcă. Dacă s-ar fi putut…

Se întreba sub ce formă putea să intre în vorbă cu ea, când frumoasa perlă a orientului, se ridică şi trecu prin faţa lui, ondulând. Avea picioare extraordinare, lungi şi foarte fine. Malko nu putea rezista. Se ridică şi se luă după ea. Ea se îndreptă spre toaleta doamnelor. Malko rămase în hol, plimbându-se de colo-colo. O dorea teribil pe fata asta. Numai că în Iran nu era deloc simplu, virginitatea rămânea obligatorie. După măritiş, lucrurile se schimbau…

Dar fata nu avea verighetă. Mergând tot aşa legănat, ea reapăru şi se îndreptă spre chioşcul cu ziare din colţul holului. Începu să răsfoiască o revistă. Malko se apropie. Era „Der Stern”.

— Vorbiţi nemţeşte? întrebă el încet.

Ea tresări şi se întoarse. De aproape era extraordinară, cu o gură senzuală, cărnoasă. Malko se afla la limita atentatului la pudoare.

— Da, puţin…

Vocea era melodioasă şi catifelată.

— Sunteţi neamţ?

— Nu, austriac. Prinţul Malko Linge, la dispoziţia

dumneavoastră.

Malko se înclină profund şi profită de avantaj.

— Sunt străin de locurile astea şi mă simt puţin pierdut, îmi permiteţi să vă ofer o ceaşcă de ceai?

Fata ezită.

— Mi-ar face plăcere, dar nu sunt singură. Poate, altă dată. Şi puse revista la loc.

— Nici eu nu sunt singur. Totuşi, aş vrea să vă invit să luaţi cina cu mine.

Fata îl privi, surprinsă.

— Dar este imposibil! Nici nu vă cunosc. Iar Teheran-ul este un oraş destul de mic. Nu suntem în Europa…

— Atunci, mâine, în cursul zilei…

— Nu pot. Lucrez.

— Ne-am putea întâlni, după aceea. Sunteţi atât de frumoasă, încât acum o să-mi fie imposibil să vă mai uit!

La auzul complimentului, fata se îmbujoră.

— Bine, atunci daţi-mi un telefon. Mâine, la birou. Numărul este 34527. Întrebaţi de Tania Taldeh. Şi o să văd dacă ne putem întâlni.

Se îndepărtă imediat. Malko o urmări din ochi. În mod hotărât, simţea că are o slăbiciune pentru orient! Când se întoarse la masă, Van der Staern avea un aer nemulţumit.

— Pentru Dumnezeu! Ce tot pui la cale?

Malko îşi luă o mină misterioasă.

— Mă ocupam de dolarii dumitale.

Belgianul surâse brusc, după care se încruntă.

— Cred că-ţi baţi joc de mine, după toate câte le văd. Tu te-ai dus să-i tragi clopotele puştoaicei, nimic mai mult!

— Mărturisesc. Dar, nu mă gândeam decât la dolarii dumitale.

Cele trei fete se ridicară şi trecură prin faţa lui Malko. Tania nu-i aruncă nici măcar o privire. Lucru ce-l agasă îngrozitor. Se jură să o facă să-l plătească indiferenţa pe care o afişa. Dar, în aşteptare, avea alte griji.

— Plecăm mâine, dimineaţă, îi spuse lui Van der Staern. În absenţa mea, oamenii care mă ajută vor avea timp să se ocupe de dolarii dumitale. Vom pleca la Khorramshar cu un prieten de-al meu care cunoaşte foarte bine locurile şi o să ne fie de mare folos.

Plăti şi se ridică. Se urcă în primul taxi din faţa hotelului.

— La Bazar.

Poate că bătrânul negustor de cereale, luat între patru ochi, avea lucruri interesante de spus.

Fără grabă, Malko pătrunse pe străduţele bazarului.

Dar, odată ajuns în magma mulţimii, regretă că nu-l chemase şi pe Derieux. Era foarte simplu ca un om să dispară acolo, fără nicio urmă, înghiţit de labirintul acela periculos. Cele mai multe prăvălii erau deja închise, căci se făcuse şase seara. Scriitura persană, luminată de neon, dădea un aer de carnaval tarabelor celor mai modeste.

Malko juca rolul unui turist care cască gura.

Ajunse la capătul străduţei negustorilor de cereale şi aruncă o privire spre prăvălia moşului, în care observă o lampă aprinsă. Se opri în faţa unui atelier de obiecte din aramă. Bătrânul închidea magazinul. Închise oblonul de lemn, stinse lampa, puse un lacăt enorm la uşă şi o porni tropăind mărunţel, cu spatele la Malko. Putea să-l urmărească cu uşurinţă. Malko rămase totuşi la o oarecare distanţă. Mergând prin labirintul de străduţe acoperite, ajunseră în partea de sud, apoi ieşiră din bazar, într-un cartier sărăcăcios, cu ulicioare nepavate, luminate pe alocuri de o lampă de petrol. Bătrânul mergea înainte.

Se întunecase. Deodată, două siluete îl depăşiră pe Malko cu paşi repezi. Doi bărbaţi, care ţineau în mână ceva asemănător unor bâte lungi, ajunşi lângă bătrân, îl încadrară brusc. Înainte ca Malko să aibă timp să intervină unul dintre ei îl împinse pe nenorocitul om la perete. Celălalt ridică obiectul pe care îl avea în mână şi îl abătu cu toată puterea în capul moşneagului.

Malko auzi zgomotul oaselor zdrobite. Bătrânul scoase un strigăt înăbuşit şi îşi duse amândouă mâinile la cap.

Primul dintre bărbaţi îi dădu drumul şi îl lovi la rândul lui, ca un măcelar, drept în frunte. Se auzi un zgomot înfiorător şi bătrânul se prăbuşi. Malko o luă la fugă, scoţându-şi Coltul de la centură şi trăgându-i piedica. Moşneagul nu mai era decât o grămăjoară, dar cei doi ucigaşi se încrâncenau asupra lui. Auzind paşii lui Malko, se ridicară. Unul continuă să lovească în forma întinsă pe jos, iar celălalt se îndreptă spre Malko, balansând obiectul pe care îl avea în mână.

De aproape avea o statură impresionantă. Cu craniul ras, un chipul gras, cu ochii mici şi răi, tot timpul în mişcare.

La trei metri de Malko ridică ciomagul şi-l îndreptă spre el ca să-l izbească de zid. Austriacul abia avu timp să facă un salt. Un nor de praf sări din zid, acolo unde ar fi trebuit să se zdrobească ţeasta lui. Deja bruta îşi relansa atacul, iar cel de-al doilea,

mulţumit că-l strivise complet pe bătrân, îi venea în ajutor. Nimeni nu scosese un cuvânt în tot acest timp. Cu toată forţa, Malko lovi cu mâna dreaptă, în care ţinea Coltul. Ţeava grea îl lovi pe colos în tâmplă. Scoase un mârâit şi se dădu înapoi. Sângele îi curgea pe obraz.

Oricare alt adversar în mod normal, ar fi fost deja la pământ după o asemenea lovitură. El însă scutură din cap şi se năpusti asupra lui Malko. Acesta trase câteva focuri, ceea ce-i făcu pe indivizi să se oprească din elan. Deşi nu trăsese în ei, reuşise să-i pună la respect şi îi avea acum în bătaia armei.

— Aruncaţi bâtele, ordonă Malko în persană.

Surprinşi, ei îl priviră, dar nu se dezarmară. În ciuda focurilor de armă şi a zgomotelor încăierării, strada era tot pustie.

Fără îndoială că oamenii se ascundeau în case.

— Aruncaţi armele, insistă Malko, sau trag.

Cei doi se priviră o clipă şi făcură un pas înainte.

Malko ridică pistolul spre unul din ei. Atunci, ca la o comandă, amândoi făcură stânga împrejur şi o luară la fugă. Malko se luă după ei. Îi văzu intrând pe o ulicioară întunecată şi nu mai avu chef să-i urmărească. La ce bun? Se întoarse încet spre locul crimei. Din bătrân nu mai rămăsese decât un morman de cârpe lângă zidul aspru.

Încercând să-şi domine greaţa, Malko se aplecă deasupra cadavrului. Mâna lui atinse capul şi degetele îi alunecară într-o materie cleioasă, amestecatăcu sfărâmături de oase. Noroc că era întuneric!

Cu toate astea, îl controlă prin buzunare. Pe sub haină, moşul avea o centură pe care Malko o luă. Avea bani şi diverse hârtii. Luă totul şi se îndepărtă în viteză. Nu era cazul să-şi pună o crimă la activ!

Rătăcindu-se de-a binelea, merse mai mult de un sfert de oră pe uliţele întortocheate, înainte de a ajunge într-un loc luminat. Întâlnise câţiva trecători, dar nu voia să atragă atenţia asupra lui întrebând pe unde să o ia.

În sfârşit, un taxi îl ajunse din urmă. Merse cu el până la intersecţia Shah Reza cu Ferdowsi. De acolo luă un alt taxi până la Hilton.

Bietul moşneag! Voise să realizeze cea mai grozavă afacere din viaţa lui... Malko se înfioră, gândindu-se dacă nu cumva chiar el îl condamnase la moarte, prin vizita pe care i-o făcuse în după-amiaza aceea. Fusese probabil văzut, iar cei care se aflau în spatele acestei istorii şi-au dat seama că bătrânul nu ar fi rezistat

la un interogatoriu serios. Preferaseră că nu-şi asume niciun risc.

Exact ca în cazul locotenentului Tabriz! ...

Dar ce legătură putea să fie între bătrânul negustor de bazar şi atotputernicul Khadjar? Şi de ce naiba, aveau atâta nevoie de grâul acela? Până şi ruşii se amestecau în toată povestea!

Ajuns în cameră, Malko desfăcu brâul luat de la bătrân şi întinse conţinutul pe pat. Erau o mulţime de facturi slinoase şi poliţe în persană. Malko se străduí să le descifreze. Aparent, bătrânul nu se dădea în lături să facă şi pe cămătarul... Mai erau câteva bancnote, fotografia unui Imam bărbos, hârtii lipsite de importanţă şi o foaie împăturită în patru, aproape curată. Malko o desfăcu cu grijă. Era acoperită cu cifre europene, cu adnotări în persană şi cu cifre arabe. Pe verticală erau cifre de la unu la zece. În faţa acestora, erau alte cifre, însoţite de litere.

Pentru a vedea mai clar despre ce este vorba, copie prima linie de cifre pe o hârtie cu antetul Hilton-ului. Rezultatul stârnea altă întrebare. Ce putea însemna: 1-12 M G 42 6 B Z 20 000 CA 30? Nu înţelegea nimic.

Primele două rânduri erau asemănătoare, dar pe alocuri, cifrele sau literele era altele. Era un cod, cu siguranţă. Dar ce fel de cod? Adnotările în persană nu îl lămuriră mai mult.

Era traducerea cifrelor europene şi cuvinte pe care nu le înţelese.

Rupse facturile şi toate celelalte hârtii în bucăţele mici şi le aruncă în WC, păstrând doar biletul împăturit în patru, pe care şi-l puse în buzunar. Apoi făcu un duş rapid, se schimbă şi coborî. Din hol sună la Derieux. Era mai sigur, pentru cazul în care telefonul lui din cameră ar fi fost supravegheat. Belgianul răspunse imediat.

— Ce ţi s-a întâmplat? Eram neliniştit.

— Aveai şi motive să fii. Ce-ai spune de o plimbare în sud?

— Unde?

— La Khorramshar.

— La Khorramshar? Ce naiba vrei să faci acolo? Nu e decât un orăşel amărât şi o baracă de vamă. Nici nu este avion până acolo! E un drum de douăsprezece ore, dacă totul merge bine!

— Ştiu. Dar cred că enigma numai acolo se poate descifra.

Derieux nu era deloc încântat, dar se înclină.

— Bine, oricum tu plăteşti. Când plecăm?

— Mâine dimineaţa, pe la şase, dacă se poate. Mai avem un pasager. Tipul pe care l-ai văzut la hotel, belgianul.

— Asta vrea să facă turism? Ce naiba i-ai povestit despre

Khorramshar? Că e leagănul celor o mie şi una de nopţi?

— Omul este interesat de aceeaşi problemă ca şi mine.

— Bine, am înţeles. O să fiu jos, la şase fix.

— Spune la toată lumea că mergem să ne plimbăm la barajul de la Karaj.

— Am priceput. Pe mâine.

La restaurant, Malko îl întâlni pe Van der Staern contemplând bufetul rece.

— Unde ai fost? întrebă belgianul iritat. Iar cu puştoaicele? Nu e o chestie prea serioasă, să ştii!

— Nu, am lucrat tot pentru afacerea noastră.

— Şi ce-ai făcut?

— Cred că sunt pe cale să găsesc cea mai bună soluţie.

Van der Staern îi făcu semn cu cotul, clipind des din ochi.

— După ce se termină toată chestia asta, mergem trei zile la Beirut. Ştiu un loc... numai cu blonde!

Malko zâmbi, fără să răspundă.

Dacă Van der Staern şi-ar fi văzut moşul din Bazar, ar fi fost mai puţin optimist. Pentru el, soluţia finală nu era o chestiune de vorbe...

Amândoi cinară în restaurantul aproape gol. Doar nevasta directorului, beată criţă, mai făcea un pic de animaţie, strigând cu voce tare înjurături în engleză.

Luminile Teheranului clipeau în depărtare. De cealaltă parte se vedea chipul întunecat al munţilor.

— Plecăm la şase, anunţă Malko la desert.

Belgianul se strâmbă.

— Chiar ai nevoie de mine?

— Evident. Doar am făcut o înţelegere. O să ai banii la întoarcere.

— O să ne termine drumul ăsta, e la capătul pământului...

— Ştiu. Dar să nu uit. Cum este stocat grâul dumitale?

— În vagoane. Asta mă nelinişteşte, din cauza căldurii cred că arată oribil!

— Ce-ţi mai pasă?! Doar l-ai vândut...

— Numai jumătate din el, restul sunt vorbe.

Evident, cuvântul unui iranian nu face prea multe parale într-o afacere. Iar când mai e vorba şi de un iranian mort...

— Şi câte vagoane ai? întrebă Malko maşinal.

— Zece.

Deodată, o mică lumină îi sclipi lui Malko prin faţa ochilor.

Zece vagoane! Pe foaia bătrânului erau zece coloane. Puteau

să se raporteze la vagoanele de grâu. Trebuia să mai afle ce însemnau celelalte cifre.

O clipă Malko fu tentat să-i povestească adevărul despre moartea bătrânului, dar se răzgândi. Belgianul nu avea firea unui zmeu din basme aşa nu l-ar mai fi luat la drum decât legat...

— Ai toate facturile pentru vagoane, ca să putem să ne apropiem de ele?

— Sigur.

— Bine, atunci hai la culcare. Mâine avem o zi grea.

Urcară cu liftul şi îşi spuseră noapte bună. Înainte de a se culca, Malko demontă şi curăţă cu grijă Coltul, îl încărcă şi mai luă două încărcătoare.

Capitolul VI

De îndată ce soarele urcase la orizont, căldura devenise neiertătoare. Cât vedeai cu ochii, drumul se întindea printr-un ţinut deşertic, mărginit de coline cu pietriş verzui. Din când în când întâlneai câte un camion încărcat la maximum sau un autobuz vechi, pictat cu semne cabalistice şi înţesat cu pasageri. Erau puţine automobile particulare, dar foarte multe taxiuri colective; specialitatea Orientului Mijlociu.

Malko moţăia, întins pe bancheta din spate. Derieux conducea foarte repede. Mercedesul înainta cu peste 150 la oră. Singura problemă era să nu adormi la volan, peisajul nefiind generos, în afara unor ciudaţi munţi albăstrui, aşezaţi în deşert ca piesele unui joc de construcţii.

— Ce-ar fi să bem ceva?

Van der Staern simţea că se topeşte. Aveau de ales între a închide geamurile şi a se lichefia de căldură, sau a le lăsa deschise şi a înghiţi praful drumului.

Derieux nu răspunse, dar încetini şi se opri în satul următor. Găsiră o băcănie-birt-măcelărie. Cei trei bărbaţi se aruncară asupra berii clocite şi a iaurtului acru. Li se oferiră porţii generoase de şiş-kebab, dar refuzară politicoşi.

Se aflau într-un sătuc izolat, în inima Iranului, fără telefon, fără telegraf, chiar şi fără linie ferată. În sezonul ploilor, drumul

dispărea sub un metru de apă. Mercedesul porni, sub privirile mirate ale unor copii scheletici, cu ochii infectaţi.

Mai aveau şase sute de kilometri!

Traversau acum o zonă devastată de cutremure. Mai multe sate fuseseră în întregime distruse şi locuitorii se refugiaseră în alte părţi. Peisajul era sinistru.

La un moment dat, în acest tablou dezolant, Derieux zări un punct negru. Apropiindu-se, văzură un bărbat în uniformă, călare pe un catâr. Din curiozitate, Derieux frână şi se opri.

Încântat să întâlnească nişte suflete pe drum, omul se apropie şi începu să discute cu Derieux, în persană. După câteva vorbe, belgianul izbucni într-un râs sănătos.

— Ştiţi cu ce se ocupă omul acesta?

— Nu, răspunse Van der Staern.

— Este telegrafist.

— Nu se poate!

— Ba da. Duce o telegramă la o tabără de geologi italieni, pe undeva prin deşert. Este de trei zile pe drum şi mai are cam tot atâta, plus drumul de întoarcere…

— Se poate spune că poşta lucrează bine în ţara asta! spuse Van der Staern, dispreţuitor. Dacă tot aşa se întâmplă şi cu mandatele poştale…

Malko nu reacţionă. Coltul îl deranja la centură şi nu se putea ghemui mai comod pe banchetă, aşa că îl strecurase dedesubt, cu cea mai mare discreţie. Înainte de a pleca, Derieux îi arătase cu un zâmbet mândru, un enorm Smith et Wesson cu ţeavă lungă, ascuns în torpedo.

Era un băiat prevăzător.

Malko se săturase până peste cap de Iran.

Îi explicase lui Derieux povestea dolarilor şi a bătrânului din Bazar, iar belgianul replicase:

— Chestia asta nu-mi miroase prea bine. Trebuie să fie o treabă foarte serioasă, dacă sunt atât de duri. Dacă telefonul nu prea face două parale în Iran, telefonul arab funcţionează întotdeauna perfect şi este posibil să fim aşteptaţi la destinaţie.

Malko se întinse. Era şase seara. Mergeau de douăsprezece ceasuri, ca nişte turbaţi. Khorramshar-ul era acum numai la o oră de drum.

Soarele dispărea la orizont şi, cu toate astea, atmosfera era apăsătoare, copleşitoare. Trebuie să se ştie că prin aceste locuri termometrul urcă în timpul verii până la 55-60 de grade… O minune!

Intraseră în periferia oraşului. Mercedesul, plin de praf, trebuia să se strecoare printre biciclete, taxiuri şi cărucioare.

— Ştiu un hotel, Vanak, unde există ceva aer condiţionat. Şi este chiar în centru. Dacă aşa ceva se poate numi centru…

Hotelul semăna, mai degrabă, cu o gară dezafectată. Dar, prin gurile de aclimatizare, se strecura un miros de petrol rece ca iarna. Malko se prăbuşi imediat pe pat, după ce strecurase Coltul sub pernă şi încuiase uşa. Era prea târziu să mai poată face ceva în seara aceea şi erau zdrobiţi de oboseală.

Îl trezi un zgomotneobişnuit. Soarele era deja sus pe cer, iar sirena unui vas scotea ţipete cadenţate.

Un petrolier ieşea din rada portului Khorramshar.

Malko îşi trase repede cămaşa şi pantalonii şi coborî. Derieux şi Van der Staern se aflau în faţa micului dejun, pâine prăjită, brânză sărată, ceai şi caviar. Van der Staern îl mânca cu linguriţa. Derieux îl mustră:

— O să-ţi întorci ficatul pe dos!

— Nu te ocupa de ficatul meu! spuse plescăind. Ei, ce facem acum?

— Ai toate documentele? întrebă Malko.

— Da.

— Atunci o să încercăm să găsim antrepozitul unde se află grâul dumitale, ca să-i aruncăm o ocheadă. Şi pe urmă, vedem noi… Depinde ce descoperim…

Derieux îl întrebă pe hotelierul care le indică locul gării de triaj, unde ajungeau trenurile de peste graniţă.

Ajunseră în zece minute la locul respectiv. Derieux luă conducerea operaţiunilor. Malko şi Van der Staern îl urmară în peregrinarea prin birourile murdare.

Dar nimeni nu ştia unde este grâul!

La fiecare funcţionar povestea se repeta. Îi strecurai o bancnotă şi aşteptai. Invariabil, omul se întorcea ridicând din umeri.

În sfârşit, după ce cheltuiră câteva sute de riali, un bătrânel le arătă triumfător un teanc de hârtii cu ştampile şi adnotări. Erau documentele de vamă ale mult prea căutatului grâu. Zăcea tot în vagoane, într-un loc unde se aduna marfa ce trebuia expediată la Teheran, în sudul oraşului. Derieux îi lăsă un bacşiş regesc şi plecară.

Un panou cu literele pe jumătate şterse le indică destinaţia. Era un fel de gară de triaj, înconjurată de ziduri, în plin deşert. Erau cam 50 de grade…

— Trebuie să arate superb grâul meu, gemu Van der Staern.

Intrarea era păzită de un iranian năucit de căldură, care abia se uită la hârtiile lor.

— E în spate, unde se vede alt zid. Trebuie să mai întrebaţi.

Şi se tolăni din nou, cu cascheta pe nas. Derieux se aşeză din nou la volan şi maşina şerpui prin aleile înţesate de vagoane. Totul era pustiu. Ajunseră în faţa unui post de control militar. Santinela îşi luă mitraliera şi se apropie de ei. Derieux opri chiar în faţa lui şi coborî din maşină. Îi arătă hârtiile.

— Am venit să vedem grâul domnului Van der Staern, anunţă el. Soldatul clătină din cap.

— Aici nu intră nimeni.

— Cheamă-l pe şeful tău.

— Nu am voie să mă mişc de aici.

— Atunci lasă-mă pe mine.

— Nu am voie.

Şi mitraliera deveni mai ameninţătoare. Transpirând din belşug, soldatul era foarte prost dispus. Îl scoseseră din satul lui ca să-l trimită în armată şi nu avea chef să discute ordinele. Iar oamenii ăştia îl enervau. Fără să se mai ocupe de ei, intră în ghereta lui.

— Intrăm, totuşi? propuse Van der Staern.

— Chiar vrei să intri aici? Tipul ăsta nu ascultă decât ordinele. Poate avem noroc să apară vreun ofiţer... Mi-a venit o idee..

Întorcându-se la maşină, începu să claxoneze îndelung. Soldatul tresări şi îndreptă mitralieră spre maşină. Dar nu avea ordin să-i împiedice pe oameni să facă zgomot. Iar frumuseţea aia de maşină îl impresiona.

Avusese timp să afle că forţa face casă bună cu bogăţia. Ba chiar ideea că locotenentul lui o să fie trezit brusc din somn, la ora siestei, îl amuza grozav. Izbucni în râs, arătându-şi dinţii albi sub mustaţa groasă.

Derieux îşi dădu mai multă osteneală. Vacarmul era demn de luat în consideraţie. Şi totuşi, nu se întâmpla nimic.

Încercă să claxoneze pe diferite grupuri de sunete, mai repede, mai rar.

În sfârşit, o siluetă apăru dintr-o clădire şi se îndreptă spre ei. Era un ofiţer cu cravata desfăcută, care îşi încheie centironul alergând. Ajunse la grilaj cu o mutră fioroasă şi se repezi la Mercedes.

— Nu mai terminaţi odată? urlă el la Derieux.

— Imbecilul ăsta a refuzat să vă cheme, spuse calm. Derieux.

— Foarte bine a făcut.

— Da, numai că nu era să vă aşteptăm toată ziua. Am venit de la Teheran pentru asta.

Şi arătându-l pe Malko pe bancheta din spate, adăugă:

— Patronul meu este un om foarte important şi nu-i place să aştepte.

— Şi ce pofteşte? mugi ofiţerul.

— Aşteaptă un transport de grâu. Şi vrea să vadă în ce stare se află.

— Grâu? Dar nu e niciun grâu aici. E un antrepozit militar.

Le întorsese deja spatele. Derieux îl chemă.

— Grâul este aici. Iată documentele doveditoare. Patronul meu este prietenul generalului Khadjar.

Cu reavoinţă ofiţerul apucă hârtiile.

— Aşteptaţi, spuse el.

Plecă cu hârtiile. Pentru că nu mai suporta căldura de cuptor din maşină, S.A.S. coborî. Avu impresia că i se varsă deasupra capului un cazan de apă clocotită.

Imaginea unei sticle de bere rece, aburindă, îi reapăru, tremurătoare, prin zăbrelele grilajului…

Van der Staern făcu şi el câţiva paşi, dar se întoarse repede şi se prăbuşi pe bancheta maşinii, lăsând portiera deschisă. Chipul lui se colorase într-un frumos roşu cardinal.

Derieux privea cu admiraţie la santinelă. Tipul transpira râuri-râuri, dar se ţinea ţeapăn.

— Ăştia ne lasă să ne coacem vreo oră şi o să ne dăm duhul, gemu Van der Staern.

Malko nici nu-i răspunse. Ca să facă economie de salivă.

Aşteptarea li se păru interminabilă. În realitate, se scursese cam un sfert de oră.

În sfârşit, ofiţerul se întoarse. Surâzător, de astă dată. Ridică bariera şi îi invită pe cei trei să-l urmeze.

Derieux se urcă la volan şi merse până în dreptul unei barăci de lemn, servind drept loc pentru pază. În interior era aproape răcoare.

Se aşezară cu toţii în jurul unei mese. Un soldat aduse patru ceşti de ceai pe un platou. Clocotit!

— Ah, nu! gemu Van der Staern.

Ofiţerul zâmbi şi spuse în persană:

— Ba da, beţi cu toată încrederea. O să vă simţiţi mult mai bine după aceea. E mai răcoritor decât să bei ceva de la gheaţă.

Băură, opărindu-şi limbile. Şi, ca prin farmec, după cinci

minute, nu le mai era sete.

Ofiţerul tuşi puţin şi i se adresă lui Derieux.

— Să ştiţi că mă bucur să mai întâlnesc străini. Nu prea vine lume pe la noi. Şi sunteţi foarte amabili că aţi venit până la Khorramshar!

— Adică…îl întrerupse Derieux.

— Vorbiţi foarte bine persana. Sunteţi de mult în Iran?

— De câţiva ani, dar…

— Şi vă ocupaţi de comerţul cu grâu?

— Nu, nu eu. Ci domnul Van der Staern, dar dânsul nu vorbeşte limba dumneavoastră.

Ofiţerul se întoarse spre Malko.

— Şi domnul se ocupă tot de grâu?

Malko se făcu că nu înţelege. Derieux profită de ocazie.

— Domnul Linge este un cumpărător important. De asta ar vrea să vadă grâul cu ochii lui.

— Înţeleg, înţeleg, făcu locotenentul.

Dar nu mai adăugă nimic. Înţelegea, dar nu pricepea….

Derieux puse degetul pe rană.

— Aţi verificat dacă grâul se află aici, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Atunci, pentru ca să nu vă facem să pierdeţi mai mult timp, poate ne conduceţi până acolo.

— Sigur, sigur. Dar mai este o mică problemă. Nimic grav, de altfel.

— Da?

— Ei bine surâse el cu toată gura, pentru a vă permite accesul la aceste mărfuri care sunt sub control militar, am nevoie de o autorizaţie de la ministrul Armatei. O simplă formalitate.

— Şi de unde o putem obţine?

— De la minister.

— De la minister? Adică de la Teheran?

— Bineînţeles. Aici este un târg fără importanţă şi fără responsabilităţi.

Derieux strânse pumnii, dar se abţinu.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să facem cale-ntoarsă la Teheran pentru o bucăţică de hârtie?

— Putem aranja lucrurile altfel.

— În ce fel?

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să le scriem. În câteva zile ar veni răspunsul. Şi în acest timp, aţi mai vizita câteva locuri frumoase.

Cei trei europeni se priviră în tăcere, sideraţi.

Locotenentul surâdea cu inocenţă. Îşi bătea joc de ei în modul cel mai elegant. O scrisoare dus-întors, cu ritmul bune cunoscut al poştei iraniene, însemna cel puţin două săptămâni de aşteptare. Paisprezece zile la 60 de grade…

Derieux îşi reveni după câteva clipe.

— Nu credeţi că ar fi mai simplu să dăm un telefon? Pentru că nu avem prea mult timp de pierdut.

— Bineînţeles, suspină ofiţerul. Mi-ar face plăcere să vă pot face un serviciu, numai că Iranul nu este o ţară prea modernă. În regiunea noastră, telefonul merge foarte prost. Iar acum, linia cu Teheran-ul este întreruptă din cauza termitelor…

— Termite?

— Da. Furnicile au ros stâlpii şi firele pe mai mulţi kilometri şi nu avem bani să le înlocuim. Trebuie să aşteptăm să se voteze noul buget.

— Dar trebuie să aveţi o legătură prin radio, doar sunteţi unitate militară!

Derieux începea să se enerveze. Ofiţerul râse politicos..

— E o idee bună.

— Şi atunci?

— Trebuie să-i cer autorizaţia şefului meu. O simplă formalitate.

— Vă rog să o faceţi.

Ajungeau la capătul puterilor. Ofiţerul tuşi încet.

— Îmi pare rău, dar e plecat la manevre şi nu se întoarce decât peste câteva zile. Dacă puteţi aştepta…

Van der Staern urmărea acest dialog absurd, fără să înţeleagă nimic. Malko, însă, nu-şi făcea iluzii. Omul respecta nişte ordine.

În mod clar grâul acela era de-a dreptul un mister!

Dar Derieux era la fel de încăpăţânat ca adversarul lui. Gânditor, bău o gură de ceai şi atacă din nou.

— Cred că ne îndepărtăm de problemă. Pentru că, în orice caz, grâul aparţine domnului Van der Staern, care este de faţă şi nimeni nu are dreptul să-l împiedice să-şi vadă marfa.

— Aveţi perfectă dreptate. Dar dânsul l-a vândut unui organism oficial. Iată hârtiile doveditoare.

Şi îi întinse lui Derieux un teanc de documente în persană, din care reieşea că grâul aparţinea acum ministerului de război.

În câteva cuvinte, Derieux îi explică situaţia lui Van der Staern.

— Bine, dar nu am primit banii! Asta e hoţie!

Derieux traduse. Locotenentul clătină din cap cu compătimire.

— E o situaţie foarte complicată. Iată de ce îmi trebuie o scrisoare de la minister.

Şi, uite aşa, se întorseseră de unde plecaseră!

Derieux surâse şi, ca prin farmec, scoase la lumină o bancnotă de 1000 de riali. Începu să se joace distrat cu ea.

— Ne-aţi face totuşi, un mare serviciu, dacă aţi merge cu noi până la vagoane, să ne uităm puţin…

Ofiţerul suspină.

— Aş vrea atât de mult să vă pot fi de folos…

— Şi am vrea să vă lăsăm şi o amintire plăcută!

— Dar vagoanele sunt plumbuite…

— Asta se poate aranja. Le punem la loc, după aceea.

Locotenentul întrebă încet:

— Dar de ce ţineţi atât de mult să vedeţi grâul acela?

— Ca să verificăm calitatea, spuse Derieux. Domnul Linge vrea să vadă dacă grâul mai suportă încă o călătorie.

— Cred că am putea aranja ceva, conchise ofiţerul. Dar nu acum. Nu puteţi veni mâine?

— La ce oră?

— Pe la unsprezece.

— Bine, mulţumesc mult. Sunteţi amabil.

Toată lumea se ridică cu zâmbetul pe buze. Locotenentul le strânse mâinile, înclinându-se profund. Derieux ieşi ultimul. Uită pe masă bancnota de 1000 de riali…

— Şi acum? întrebă Van der Staern.

— Plecăm. Discutăm mai târziu, spuse Derieux.

Urcară în maşină. Derieux înjură atingând volanul. Era fierbinte ca o bară de fier. Până la ieşirea din vamă, cei trei bărbaţi nu scoaseră nicio vorbă. Santinela îi salută impecabil.

— Ne-a dat întâlnire mâine, mizerabilul, mârâi Derieux.

— Dar e foarte bine mâine, afirmă Van der Staern.

— Se vede bine că nu ai habar de ţara asta. Cuvântul mâine este cel mai des întrebuinţat aici. Şi întotdeauna înseamnă niciodată.

— Ah!

Belgianul era uluit. Derieux continuă:

— Tipul e hotărât să nu ne lase să vedem grâul niciodată. Numai că ne-a spus-o în stil iranian. Asta-i tot! Prefer să creadă că îl cred. În felul ăsta o să doarmă liniştit.

— S-a dus totul de râpă, conchise Van der Staern. 2000 de kilometri pentru nimic! Ar fi trebuit să vă gândiţi la afurisita aia de autorizaţie înainte de a pleca, bombăni el.

— Păi şi dacă o aveam, ne-ar mai fi cerut o hârţoagă semnată de Şah, dacă îndrăznesc să spun! mârâi Derieux. N-avem decât o soluţie, să mergem să ne uităm fără permisiunea lui.

— La asta mă gândeam şi eu, spuse Malko.

Van derStaern îi privi speriat.

— Aţi înnebunit? Au să ne împuşte ca pe iepuri.

— Noaptea nu e nicio problemă. Ăştia dorm buştean, îi ştiu eu pe iranieni.

Maşina intră în oraş.

— Eu nu merg, rosti ferm Van der Staern.

— Dragul meu, totuşi ne-ai face să câştigăm un timp preţios dacă ai veni la faţa locului să-ţi recunoşti marfa, sublinie Malko.

— Doar n-ai venit până aici ca să ratezi partea cea mai interesantă a plimbării! adăugă şi Derieux.

Nu prea convins, belgianul murmură ceva. Ajunseră la hotel.

— Va las aici, spuse Derieux. Am de făcut câteva cumpărături pentru plimbarea în nocturnă.

*

**

Cerul nopţii era senin. Trei siluete se desenau clar pe fundalul deşertului. Mercedes-ul rămăsese în spatele unei cabane abandonate, la distanţă de un kilometru. Acum, mergeau pe lângă zidul vămii militare în partea opusă punctului de control.

— Acolo cred că e perfect, suflă Derieux.

Scoase din buzunar o foarfecă uriaşă şi îşi puse mănuşi de cauciuc. Deasupra zidurilor se afla sârmă ghimpată, dar firele groase nu rezistară lui Derieux. El trecu primul, îşi scoase mănuşile şi verifică pistolul Smith et Wesson pe care îl avea la centură. Malko avea Coltul pregătit.

Ceva mai departe se vedea ceva întunecat.

— Acolo e calea ferată, spuse Malko. Să mergem de-a lungul ei.

Unul după altul, înaintară printre şine. Nu se auzea niciun zgomot. Din când în când, din deşert ajungeau ţipetele unui coiot. Era trecut de mult de miezul nopţii.

Deodată, apărură vagoanele, într-un şir nesfârşit, izolate de clădiri. Cei trei bărbaţi înaintară protejaţi de umbra vagoanelor. Pietrişul scrâşnea sub paşii lor, dar nu era nici ţipenie prin preajmă.

Malko ajunse lângă primul vagon. Căută pe dibuite uşa. Era închisă cu un lacăt enorm. Dar nu era sigur că erau chiar vagoanele cu grâu.

— Aşteptaţi-mă aici, şopti el.

Urmări şirul de vagoane, numărându-le. Când ajunse la zece, masa sumbră a vagoanelor îşi schimbă aspectul. În locul lor erau platforme încărcate cu căruţe şi camioane. Mai merse puţin până la capătul convoiului. Nu mai erau vagoane descoperite.

Deci, primele zece trebuia să fie cele încărcate cu grâu.

Se întoarse la ceilalţi doi. Van derStaern se lăsasepe vine şi părea mai mult mort decât viu. Derieux pândea barăcile.

— Trebuie să-l deschidem pe primul, spuse Malko.

Fără un cuvânt, Derieux scoase un cleşte şi începu să se lupte cu lacătul primului vagon. Se chinui minute în şir, înjurând încet şi lovind cu pumnul. Rezista încă. În sfârşit, se auzi un trosnet surd, iar lacătul cedase. Cu infinite precauţii, Derieux şi Malko traseră de uşă, care alunecă scârţâind îngrozitor. Cei doi bărbaţi se opriră.

Puteau să dea alarma pe o rază de un kilometru cu un asemenea tărăboi!

Reîncepură, milimetru cu milimetru. Aproape în linişte. Dar, un miros îngrozitor năvăli din vagon.

— Asta ce mai e? Doar n-or fi cadavre înăuntru, suflă Derieux. Era o duhoare fadă şi umedă, cu miasme de iaurt acrit.

— Van der Staern, vino să vezi.

Belgianul se urni din loc şi se apropie.

— E grâul, spuse el după ce inhală duhoarea.

— Grâul? Ce naiba, doar nu l-au cultivat într-un cimitir.

— Nu, dar a putrezit complet. Nici nu mă mir, cu căldura de aici. Cred că a încolţit în saci.

Acum uşa era în întregime deschisă şi mirosul era îngrozitor. Se distingeau vag, contururile sacilor suprapuşi.

— Spune-mi, te rog, grâul ăsta mai poate fi comestibil?

Van der Staern clătină din cap.

— Nici indienii înfometaţi nu l-ar mânca. E total pierdut.

— Şi nu te miră că ţi l-au plătit în dolari?

— Poate că celelalte vagoane sunt mai bune.

— O să vedem.

Derieux apucă din nou cleştele şi-l atacă cel de al doilea. Reuşi mai repede. Duhoarea era aceeaşi. Şi al treilea şi al patrulea erau în aceeaşi stare.

— Inutil să mai continuăm, spuse Malko. Dragul meu, ori ai

făcut cea mai bună afacere din viaţa dumitale, ori cea mai proastă... Hai să desfacem câţiva saci, să vedem cum arată grâul ăsta pe care l-au plătit atât de scump.

Se întoarseră la primul vagon. Derieux trase un sac şi-l aruncă pe jos. Tăie sforile cu un cuţit.

Malko şi Van der Staern îşi ţinură respiraţia. Parcă intraseră într-o morgă. Ţinându-şi respiraţia, Derieux băgă mâna în sac.

— E plin de viermi, murmură el.

Cu braţul înfipt până la umăr în masa infectă, pipăia de zor.

— Dar mai e ceva.

— Ce?

— Habar n-am, ceva ca o cutie de pantofi, din metal.

— Droguri? întrebă Van der Staern.

— M-aş mira. Ăştia exportă mai degrabă. Nu, chestia are un mâner şi e grea.

— Încearcă să o scoţi, sugeră Malko.

Derieux voi să răspundă ceva, când lângă baracă se aprinse un proiector, îndreptat direct spre vagonul lor.

— Doamne Sfinte!

Malko se înfurie. Totul mersese prea uşor! Erau aşteptaţi. Doar nu din întâmplare se aprinsese proiectorul în mijlocul nopţii.

— S-o ştergem, ordonă el. Poate mai avem timp.

O luară la fugă spre zid. Dacă reuşeau să ajungă la maşină erau salvaţi. Derieux tocmai voia să se strecoare, când Malko îl reţinu.

— La pământ!

O rafală de mitralieră trosni deasupra capetelor lor, chiar în aceeaşi clipă. Un grup de soldaţi se apropia pentru a-i prinde la mijloc. Erau încercuiţi.

Mai multe focuri urmară, dar din fericire, soldaţii trăgeau la nimereală. Un glonţ se înfipse în nisip, la picioarele lui Malko, altele ricoşară pe pietriş cu un zgomot oribil.

Deodată, spre cer se înălţă o rachetă, chiar deasupra deşertului şi căzu încet, suspendată de o paraşută. Ilumina ca în plină zi locul unde se aflau.

— Mergem spre vagoane. Ne putem apăra mai bine acolo, ordonă Malko. Ăştia nu au niciun chef să ne prindă vii!

O luară la fugă, aplecaţi. Strălucirea rachetei îi urmărea, în momentul în care siluetele lor apărură cu claritate, o rafală lungă izbucni în spatele lor. Se aruncară la pământ.

— Fir-ar al dracului! Au o mitralieră, înjură Derieux.

Racheta atinse pământul cu un sfârâit şi se stinse.

Ţâşniră şi ei şi se apropiară de primul vagon, în momentul în care o a doua rachetă urca graţioasă spre cer.

De data asta, nu se mai auzi nicio rafală. Dar Malko observă, mai mult ghicind, o coloană de soldaţi care trecea de partea cealaltă a locului pe unde intraseră ei, exact unde tăiaseră sârmele.

— Trebuie să încercăm să ieşim pe uşa cealaltă, altfel ne prind la mijloc.

Din fericire, sacii nu ocupau în întregime vagonul. Derieux se apucă să-i înghesuie unii peste alţii şi ajunse la cealaltă uşă. Aceasta se putea deschide din interior. O trase şi o închise imediat la loc, lăsând o deschidere foarte îngustă. Cu pistolul lui Smith et Wesson trase trei focuri. Auziră un ţipăt şi o grindină de gloanţe se abătu asupra vagonului.

— Nemernicii, veneau pe furiş, explică Derieux. Acum vor fi mai atenţi, ştiind că ne putem apăra. Trebuie să ne organizăm cumva.

În câteva minute, amenajară în mijlocul vagonului un fel de cazemată din sacii de grâu. Cele două uşi erau întredeschise pentru a supraveghea exteriorul.

Malko trase în acelaşi timp cu Derieux, pentru a demonstra că aveau arme.

Văzură un proiector apropiindu-se, montat probabil pe un jeep. Cu o lovitură precisă, Derieux îl stinse imediat. Un foc violent lovi vagonul. Lemnul se transforma în aşchii, iar grâul încasă restul. Se trăgea în ei cu mai multe arme automate.

— Parcă am fi la Stalingrad, zise Derieux.

— Ce ne facem? gemu Van der Staern. Nu încercăm să ieşim?

— Cu două pistoale împotriva mitralierei? N-am ajunge prea departe. E mai bine să câştigăm timp. Dacă rezistăm o vreme, poate nu vor îndrăzni să tragă în noi în plină zi.

Ghemuiţi în întuneric, cei trei bărbaţi încercau să străbată cu privirea întunericul. Adversarii lor se opriseră cu prudenţă la vreo cincizeci de metri.

Urmă un nou potop de gloanţe. Aşezat pe burtă, Malko simţea gloanţele învingându-se în grâul din jurul lui. Simţea, însă şi braţul lui Van der Staern tremurând convulsiv.

O voce metalică, venind de afară îi făcu să tresară. Era o porta-voce. Prin ea se auzea foarte clar:

— Predaţi-vă! Ieşiţi din vagon cu mâinile pe cap şi nu vi se va face niciun rău!

Anunţul fu repetat în persană şi în engleză, apoi focul încetă.

Van der Staern se ridică dintr-un salt.

— Eu mă duc! Doar n-o să mă las omorât aici.

— Eşti nebun? urlă Derieux. O să te împuşte ca pe un iepure!

Dar înainte să-l fi putut reţine, Van der Staern escaladă parapetul de saci şi se lăsă să cadă din vagon. Apoi începu să alerge împiedicându-se, cu mâinile încrucişate pe cap, strigând:

— Mă predau! Mă predau! Sunt belgian. Nu trageţi.

O rafală lungă de mitralieră îi răspunse. Gloanţele muşcară mai întâi din sol, apoi se înfipseră în trupul lui.

Omul se opri fulgerat, se încovoie, mai făcu câţiva paşi cu braţele atârnând. O nouă rafală se abătu nemiloasă asupra trupului care căzu greoi, pe o parte. De necaz, Derieux trase două focuri în direcţia mitralierei.

— Mizerabilii! Nu i-au dat nicio şansă!

— Vine în curând şi rândul nostru, spuse Malko sumbru.

Ca pentru a-i da dreptate, mitraliera atacă din nou. Din nou plonjară cu faţa în jos. Aproape că nu mai simţeau mirosul insuportabil.

O explozie surdă scutură vagonul. Profitând de tirul mitralierei, un soldat aruncase o grenadă. Sacul ce îi proteja se goli brusc, sfâşiat. Instinctiv, Malko întinse mâna să-l prindă. Aceasta i se afundă în grâu şi întâlni un obiect tare şi lung, ca o ţeavă. Malko trase de el şi îl scoase. Era o ţeavă de mitralieră. Ca un fulger îi reveni în memorie inscripţia citită pe foaia bătrânului negustor de cereale.

Prima linie era: 12 M G 42, 6 BZ, 20 000 CA. Deci erau M.G. 42!

— Cum de nu-şi dăduse seama! Erau mitraliere germane, cu 80 000 de cartuşe. Cele 6 BZ erau Bazooka.

Grâul servise la transportarea unui important stoc de arme. Iată de ce era atât de preţios şi de ce îi trebuiau cu orice preţ lui Khadjar.

Malko fu cuprins de o bucurie uriaşă.

— Bătrâne, ştii tu că ne aflăm într-un veritabil arsenal? îi spuse lui Derieux.

Îi explică în câteva cuvinte deducţiile sale şi îi arătă ţeava de mitralieră.

— Trebuie să găsim şi restul. Şi încă repede, replică belgianul.

Sfâşiară sacii cu febrilitate. Nu le trebui mult timp. În cinci minute erau în posesia a două mitraliere şi a unui morman de cutii cu cartuşe. Derieux jubila.

— Ah, ce-o să le fac acum! Nu se aşteaptă ei la aşa ceva. Dacă blegul ăla rămânea, i-am fi dat şi lui una…

— Aşteaptă, să mai căutăm. Ştii să foloseşti o bazooka?

— Cred şi au, doar am fost în Egipt.

Derieux goli un încărcător în direcţia celorlalţi, ca să nu fie neliniştiţi. Între timp, Malko montase una dintre arme.

În sacul alăturat găsise un container cu patru obuze.

Le mai trebuiră aproximativ zece minute ca să se pregătească. Malko îşi petrecuse în jurul gâtului patru benzi cu cartuşe de mitralieră. Derieux se împodobise şi el la fel şi pregătea acum bazooka.

— Gata, spuse el. Cum procedăm?

— Trebuie să încercăm să ieşim pe partea dinspre barăci. Ca să le facem o surpriză. Nu se poate să nu fie o maşină în vamă. Dacă nu, o să ne aruncăm în luptă din mers.

— Bine. Am reperat o mitralieră pe jeep. Încerc să o fac praf. Apoi îi facem ciur şi o ştergem.

Fiecare puse câte o bandă de cartuşe în mitralieră. Trosnetul sec al chiulaselor făcu un zgomot infernal.

— Gata?

Derieux ochi cu grijă. Silueta jeep-ului era destul de vizibilă. Apăsă încet pe trăgaciul armei, ţinându-şi respiraţia. Apăru o flacără orbitoare, urmată de o explozie violentă, a cărei lumină difuză pe tot câmpul de bătaie.

Malko avu timp să vadă cele două grupuri de soldaţi care încercuiau vagonul. Începuseră şi ei să tragă.

Mitraliera este o armă teribilă. Austriacul o simţea trepidând în mâini, în timp ce banda cu cinci sute de cartuşe se derula fără oprire. Aproape fără să ochească, mătura solul în faţa lui. Jeep-ul ardea. Derieux trăsese în plin. Mai mulţi iranieni căzură. Ceilalţi se retrăseseră în dezordine. Un ofiţer ţipă;

— Trageţi! Trageţi!

Îi răspunse mitraliera lui Derieux. În rafale scurte, împroşca fiecare grup. Apoi slobozi o rafală lungă asupra grupului care o luase la fugă.

— Înainte, strigă Malko.

Săriră amândoi din vagon, ţinând armele de curele. Malko fu surprins cât de uşoară este mitraliera lui. Această M. G. 42 fusese studiată de nemţi în 1942 pentru a opri valurile de asalt ale ruşilor şi avea o cadenţă de tir proverbială…

Cei doi bărbaţi parcurseră aproape o sută de metri fără să tragă un singur foc. Trecură de jeep-ul în flăcări şi ajunseră la

grupul de barăci. Se aruncară la pământ şi priviră spaţiul luminat din faţa lor. Era un fel de curte de cazarmă, înconjurată de barăci din lemn. Abia avură timp să-şi pregătească mitralierele. Drept înainte, la circa douăzeci de metri, apăru un ofiţer, cu pistolul în mână, urmat de vreo douăzeci de oameni.

— Sunt ai mei, murmură Derieux.

Mitraliera M.G. 42 scuipă flăcări scurte. Rafala mătură tot grupul. Primul căzu ofiţerul. Ceilalţi militari se retraseră, lăsând mai multe trupuri pe jos. Derieux îşi terminase banda şi încărca alta în mare viteză.

— Trebuie să găsim o maşină, spuse Malko. Hai, dă-i drumul.

În spatele lor auziră focuri de armă. Următorul grup, venit din exterior, se adunase şi le venea din spate. Malko întoarse arma şi trase la întâmplare. Asculta cu voluptate zgomotul ascuţit.

Bietul Van der Staern!

Cei doi bărbaţi porniră din nou, aplecaţi şi traversară spaţiul descoperit. Urma o alee lungă, neluminată, doar cu un lampadar la capăt, unde se afla postul de gardă, fără nicio îndoială.

— Du-te, spuse Malko. Te acopăr.

Se întinse în spatele unui copac şi aşteptă. Derieux porni în fugă. În spatele barăcii în care fuseseră primiţi la amiază, erau garate trei camioane şi un jeep.

O rafală izbucni din locul unde îl lăsase pe Malko. Derieux văzu luminiţele ucigătoare scuipate de arme. Cu rapiditate făcu înconjurul vehiculelor. Nu se vedea nicio santinelă. Urcă în jeep, pipăi până găsi contactul şi porni, înainte îşi pregăti mitraliera ca să poată trage spre dreapta.

Înconjură încet baraca şi o luă pe aleea pe care venise.

Nici nu parcursese câţiva metri, că îl văzu pe Malko fără armă. Austriacul se aruncă în maşină.

— Era şi timpul. Tocmai terminasem ultimele cartuşe.

— Eu mai am o bandă întreagă.

Cu farurile stinse, jeep-ul se îndreptă spre unul dintre depozite. Văzură, în sfârşit, grilajul. Era închis.

Derieux coborî iute şi trase de poartă. Deschise ambele aripi ale grilajului şi se urcă în maşină. Un om ieşi din gheretă şi se îndreptă spre ei. Nu avu decât răgazul să sară într-o parte ca să nu fie prins sub roţi.

— Sper că Mercedes-ul nostru este unde l-am lăsat, spuse Derieux. Dacă pornim spre Teheran într-un jeep militar ne vede toată lumea.

Pe drum, în apropierea locului unde lăsaseră automobilul,

Derieux încetini. Malko îndreptă mitraliera spre clădire şi sări din maşină. Derieux opri şi făcură amândoi înconjurul casei.

Maşina era tot acolo şi nu se vedea nici ţipenie. În zece secunde porniseră, abandonând jeep-ul militar. Mergeau acum spre Khorramshar, pe drumul pustiu.

— Plecăm din oraş cât mai repede, spuse Malko. Nu mai avem ce face aici. Nu cred că vom fi căutaţi oficial pentru isprava din noaptea asta. Iranienii nu prea au cum să mascheze afacerea cu armele. E limpede. Khadjar a aflat de călătoria noastră şi a încercat să ne elimine discret. Dar cred că-i este dificil să ne aresteze. Ne întoarcem rapid la Teheran şi luăm legătura cu Şahul.

— Aşa vom face. Trecem pe la hotel şi apoi o ştergem.

Peste un sfert de oră se opriseră în faţa hotelului Vanak.Un portar adormit veni şi le deschise. Malko luă cheia camerei lui Van der Staern. Împachetă rapid toate lucrurile belgianului şi îşi făcu propriile bagaje. Schimbă încărcătorul Coltului.

Derieux era deja în hol. Explicase paznicului de noapte că erau nevoiţi să plece şi achitase cheltuielile pentru cele trei camere. Era trei dimineaţa. Se opriră la ieşirea din oraş ca să ia benzină şi porniră pe drumul spre nord.

Primii kilometri îi parcurseră sub o stare de tensiune maximă. Dar nu întâlniră niciun baraj pe drum. Pe la cinci dimineaţa întâlniră o maşină. Era un vechi autobuz care mergea spre oraş. Malko adormi imediat ce apărură razele de soare.

Hotărâseră să meargă fără întrerupere până la Teheran.

Derieux era o veritabilă forţă a naturii. După o asemenea noapte, era capabil să conducă o zi întreagă. Iar la sosire, aveau încă multe de făcut.

Capitolul VII

Un semnal roşu, sonor, urla în faţa unui persan uriaş, cu craniul ras, care vărsa flăcări dintr-o mitralieră, apropiindu-se cu un rânjet pe faţă...

Malko se ridică tresărind din pat. Soneria telefonului îi spărgea timpanele. Pe dibuite, apucă receptorul.

— Alo?

— Domnul Linge?

— Da.

— Puteţi coborî în hol peste o oră?

— Dar cine sunteţi?

— Numele meu nu v-ar spune nimic. Dar cred că avem interese comune în acest moment.

— Nu înţeleg.

— Grâul, de exemplu…

Urmă o mică tăcere. Necunoscutul vorbea engleza cu un uşor accent. Tocmai acest accent îl determină pe Malko să răspundă „DA”. Era rusesc.

Se sculă imediat din pat şi se aruncă sub duş. Probabil dormise douăsprezece ore, pentru că era deja ora prânzului.

În ajun, Derieux condusese ca un nebun, ca să ajungă la Teheran pe la miezul nopţii.

În timp ce jetul de apă îi biciuia pielea, Malko se gândea la Van der Staern. Bietul individ, n-avea să mai vadă niciodată Belgia natală! Fără să vrea, îi făcuse lui Malko un imens serviciu. Fără el, n-ar fi aflat niciodată nimic din toată povestea asta cu arme. Era proba absolută că C.I.A. deţinea întotdeauna informaţii exacte.

Khadjar şi Schalberg îşi pregăteau în tihnă revoluţia!

De iranian, Malko era sigur. Dar în ceea ce-l priveşte pe Schalberg, nu-i venea să creadă că îşi trădează ţara şi şefii deliberat, cu toate consecinţele incalculabile la care se putea aştepta.

Trebuia să-şi mai încerce norocul. Să-l informeze pe generalul american de ceea ce se petrecea.

Dacă era în cunoştinţă de cauză, nu mai avea nicio importanţă, pentru că oricum însemna că ştie de întâmplarea de la Khorramshar. Dacă însă Khadjar îl trăsese pe sfoară pe general, era momentul să-i deschidă ochii acestuia din urmă.

Cu un prosop înfăşurat în jurul taliei, Malko ridică receptorul. Obţinu imediat biroul generalului Schalberg şi chiar generalul în persoană îi răspunse. Malko se prezentă, iar celălalt se dovedi amabil.

— Cred că vrei să mă întrebi de dolari, bătrâne, pariez. Dar n-am aflat încă nimic.

— Nu din acest motiv, domnule general. Trebuie să vă întâlnesc cât mai repede, pentru o afacere extrem de importantă.

Schalberg păru surprins, dar nu plictisit.

— În cazul ăsta, treci pe la biroul meu, după-amiază, să îmi spui despre ce este vorba.

Malko mulţumi şi închise. Peste câteva ore o să ştie adevărul. Această certitudine îi trezi pofta de a se destinde. Formă numărul Taniei Taldeh.

După câteva greşeli, reuşi să o găsească. Ea începu să râdă când îi auzi numele.

— Credeam că aţi murit, spuse ea. Dacă aţi fi telefonat alaltăieri am fi mers la o mare petrecere la Massudi. Ar fi fost grozav.

Malko se scuză şi adăugă.

— Hai să ne vedem astăzi. Când ieşi de la birou. Şi poate bem ceva împreună.

— E dificil. Nu sunt prea multe locuri plăcute în Teheran.

El insistă. În cele din urmă, fata fixă întâlnirea la un club, în apropiere de Tachte Jamshid, la ora cinci, la Belugette.

Malko îl sună apoi pe Derieux. Belgianul încă dormea. Pentru că ora întâlnirii din hol se apropia, Malko se îmbrăcă repede. Nu se simţi el însuşi decât după ce îşi puse un costum negru, călcat ireproşabil şi îşi înnodă cravata de mătase

Se privi în oglindă. La vârsta lui putea încă să-şi permită a mai face curte unei fete de vârsta Taniei.

Părul îi rămăsese foarte blond, iar ridurile fine din jurul ochilor îi accentuau aerul viril. Costumul foarte ajustat nu-i permitea să poarte Coltul. Aşa că îl închise într-o mică valiză.

Coborî. Holul forfotea de lume. Un grup de americani bătrâni sporovăiau la recepţie şi toate canapelele erau ocupate de oameni de afaceri. În apropierea peretelui de sticlă ce mărginea piscina era foarte cald şi multă lume era afară, făcând plajă sau bălăcindu-se în apă.

Malko se uită cu admiraţie la faţa unei stewardese blonde, ce părea suedeză, când cineva îi vorbi.

— Vreţi să mergem să bem ceva pe marginea piscinei, domnule Linge?

Malko se întoarse. Bărbatul care i se adresase avea cam patruzeci de ani şi aerul serios al unui înalt funcţionar din ţară estică. Nu surâdea, dar atitudinea era prietenoasă.

Malko observă amuzat lărgimea demodată a pantalonilor evazaţi ai omului; ştiau ruşii să facă rachete, dar se îmbrăcau total anapoda.

Fără să mai schimbe un cuvânt, se îndreptară spre sală. Aleseră o masă mai retrasă şi Malko, pentru că nu-şi luase micul

dejun, comandă o porţie de caviar şi vodcă. Celălalt se mulţumi cu un ceai.

Când chelnerul se îndepărtase, rusul începu:

— Trebuie să vă surprindă intervenţia mea, S.A.S., pentru că astfel vă numiţi. Nu prea obişnuiţi să luaţi legătura cu noi…

Malko surâse. N-avea rost să facă pe prostul. Omul ştia prea bine cu cine are de-a face.

— Nu-mi dau seama despre ce intervenţie ar putea fi vorba, replică el. Nici nu ştiu cine sunteţi.

Celălalt se înclină uşor.

— Vladimir Mihalev Sederenko, secretar trei al Ambasadei Uniunii Sovietice.

— Deci îmi cunoaşteţi numele…

— La perfecţie. Şi ştiu şi de ce vă aflaţi aici…

— Ah!

Nu era nevoie să mimeze surpriza, pentru că era autentică. În principiu, numai două persoane erau la curent cu misiunea lui. Preşedintele S.U.A. şi patronul de la C.I.A.

— Da. Aţi venit să anchetaţi o posibilă tentativă de revoluţie pusă la cale de fascistul ăsta de Schalberg şi de asasinul de Khadjar.

— Cum puteţi face asemenea afirmaţii?

— Grâul, dragul meu S.A.S.! L-am urmărit încă de la plecare. O asemenea cantitate de „spice înarmate” nu poate trece neobservată. Am fost anunţaţi în legătură cu comanda care fusese avansată, dar habar nu aveam cui îi era destinată. În tot cazul, nu Şahului. Şi nici vouă, care aveţi mijloace mult mai practice. Cât despre noi, nici vorbă, surâse el. Deci nu mai rămâneau decât puţine posibilităţi. Sosirea dumneavoastră ne-a deschis ochii, ca şi micile incidente pe care le-aţi avut. Acum ştim la ce să ne aşteptăm. Şi trebuie acţionat repede.

Se aplică peste masă.

— Domnule S.A.S., ştiţi probabil, că ţările noastre au încheiat un acord de neutralitate în privinţa Iranului. Şahul este la curent. Dacă planul fascistului Khadjar se realizează, echilibrul se va distruge. Vom fi obligaţi să intervenim, fapt ce ar putea crea o situaţie explozivă… Vă puteţi imagina tancurile armatei roşii intrând în Teheran?

— Dar probleme atât de grave trebuie rezolvate la nivelul guvernelor, protestă Malko.

— Ştiu. Numai că, pentru moment, guvernul american nu poate face nimic. Schalberg este prea mult implicat pentru a mai

da înapoi. Cu atât mai puţin Khadjar. Problema trebuie rezolvată pe loc.

— Şi eu ce pot să fac?

— Să-l preveniţi pe Şah. Pe noi n-o să vrea să ne creadă. Khadjar este omul lui de încredere de un deceniu. El a făcut praf partidul Tudeh, care era finanţat de noi. Pe dumneavoastră însă, vă va crede. Sau, cel puţin, va lua unele măsuri ca să împiedice agravarea situaţiei.

— Dar sunteţi sigur că Schalberg s-a înţeles cu Khadjar?

— Absolut. Chiar el a hotărât asasinarea Şahului!

Malko nici nu se clinti. Era o noutate!

— Dar armele astea la ce ar trebui să servească?

— La provocarea dezordinii, pentru a se justifica proclamarea legii marţiale. După care complotiştii vor acţiona cu uşurinţă. Când armata îşi va da seama că a fost manipulată, o să fie prea târziu.

— Înţeleg.

— Trebuie să ajungeţi la Şah.

— O să încerc. Pe dumneavoastră unde vă mai pot găsi?

— Lăsaţi totul asupra mea. O să vă contactez chiar eu, dar acţionaţi repede.

Rusul se ridică şi plecă, după ce se înclinase uşor.

Lui Malko i se aduse caviarul. Stoarse o lămâie peste boabele negricioase şi le întinse pe o bucăţică de pâine.

Era, într-adevăr, cel mai bun caviar din lume. Aproape că merita o revoluţie.

*

**

După ce termină dejunul, Malko urcă în cameră şi redactă o telegramă pentru Washington. Totul era să găsească modalitatea de a o expedia. Dacă trecea prin serviciile de cifrare ale Ambasadei, Schalberg ar fi aflat imediat.

Malko scrise de câteva ori textul şi se opri la o formulă enigmatică pe care putea să o expedieze ca atare de la poştă.

Avea timp să treacă pe acolo înainte de a se întâlni cu Tania. Alese un taxi mai puţin şifonat decât celelalte şi se destinse puţin. Dar ajunse cu câteva minute întârziere la Belugette.

Era un loc ciudat, aflat la primul etaj al unui imobil nu prea grozav, în apropierea bulevardului Tachte Jamshid. Interiorul semăna cu al unui bar american, dar cam demodat.

Tania se afla acolo, pe o canapea. Nu mai era nimeni în local.

Malko simţi că se încălzeşte brusc. Fata asta era dragostea

personificată, cu picioarele ei lungi şi bustul agresiv. Era îmbrăcată cu o rochie neagră de mătase imprimată, care i se ridicase deasupra picioarelor îmbrăcate cu ciorapi de culoare închisă. Rochia era foarte ajustată pe corp.

— Voiam să plec, spuse ea încet.

— Nu m-aş fi consolat niciodată, replică Malko, sărutându-i mâna.

El comandă o votcă-citron şi ea îl imită. Chelnerul aduse consumaţia, iar ei rămaseră singuri în mica sală, scăldată într-o muzică dulceagă.

— Vrei să iei cina cu mine? întrebă Malko. După aceea, am putea merge la Colbeh.

Fata clătină din cap.

— Imposibil, nu pot ieşi singură cu un străin.

— Dar aici?

— Nu e acelaşi lucru. Aici nu ne vede nimeni.

— Şi dacă apare cineva?

— Imposibil. Am închiriat localul pentru o oră.

Malko rămase pe gânduri, în faţa acestei secretare care îşi putea permite să închirieze un bar întreg pentru o întâlnire…

Ea continuă.

— Dacă sunteţi liber poimâine, putem merge la petrecerea unor prieteni.

— De acord. Dar sper că n-o să fim obligaţi să le ţinem toată noaptea companie!

— Ce vreţi să spuneţi?

El îi luă mâna, o duse încetişor la buze şi o păstră între ale sale.

— Că îmi placi teribil.

Ea râse.

— Cât puteţi fi de abili, voi, europenii! Voi faceţi curte tuturor femeilor.

— Nu chiar tuturor. Sunteţi prima iraniancă cu care stau de vorbă.

Şi asta era adevărat Pentru că era prima fată drăguţă pe care o întâlnise.

— Atunci, rămâne pentru poimâine. O să vă trimit maşina mea la hotel, ca să nu vă rătăciţi. Este destul de departe, în munţi…

— Vrei să mă răpeşti?

Râseră amândoi. Pe nesimţite, Malko se apropiase de ea. Piciorul lui îl atingea pe al Taniei. Ea nu se retrase.

— Dacă am dansa?

Ea îl privi cu un surâs diafan şi se ridică fără să spună un cuvânt, degajând o mireasmă de Diorissimo.

Erau de aceeaşi înălţime. Imediat, ea îşi încrustă trupul într-al lui, cu naturaleţe, ca şi când ar fi dansat dintotdeauna cu el. Costumul subţire al lui Malko nu-l proteja deloc de formele agresive ale partenerei sale. O strânse şi mai tare. Ea îşi lipi obrazul de al lui. El îşi plimbă puţin mustaţa pe gâtul ei, făcând-o să se înfioare. Gura lui Malko urcă încet şi o întâmpină pe a Taniei. Buzele ei erau deja întredeschise şi ea însăşi luă iniţiativa sărutului, care fu interminabil. Rămaseră apoi înlănţuiţi, clătinându-se. Malko îi mângâia încet bustul şi o simţea fremătând sub degetele lui. Ea se îndepărtă încet de el, cu un surâs puţin distant şi murmură:

— Trebuie să plec, acum.

— Atât de repede?

— O să ne mai vedem. Peste două zile.

Ochii Taniei, foarte strălucitori, aveau o privire avidă. În ciuda celor şaptesprezece ani ai ei, nu avea nimic dintr-o domnişoară de pension. Malko avea un chef nebun să o răstoarne pe canapea şi să facă dragoste acolo, imediat.

Era sigur că nu s-ar apăra şi aproape sigur că exact asta aştepta. Dar un vechi fond de civilizaţie îl reţinu. Apoi, mai era şi simţul datoriei. Cu siguranţă că Schalberg îl aştepta deja.

Se mulţumi să o prindă de umeri, în momentul în care voia să iasă şi o lipi cu brutalitate de el. Ea îi răspunse la îmbrăţişare, fără să scoată un cuvânt. Coborâră, fără să fi întâlnit pe nimeni. Pe stradă, ea redeveni fata binecrescută şi puţin distantă pe care o cunoscuse. Îi întinse mâna şi se urcă într-o maşină mare, neagră, condusă de altcineva.

Găsi şi el un taxi, al cărui şofer îşi zgâlţâia de zor tranzistorul. În cinci minute ajunse la Ambasada americană, puţin mai departe, tot pe Tachte Jamshid. În faţă, se afla carcasa ruginită a unui imobil în construcţie, rămas părăsit din lipsă de fonduri, de mai bine de un an. Constructorul se avântase într-o aventură prea mare pentru punga lui. Acum, clădirea neterminată servea drept adăpost vagabonzilor care îşi petreceau nopţile în jurul unui foc, sau prostituatelor care bântuiau pe Tachte Jamshid, imediat după lăsarea întunericului. Aveau clienţi amărâţi, prea sărmani ca să-şi poată oferi o cameră.

*

**

Malko fu introdus imediat în biroul lui Schalberg. Generalul părea îngrijorat. Îl invită pe Malko să ia loc, îşi aprinse o ţigară, fără să-i ofere şi lui şi atacă:

— Ai cam făcut prostii dragul meu S.A.S. Şi încă prostii mari. Îmi dau toată osteneala să dreg situaţia.

— Ce fel de prostii?

Încordat, Malko aştepta urmarea. Ceva nu era în regulă Generalul îl privi ironic.

— Vrei să duci chiar dumneata la Ambasada Belgiei cadavrul lui Van der Staern?

Imediat, Malko îşi regăsi sângele rece.

— Nu m-ar deranja. A fost ucis de soldaţi iranieni, care au acţionat nesocotind drepturile cele mai elementare.

— Numai că uiţi să adaugi câţi ai rănit şi ai ucis chiar dumneata...

— După ce au încercat să mă asasineze.

— Ce făceai în plină noapte, într-un depozit de armament iranian?

— Verificam o informaţie.

— Ce informaţie?

— Cunoaşteţi la fel de bine ca şi mine. Acest convoi de grâu era, în realitate, un transport de arme.

— Şi ce dacă? De ce ţi-ai băgat nasul acolo? Nu era meseria dumitale. E bine să faci exces de zel, dar mai discret. Vrei să afli rădăcinile acestei poveşti?

— Sigur.

— Datorită unor informaţii, aflasem că de mai mult timp partidul comunist clandestin Tudeh voia să aducă arme în ţară. Noi le-am reperat şi le-am urmărit traseul prin Europa. Din nefericire şi în serviciul nostru sunt trădători. Ceea ce explică atacul căruia i-ai fost victimă.

— Locotenentul Tabriz?

— Era un comunist. Perfect. Complicii lui aveau nevoie de bani ca să poată plăti armele. Noi lăsam lucrurile să curgă, pentru a nu-i speria. Ce ne mai interesau câţiva dolari, când puteam, generalul Khadjar şi cu mine, să punem mâna pe întreaga reţea clandestină a celor din Tudeh?

— Dar, atunci, de ce au ajuns armele în depozitul armatei?

— Imbecili!

Generalul clătină din cap şi strivi ţigara într-o scrumieră.

— Noi reuşisem să deturnăm aceste arme de la destinaţia lor. Serviciile secrete ale generalului Khadjar aveau intenţia de a

uşura sacii de grâu, înainte ca ei să ajungă laTeheran. Ceea ce ar fi creat o mare confuzie în rândurile adversarilor noştri. Pentru că ei aveau nevoie de aceste arme. În plus, ei s-ar fi răzbunat pe furnizorii lor, convinşi că au fost traşi pe sfoară, ceea ce permitea două lovituri dintr-o dată.

— De ce soldaţii au încercat să ne omoare şi de ce l-au ucis pe Van der Staern care se predase?

— Aveau ordin să nu lase pe nimeni să se apropie de vagoane. V-au luat drept comunişti care voiau să pună mâna pe arme.

— Dar puteau să ne ia prizonieri!

Schalberg surâse uşor.

— Dragul meu S.A.S, eşti foarte naiv! Toţi cei din Tudeh pe care i-am putut prinde au ajuns la cimitir. Acolo nu mai deranjează pe nimeni.

Malko aprobă, puţin distrat. Toate ipotezele sale se duceau pe apa sâmbetei. Generalul i-o luase înainte şi avea răspuns la orice întrebare. Şi dacă C.I.A. fusese intoxicată de agenţii sovietici, dornici să se debaraseze de Khadjar şi de Schalberg? Se hotărî să nu-şi dea în vileag toate gândurile.

— Sunt dezolat, domnule general, spuse el. E drept că am vrut să fac pe salvatorul de unul singur. După ce l-am întâlnit din întâmplare pe Van der Staern, mi-am spus că ar fi o mare ispravă să vă aduc toată afacerea pe o tavă de argint…

— Sigur, sigur, făcu Schalberg, protector. Numai că lucrurile au ieşit prost. Mai ales pentru Van der Staern.

Schalberg era ceva mai destins, ca şi când aparenta umilinţă a lui Malko l-ar fi liniştit. Acesta profită.

— Aş vrea să plec cât mai curând din Iran, începu el. De fapt aş pleca azi, dacă n-aş fi întâlnit o creatură încântătoare care m-a invitat poimâine la o petrecere gen „O mie şi una de nopţi”…

Generalul izbucni în râs.

— Foarte bine! Te mai relaxezi. Iranienii fac un tărăboi al dracului pentru toţi oamenii pe care i-ai omorât la Khorramshar. Generalul Khadjar încearcă să te acopere. Eu i-am explicat neînţelegerea. Dar este posibil să fii interogat de Securitatea Militară de aici. În acest caz, negi totul. Au ordin să nu insiste prea mult.

Schalberg se ridică şi-i întinse mâna lui Malko.

— Îţi doresc noroc în cuceririle dumitale. Şi nu te mai întâlni cu oameni nepotriviţi, ca cei de la dejun. Sunt oameni care dau numai sfaturi proaste. Lasă-ne pe noi să rezolvăm toate aceste

probleme şi spune-le la Washington că suntem stăpâni pe situaţie.

Uşa biroului se închise în urma lui. Malko ieşi. Coborând scara, gânditor, se lovi de cineva care tocmai intra.

Un tip înalt şi blond, ras în cap şi cu un aer hotărât. Una dintre gorilele Ambasadei, probabil.

Merse puţin pe Tachte Jamshid, înainte de a lua un taxi. Afacerea se complica din ce în ce mai mult. De ce să se îndoiască, în definitiv, de cuvântul lui Schalberg? Nu ar fi fost prima dată când ruşii încercau o asemenea lovitură. Ca să-şi mai limpezească gândurile, se hotărî să se liniştească sunându-l pe Derieux.

Hotelul Sefid era la doi paşi. Intră şi dădu un telefon belgianului.

— Bine că ai sunat, spuse acesta. Am veşti pentru dumneata.

— Bine, sosesc.

Sări într-un taxi şi peste cinci minute era pe strada Soraya. Derieux îi deschise chiar el, cu câinele lipit de picioare. Îl conduse pe Malko în salon şi plecă să aducă o sticlă de şampanie, Moet et Chandon.

— Asta e de la Ambasada Franţei. E cea mai bună. Merită să bem pentru zvonurile pe care le-am auzit.

— Ce? A izbucnit războiul?

— Nu, revoluţia. M-am plimbat prin Bazar toată ziua. E o atmosferă foarte încordată. Oamenii sunt porniţi. Şi au hotărât o grevă generală pentru mâine. Aşa începe întotdeauna. Iar Mollahii îi sprijină puternic.

— Mollahii?

— Da, preoţii lor. Ei acuză guvernul şi deci pe Şah, că atentează la spiritul religios al ţării şi fac jocul comuniştilor. Şi pare serios de data asta, pentru că au arme. Ale noastre...

Malko era tulburat.

— Dar cine se află în spatele acestei chestii? Chiar comuniştii? Adică partidul Tudeh?

— Eşti nebun? Cum să fie ei? Orice altceva, dar nu ei şi pentru moment este imposibil de aflat cine trage sforile. O să vedem mâine, după primii morţi...

— Superb! Bine aranjat!

Şi Malko îi povesti întâlnirea cu Schalberg. Derieux îl asculta furios, rostogolindu-şi ochiul drept, atins de strabism divergent.

— Te-a dus cu preşul, conchise el. Sau eu nu mai înţeleg nimic din ţara asta. Partidul Tudeh e incapabil de o acţiune de

asemenea anvergură. Aşa după cum ţi-a spus generalul, i-au ciomăgit aşa de zdravăn pe comuniştii iranieni, încât au eliminat şi vecinii şi rudele îndepărtate ale celor bănuiţi. Dar o să vedem noi mâine... Cel mai bine ar fi, dacă vrem să fim în miezul evenimentelor, să ajungem devreme ia Bazar, pe la şase. Luăm ceaiul la un prieten sigur şi aşteptăm... Ar fi mai bine să dormi aici. Nu se ştie niciodată... Dacă Securităţii îi va veni ideea să te interogheze chiar mâine?

— De acord.

Derieux ridică paharul.

— Pentru revoluţie şi bănet, cele două mamele ale Iranului!

Capitolul VIII

O coloană înaltă de fum negru urca drept spre cerul albastru al Teheranului. Provenea de la un camion militar răsturnat, care ardea în mijlocul pieţei Maidan El-Dam, în sudul Bazarului. Jur-împrejur, puştimea făcuse o horă şi arunca în flăcări tot ce le cădea în mâini. Trupul şoferului rămăsese prins în cabina al cărei parbriz explodase sub gloanţe. Faţa lui, înnegrită de fum, se descompunea încet, sub efectul căldurii. Alte trei corpuri erau întinse în mijlocul şoselei. Doi soldaţi şi un civil, care îşi pierduse pantofii, zăceau pe caldarâm.

Malko şi Derieux ieşiră în strada Khlaban, venind din Bazar şi se opriră brusc. Se aflau în plin teritoriu al nimănui.

La capătul străzii, spre piaţa Mesdan, se zăreau uniformele albastre ale poliţiştilor, care îşi aşezaseră jeep-urile de-a curmezişul străzii şi se adăpostiseră în spatele lor.

Ei apărau Palatul Gulestan şi clădirea Radio. Dacă abandonau acest punct strategic, mulţimea putea să se reverse pe bulevardul Khayam, până la cartierul ambasadelor şi să ajungă la Palatul Imperial.

La celălalt capăt, mulţimea de manifestanţi aştepta, într-o masă sumbră care bloca tot bulevardul. Nu îndrăzneau să înainteze în faţa armelor poliţiei, dar se simţea că, la cea mai mică incitare din partea liderilor, se vor repezi din nou.

Malko şi Derieux traversară rapid spaţiul descoperit şi se refugiară lângă resturile unei cabine telefonice. Geamurile,

fuseseră sparte şi receptorul atârna în vid. Manifestanţii smulseseră şi firele, care zăceau pe trotuar.

— Nu-mi prea miroase a bine aici, spuse Derieux. Dacă avansăm spre poliţişti, riscăm să ne facă felul un exaltat, iar de partea cealaltă, or să ne linşeze... În felul ăsta, cu aşa scenariu, pielea albă nu e o carte de vizită prea bună.

— Cu atât mai rău! Mai bine mergem spre mulţime. Vedem mai multe şi nu e cu mult mai periculos.

Mergând încet, cei doi bărbaţi se îndreptară spre grupul compact şi ostil care bloca strada.

Deodată, o porta-voce strigă ceva dinspre poliţişti. Se vede că primiseră ordine.

— Daţi-vă înapoi şi împrăştiaţi-vă, ţipa vocea. Toţi cei care se împotrivesc, vor fi arestaţi.

Unul lângă altul, jeep-urile începură să coboare bulevardul. În fiecare se afla un grup de poliţişti cu căşti, înarmaţi cu mitraliere şi cu ciomege lungi. Primele rânduri de manifestanţi începură să dea înapoi. Jeep-urile accelerară.

— Au s-o ia peste bot, mârâi Derieux. Şi noi suntem la mijloc!

Deodată, o armă automată deschise focul. Mai întâi o rafală lungă, apoi mai multe, scurte. Malko şi Derieux se aruncară în şanţ. Gloanţele le ţiuiau pe deasupra capului.

— Ştiu că nu-şi pierd timpul, curcanii! remarcă Derieux.

— Ascultă! Nu trag ei!

Derieux ridică capul, sfidând orice prudenţă. Era adevărat. Jeep-urile se retrăgeau în dezordine. Mai mulţi poliţişti rămăseseră întinşi pe jos, în mijlocul drumului. Alţii fugeau, abandonându-şi maşinile. O nouă rafală îi făcu să se arunce la pământ.

— Recunoşti zgomotul? întrebă Malko. O mitralieră MG 42 trage. Cred că este pe acoperiş...

Se auzi un tumult surd şi, deodată, mulţimea se puse în mişcare. În câteva secunde masa de oameni se aruncă urlând asupra poliţiştilor, trecând pe lângă Malko şi Derieux, fără să-i bage în seamă.

Aceştia se ridicară imediat după scurgerea primelor rânduri şi fură absorbiţi de mişcarea mulţimii. În jurul lor se striga, se urla, femeile scoteau ţipete ascuţite.

Prinşi la mijloc, Malko şi Derieux ajunseră lângă trupul unui poliţist pe care oamenii îl călcau în picioare.

Niciunul dintre manifestanţi nu părea înarmat. Unii aveau câte o cărămidă în mână, beţe, dar nu arme de foc.

Malko privea în jurul lui, când văzu deodată un om luând o grenadă din buzunar, scoţându-i cuiul şi aruncând-o cu toată puterea spre poliţişti. Apoi omul făcu stânga împrejur şi dispăru în mulţime... În acelaşi moment se auzi răpăitul unei mitraliere, dinspre nord, probabil din direcţia Ferdowsi.

Era limpede că manifestanţii dispuneau de mai multe arme automate.

Derieux profită de o răsfirare a puzderiei de oameni ca să-l tragă pe Malko.

— Hai s-o ştergem. Se încinge prea tare atmosfera. Pentru moment, poliţiştii sunt copleşiţi, dar sunt două regimente de blindate în Teheran. Nu mai trece mult timp până apar.

— Unde vrei să mergem?

— Unde am mai fost.

Porniră în goană. Străduţele care duceau spre Bazar erau pustii. Ajunşi în faţa unei uşi de lemn, Derieux bătu de mai multe ori. După câteva clipe, uşa se deschise şi bătrânul iranian care apăru în prag îi zâmbi lui Derieux.

Curtea interioară a casei era calmă şi răcoroasă. Malko şi Derieux se aşezară pe nişte perne şi aşteptară. Acolo petrecuseră şi noaptea.

Nu prea credea în revoluţiile la care eşti invitat.

Apoi, pe la opt dimineaţa, fuseseră treziţi de ţipetele şi zgomotele mulţimii. Manifestanţii alergau pe străduţe, ţipând sloganuri şi agitând drapele.

Se îmbrăcaseră în mare grabă şi se amestecaseră în primele grupuri. Se aflau în sudul Teheran-ului, în cartierele sărace, acolo de unde porneau toate răzmeriţele, pentru a urca spre nord, spre Palatul Şahului, Parlament, Universitate şi cartiere elegante. Asta se întâmplase în urmă cu o oră. Acum, situaţia era mult mal gravă.

— E mult mai bine aici decât afară, suspină Derieux.

— Dar ce vor?

— Habar n-am. De obicei sunt paşnici şi se mulţumesc să bată măr câţiva poliţişti, care dau şi ei cât pot. Dar nu se ajunge la moarte.

— Au arme, de obicei?

— Nu.

— Deci, acum e altceva. S-ar spune că transportul lui Van der Staern a ajuns unde trebuia.

— Adică la cine?

— La comunişti sau la alţii.

— Care alţii?

— De unde vrei să ştiu? Nici n-am idee. Mai lipsea o picătură ca paharul să se verse. Iar cineva este pe punctul de a căuta gâlceavă cu orice preţ. Dar cu ce scop?

Malko se ridică dintr-un salt şi îşi scutură costumul.

— Hai să vedem. Trebuie să aflăm cine trage sforile.

— Riscăm să ne lăsăm pielea acolo. Tot nu avem cum să intervenim. O să aflăm din ziare ce s-a întâmplat. Ar fi mai bine decât să nu le mai putem citi vreodată!

— Haide, ce naiba, nu mai fi aşa pesimist!

În ciuda voinţei lui, Derieux îl urmă pe Malko. Străduţa era tot pustie. Urcară în direcţia Bazarului, de unde se auzea o rumoare surdă de împuşcături izolate, în rafale. Urmară mai multe explozii.

— E o bazooka, remarcă Malko.

În partea de sus a Bazarului nu se vedea niciun suflet.

Dar câteva cadavre şi zeci de pantofi abandonaţi demonstrau că, pe acolo, fusese luptă serioasă. Mai multe vitrine fuseseră sparte şi o altă cabină telefonică era distrusă complet.

— Să trecem prin Bazar. Tancurile nu au cum să intre acolo, propuse Derieux. O să ieşim pe parte cealaltă, în Buzarjomeri.

*

**

Nu întâlniră pe nimeni în labirintul Bazarului. Toate prăvăliile erau închise cu obloane. Atmosfera era sinistră.

Când ieşiră în stradă, îi întâmpină o scenă oribilă. La zece metri de ei, un grup de tineri spânzurau un poliţist de un copac. Nenorocitul nici nu se mai zbătea.

Malko întoarse capul, îngrozit. Derieux îl trase de acolo.

— Haide, ăştia sunt turbaţi!

O luară pe strada Khayam, care urcă spre nord. Peste tot erau autobuze cu geamurile sparte, magazine devastate, cadavre de poliţişti, de soldaţi şi de civili. Derieux întoarse cu piciorul un soldat. Primise chiar în frunte un glonţ care îi străbătuse ţeasta dintr-o parte într-alta…

Mici grupuri de manifestanţi îi depăşeau în fugă. Grăbiră pasul ca să nu se facă remarcaţi. Dinspre nord se auzeau focuri de armă. Bulevardul Ferdowsi era plin de oameni care alergau în aceeaşi direcţie. Din când în când, câte un tip apuca o piatră şi o arunca într-o vitrină.

Negustorii de covoare şi zarafii de pe acest bulevard înstărit erau, probabil, disperaţi.

Alergând, cei doi bărbaţi ajunseră, în sfârşit, la intersecţia de la Shah Reza, considerată centrul oraşului, un fel de Champs Elysees al Teheran-ului. Manifestanţii erau peste tot. În grupuri mici, înaintau spre nord şi spre vest.

— Niciodată nu au venit atât de departe, remarcă Derieux. Cred că Şahul nu e prea liniştit. Dacă îl abandonează şi garda…

— Dar ce naiba vor?

— Du-te şi întreabă-i! Cei mai mulţi, nimic! Vor să se răzbune pentru douăzeci de secole de mizerie, distrugând obiecte pe care, oricum, nu le-ar avea niciodată. Dar trebuie să existe nişte lideri care ştiu prea bine ce vor.

— Ascultă!

Derieux ciuli urechile. Pe deasupra exploziilor şi rafalelor de arme automate, auzi un vuiet caracteristic.

— Tancurile!

Veneau dinspre vest, pe Shah Reza. Instinctiv, Derieux o luă la fugă în direcţia opusă.

— Stai, strigă Malko. Trebuie să vedem.

Nu era simplă bravură. Din direcţia aceea venea zgomotul mitralierelor şi se auzea şi o bazooka. Deci într-acolo se aflau misterioşii conducători.

Derieux scutură din cap.

— Ai înnebunit! Un tanc e cu totul altceva. Şi dacă o să murim, nu văd cui i-ar putea folosi la ceva!

Cu toate astea, se luă după Malko. Nu merseră prea mult timp. Lângă Teheran Palace, manifestanţii veneau din toate părţile, apoi se împrăştiau, aruncând pietrele şi ciomegele. O baricadă făcută din maşini răsturnate şi autobuze bloca strada.

Malko şi Derieux se apropiară cu precauţie. În faţă, mai era o baricadă, de unde se trăgea. Malko zări ţeava unei mitraliere şi un tub de bazooka. Izbucni apoi o lumină scurtă şi obuzul porni. Atunci văzu Malko primul tanc.

Era aşezat cu spatele spre porţile Universităţii şi turela era îndreptată spre bulevard. Obuzul nu îl atinse, dar scoase un copac din rădăcină. Imediat, cele două mitraliere de pe tanc începură să toace.

Malko îi văzu pe cei cu mitraliera din faţă crispându-se, ca sub o descărcare electrică, după care rămaseră imobili. Brusc, tancul se urni din loc, trăgând rafale scurte. Un altul, spre stânga, îl acoperea. Prindea viteză. Malko şi Derieux abia avură timp să se arunce în holul de la Teheran Palace. Dar nu-i remarcă nimeni. Toţi funcţionarii şi clienţii erau pe burtă. Cele două

tancuri trecură prin faţa hotelului, răsturnară baricadele şi continuară spre Nadei. Malko ridică încet capul. După tancuri nu apărură şi soldaţi.

— Vino, îi suflă lui Derieux.

Bulevardul Shah Reza părea în întregime mort. Nu se mai vedea niciun manifestant. Zgomotul luptei se deplasase spre este şi spre sud. Dar, încă se auzeau rafale de arme.

Mergând cu precauţie pe trotuar, Malko ajunse la a doua baricadă. În jurul mitralierei, corpurile nu mai mişcau. Gloanţele enorme făcuseră răni oribile.

Malko se aplecă deasupra celui care mai ţinea încă în mână cureaua mitralierei. Nu mai avea chip. Fusese un iranian tânăr. Un alt glonţ îi sfâşiase haina. Prin gaură, Malko zări o bucăţică de hârtie verde, care îi atrase atenţie. O trase prin buzunarul distrus şi apucă un teanc de bancnote. Derieux fluieră.

— Fir-ar a dracului de treabă!

Malko ţinea în mână un teanc de bancnote americane, de o sută de dolari!

Închise ochii şi îşi puse în funcţiune extraordinara memorie. Prin faţa ochilor îi defilau seriile banilor furaţi.

Fără nici o îndoială şi aceia făceau parte din acelaşi lot.

Derieux mai întoarse un cadavru şi scoase o înjurătură. Malko tresări. Era un european.

Era chiar o figură pe care Malko o mai văzuse, cel cu care se încrucişase, ieşind din biroul lui Schalberg, cu o zi înainte. Omul fusese secerat de o rafală în plin piept, dar chipul îi era intact. Pistolul Walther îi căzuse. Mai ţinea încă în mână o servietă de piele, pe care Malko i-o smulse. Derieux îl trase.

— Hai, nu mai e de stat, uite o coloană de soldaţi care o să ne ia drept hoţi.

Ţinând servieta, Malko îl urmă. O luară pe o străduţă, spre nord. La o sută de metri fură opriţi de un baraj militar. Un ofiţer foarte politicos îi întrebă de unde veneau. Derieux răspunse că avuseseră o întâlnire de afaceri la Teheran Palace şi că încercau să ajungă la hotelul lor, la Hilton.

— Vă pun la dispoziţie un jeep, spuse ofiţerul.

Se urcară şi porniră pe drumul spre Shimran. Peste tot se vedeau trupe. La intersecţia de la Maidaneh, două tancuri Patton erau pregătite. Mai multe camioane cu soldaţi staţionau pe bulevardul Pahlavi.

*

**

Zgomotele luptelor nu se mai auzeau decât înfundat, dinspre sudul oraşului. Se părea că rebelii se retrăseseră.

La Hilton era panică. Holul gemea de americance nervoase, care îi hărţuiau pe funcţionarii de la recepţie cu întrebări ciudate.

Oamenii se înghesuiseră lângă uriaşele geamuri de unde se vedeau mai multe coloane de fum negru care maculau cerul senin. Un mic avion se învârtea deasupra oraşului.

Malko îşi luă cheia şi urcară în cameră.

Servieta americanului nu era încuiată. Conţinea nişte teancuri groase de dolari şi o foaie de hârtie împăturită în patru. Malko o puse pe pat. Era un plan al Teheran-ului pe care se vedeau cercuri roşii şi albastre, cu adnotări şi nume. Toate se aflau plasate în sudul oraşului la intersecţiile cele mai importante.

— Iată amplasamentul grupurilor înarmate, spuse Malko. Dispuneau, deci, de cel puţin o duzină de arme automate. Respectivii trebuiau să acţioneze ca provocatori. E uşor de verificat.

Se aplecă deasupra hărţii. La capătul bulevardului Khiaban, acolo unde se aflaseră cu două ore mai devreme, era un cerc roşu şi un nume. Era mitraliera care trăsese în poliţişti, în apropierea lui Malko.

— Iată de ce aveau nevoie de arme şi de bani, murmură Malko. Au plătit mercenari, care să-i stimuleze pe manifestanţi. Khadjar voia să pună mâna pe putere în felul acesta. Numai că nu i-a mers...

Derieux clătină din cap.

— Nu prea se potriveşte. Khadjar ştie foarte bine că două regimente de blindate staţionează în afara oraşului şi că pot interveni într-un interval de două ore. Ele aparţin Gărzii Imperiale. Împotriva lor, mitralierele şi chiar bazooka nu sunt de nici un folos. Nu cred că spera să-l lichideze pe Şah în maniera asta.

— Atunci ce a încercat?

— Nu-mi dau seama. Poate, pur şi simplu, a vrut să creeze dezordine, ca să poată lichida elementele moderate ce i s-ar fi putut împotrivi mai târziu. Asta i se potriveşte. O să vedem totul în ziare. Le are pe toate la mână!

— S-ar putea să ai dreptate. În tot cazul, un lucru e sigur. Schalberg şi Khadjar au mers mână în mână în afacerea asta împotriva Şahului. Doar nu Suveranul le-a ordonat să tragă împotriva propriilor tancuri!

— Numai că, în ţara asta, nimic nu este imposibil...

— Totuşi! Trebuie să-l înştiinţăm pe Şah de ce se pregăteşte. Hai din nou în oraş. Să vedem ce a mai rămas din Mercedes.

— Bună idee, dar nu cred că mai e mare lucru.

Găsiră cu mare greutate un taxi care acceptă să-i ducă în oraş. Imediat ce ajunseră la liziera localităţii întâlniră baraje. La fiecare, Derieux arăta actele şi le spunea că merge să-şi caute maşina. Ajunseră astfel până la Poştă. Piaţa era plină de soldaţi. Un tanc ardea la capătul străzii Lalezar. Un camion acoperit trecu pe lângă ei şi Malko observă căera plin de trupuri îngrămădite unele peste altele.

— Sângeroasă poveste, murmură el.

Şoferul îi lăsă înainte de a ajunge în târg, în faţa clădirii Radioului. Nu voia să meargă mai departe. Se strecurară pe jos printre patrule şi ajunseră până la Bazar.

Mercedesul nu mai era decât un morman de fiare calcinate. Îi dăduseră foc, înainte de a se folosi de el ca baraj împotriva tancurilor.

— Asta este! O să-mi cumperi altul, că ai cu ce!

Malko surâse.

— De acord. În definitiv Trezoreria nu ştie că am regăsit o parte din bani. Aproape cinci-şase mii! Hai la palat. Cunoşti pe cineva pe acolo?

— Da, pe Rhafa, purtătorul de cuvânt. Dar e un tip corupt. Ar fi trebuit să încerci prin Ambasadă.

— Nu e indicat! Schalberg e prea puternic acolo. Prefer să ajung singur la Şah.

— Cum crezi…

Porniră la drum. Malko lăsase preţioasa servietă în valiza lui de la hotel.

Nu se vedea niciun taxi. Nenumărate resturi murdăreau strada. Unele vitrine erau sparte, altele îşi coborâseră obloanele din fier. În câteva minute ajunseră pe strada Pasteur, care ducea la Palatul Şahului. Îi opri un baraj. Trebuiră să discute îndelung. Peste tot erau trupe. Le vedeau împrăştiate pe peluzele din faţa Palatului.

Le trebuiră încă douăzeci de minute ca să parcurgă ultima sută de metri a străzii. Trei tancuri păzeau piaţa din faţa parcului Imperial. Un uriaş de aproape doi metri, sergent în Garda Imperială le bara drumul.

— Este obligatoriu să ajung la generalul Nasseri, spuse Derieux.

Sergentul îi lăsă să treacă. În parc o luară pe aleea care

ducea la biroul lui Rhafa, unde i se permise să intre imediat.

Iranianul era un omuleţ scos ca din cutie, cu o privire vicleană în spatele ochelarilor cu rame mari şi cu o voce mieroasă. Se interesa îndeaproape de personalul feminin din biroul lui şi cumula funcţiile de purtător de cuvânt, agent secret şi ataşat cultural. Forţa lui provenea din faptul că îl vedea pe Şah în fiecare dimineaţă şi din servilismul care îl caracteriza.

Ascultă explicaţiile lui Derieux cu mare atenţie şi îşi luă notiţe în persană.

— Îi voi transmite Majestăţii Sale cererea dumneavoastră. Îl întâlnesc mâine dimineaţă. Ce motiv trebuie să indic pentru această întrevedere?

— Un motiv urgent, grav şi confidenţial, spuse Malko. Mă aflu aici în misiune pentru guvernul Statelor Unite.

Şi pentru a-i dovedi, îşi scoase scrisorile de acreditare şi i le arătă. Rhafa clipi repede, citi hârtia şi i-o înapoie, spunând cu o voce şi mai dulce.

— De ce nu mergeţi pe cale diplomatică, domnule Linge? Se pare că sunteţi împuternicit cu un mandat oficial.

— Am motivele mele, i-o tăie Malko, sec. Motive ce îl vor interesa pe Majestatea Sa.

Rhafa nu insistă. Se aduse ceaiul. Sorbi politicos din ceaşcă şi îi întinse mâna lui Malko.

— Telefonaţi-mi mâine dimineaţă, pe la unsprezece. Până atunci o să am un răspuns. La ce hotel staţi?

— La Hilton.

— Foarte bun hotel. Pe mâine.

O secretară musculoasă şi păroasă îi însoţi.

— Dacă obţii întâlnirea cu Şahul mâine, atunci eu ajung Papă, spuse Derieux imediat ce ieşiră.

Malko nu răspunse. Rhafa nu-i inspira încredere.

— Să ne întoarcem la hotel, propuse el. Vreau să pun documentele şi banii în siguranţă.

— Ştiu eu un loc.

Merseră mai mult de un kilometru până găsiră un taxi. Toată partea de nord a oraşului era calmă, dar erau camioane cu trupe peste tot. În trecere, Derieux cumpără ziarul Etalaat, care tocmai apăruse. O manşetă lată bara prima pagină:

REBELII COMUNIŞTI ÎNCEARCĂ SĂ PREIA PUTEREA

Articolul arăta că membri ai partidului Tudeh, înarmaţi cu

arme de contrabandă, încercaseră, cu complicitatea unor elemente sindicaliste, să ia cu asalt comisariatele de poliţie din partea de sus a oraşului. În timpul confruntărilor mai mulţi capi ai Frontului Naţional fuseseră arestaţi. Armata rămăsese fidelă regimului şi înăbuşise revolta.

— Khadjar a dat lovitura, murmură Derieux. A pregătit opinia publică pentru lovitura lui, subliniind pericolele la care se expune ţara din cauza comuniştilor şi i-a lichidat pe moderaţii care i-ar fi făcut probleme.

— Bine că am pus mâna pe dolari şi pe plan!

— Poţi să fii sigur că, în acest moment, cadavrul tipului blond se dizolvă în var nestins. Era singura probă evidentă!

Hilton-ul era păzit de un grup de soldaţi cu o mitralieră.

Îl chestionară pe şofer, bănuitori, apoi se relaxară văzând că are europeni în maşină.

— Aşteaptă-mă jos, spuse Malko. Mă duc să-mi aduc comorile şi mă întorc.

Nimic nu se clintise în cameră. Luă valiza şi coborî. Derieux oprise un taxi. Coborâră la vreo trei sute de metri de casa belgianului şi continuară pe jos.

Imediat ce intrară, Derieux luă valiza şi dispăru. Se întoarse peste zece minute, când Malko era deja la a treia vodcă.

— Acum poţi sta liniştit.

— Unde ai pus-o?

— Am o ascunzătoare pe fundul cisternei de apă. Am pus valiza într-un sac de cauciuc etanş şi am umplut-o la loc. Acum, comoara dumitale zace sub trei metri de apă.

— Foarte bine.

Liniştit, Malko luă cina cu belgianul. Morun file. Radioul dădea fără încetare, informaţii despre incidentele din ziua aceea. Încă mai erau lupte. Derieux primi un telefon.

— Se pare că au săpat tranşee cu buldozerul ca să îngroape cadavrele, anunţă el. Khadjar a îngropat morţii de-a valma.

— Chiar crezi că e adevărat?

— Mai degrabă subdimensionat. Niciodată nu se va afla câţi oameni au fost ucişi astăzi. Oricum, Khadjar n-o va spune.

La zece, Malko merse la culcare. Străluciri roşiatice mai luminau încă partea de sus a oraşului. Ardeau şi case. Hilton-ul era o oază de linişte după toate cadavrele din ziua aceea. În cele din urmă, Malko adormi adânc.

Capitolul IX

Telefonul sună îndelung şi-l trezi. Auzi vocea anxioasă a „amicului” său, rusul.

— S.A.S., trebuie să vă văd imediat. Sunt jos în hol. Pot să urc?

— Sigur.

Malko îşi trecu repede pieptănul prin păr. După un ciocănit discret, uşa se deschise şi interlocutorul său din ajun intră şi îşi puse pălăria pe masă.

— Ştiţi că sunteţi supravegheat, spuse Malko.

Omul râse cu modestie.

— Bineînţeles, dar m-am obişnuit. Ce aţi aflat de la generalul Khadjar?

— Mi-a explicat că aveţi intenţia să preluaţi puterea cu ajutorul unor arme de contrabandă.

— Generalul e prea optimist. Mi-ar plăcea să fie adevărat. Dar altceva mă nelinişteşte. Ştiaţi că Şahul a fost pe punctul de a fi asasinat ieri?

— Cum aşa?

Rusul aprinse o ţigară şi se aşeză pe pat. Malko luă loc pe fotoliul din faţa lui. În clipa aceea, cineva bătu la uşă.

— E pentru mine. Adică, pentru dumneavoastră, spuse rusul.

Malko deschise. O femeie de serviciu aduse un pachet mare. I-l întinse şi plecă. Semăna foarte bine cu un sac de cartofi, dar atârna şase-şapte kilograme. Avea o etichetă cu numele şi numărul camerei lui Malko.

— Ce mai e şi asta?

— Deschideţi-l, răspunse rusul surâzând. E un cadou pentru dumneavoastră.

Malko desfăcu ambalajul. Înăuntru era un sac de plastic, cu fermoar. Îl trase. Înăuntru era făină, de o albeaţă imaculată.

— Este o parte din faimoasa dumneavoastră făină, declară rusul. Din păcate nu vă era destinată.

— Şi de ce mi-aţi adus-o? Făina asta nu are nicio valoare. Ceea ce era înăuntru era important.

Rusul zâmbi misterios.

— Domnule S.A.S., vreţi să faceţi o experienţă? Luaţi un vârf de cuţit din această făină, puneţi-l pe o hârtie pe pervazul ferestrei şi aprindeţi un colţ ai hârtiei cu bricheta.

Intrigat, Malko se conformă recomandărilor rusului şi se îndepărtă puţin, după care dădu foc hârtiei.

Flacăra atinse făina. Se produse o explozie violentă şi geamul se făcu cioburi. Malko făcu un salt înapoi. Rusul nu se mişcase şi continua să surâdă.

— Deci, domnule S.A.S.?

— Ce e cu asta? Doar n-o să mă faci să cred că explozibilul ăsta era pe post de făină, în saci!

— Nu chiar toată cantitatea. Dar e o parte din făina răposatului Van der Staern. Este, într-adevăr, un explozibil puternic. Care mai este şi de fabricaţie americană...

— Americană?

— Absolut. În urmă cu mai mulţi ani, în timpul războiului, serviciile noastre secrete au cerut să li se fabrice un explozibil care să semene la perfecţie cu făina, pentru a trece de ochii vigilenţi ai Gestapo-ului. Acum aveţi în faţă o mică mostră. Din conţinutul acestui sac nu prea se poate face o pâine pufoasă, dar poate să transforme întregul Hilton într-o groapă destul de adâncă.

— Şi pentru ce mi-aţi adus-o?

— Ca să mă credeţi pe cuvânt.

— De unde provine materialul?

— Nu ştiu. Probabil dintr-un stoc rămas în Europa şi pe care, cumpărătorul grâului, l-a adăugat preţioasei încărcături. Ştiu însă unde urma să ajungă. Sacul ăsta trebuia să se afle ieri pe biroul Şahului. I se povestise că se află în faţa celui mai pur eşantion de făină, venită din nordul ţării pentru a aduce un omagiu Suveranului. Un fel de prezentare a produselor agricole iraniene. Un ofiţer ar fi tras fermoarul pentru ca Şahul să poată vedea albeaţa acestei făini regale. Şi toţi cei prezenţi s-ar fi transformat în lumină şi căldură, împreună cu Palatul de Marmură. N-ar mai fi rămas din Şah nici cât să umpli un sicriu de copil.

— Cum s-ar fi putut aşa ceva! Doar făina asta nu explodează spontan!

— Nu, dar fermoarul avea ceva ataşat.

Rusul îi arătă un obiect, asemănător unui creion, pe care îl scoase din buzunar.

— E un detonator cu tracţiune. Şi funcţionează perfect, confirmă rusul.

— Şi ce s-a întâmplat? Cum de au ajuns toate astea în mâinile voastre?

— Nu vă pot destăinui. Avem şi noi câţiva oameni în anturajul

Şahului. De data asta s-a dovedit că sunt foarte folositori. Ştiam că se punea ceva la cale. Pot să spun că şi datorită dumneavoastră am reuşit să dejucăm planul atentatului. Ne-aţi relevat exact pista care ne lipsea. Dacă aţi privi lista personalităţilor ce trebuiau să participe la această emoţionantă ceremonie, aţi observa că lipsea numai una, care se scuzase în ultima clipă. Vorba aceea, poţi să ai convingeri puternice, dar să nu-ţi doreşti să faci pe eroul!

— I se poate întâmpla oricui, i-o tăie Malko, în faţa aerului ironic pe care îl afişa rusul.

— În ce ne priveşte, persoana însărcinată să însoţească un asemenea obiect, ar fi rămas până la capăt. Astfel, în cazul unei anchete, nimeni n-ar fi bănuit... Dar asta este! Pe scurt, am reuşit să subtilizăm această preţioasă făină şi să o înlocuim cu una adevărată. Pachetul care v-a fost adus conţine tot stocul. Era prea periculos să-l aduc chiar eu. Să nu o aruncaţi pe fereastră. Riscaţi să nu aveţi timp să coborâţi şi să vă cadă tot Hilton-ul în cap...

— De ce nu aţi păstrat-o?

— Ce să facem cu ea? Noi nu suntem terorişti... În felul acesta, veţi lua de bun ceea ce o să vă mai spun pe viitor. Dacă mai aveţi un viitor...

— Sunteţi foarte optimist!

Rusul se ridică şi strivi ţigara într-o scrumieră.

— Nu, sunt doar realist. Dumneata reprezinţi un pericol pentru Khadjar. Mica revoluţie de ieri nu reprezintă decât o parte a planului său.

— Şi care e următoarea?

— Eliminarea Şahului. Dacă nu eram noi, s-ar fi întâmplat ieri. După ce dispare Şahul, are mână liberă. Şi de-a curmezişul acestui proiect grandios, nu eşti decât dumneata, S.A.S.

— Mulţumesc.

— Îţi urez noroc. Şi, dacă putem, te vom ajuta.

Malko se încruntă.

— Am un chef teribil să mă urc în primul avion pentru Washington şi să merg să-i povestesc toate astea Preşedintelui. Mai ales că am şi unele probe...

Rusul ridică din umeri.

— Ar dura prea mult. Îi ştiu eu pe oamenii politici. Khadjar este susţinut de un „lobby” puternic la Washington. Nici chiar cu mărturia dumitale nu-şi vor lua mâna de pe el în câteva zile. După care, ar fi prea târziu... Nu vor trebui decât să recunoască

guvernul instalat de el.

— Şi ce mă sfătuiţi, atunci?

— Acţionaţi aici. Pătrundeţi la Şah. Sau împiedicaţi-l pe Khadjar să acţioneze. Chiar dumneavoastră. Înainte să acţioneze el asupra dumneavoastră şi să fie definitiv...

Pusese mâna pe clanţa uşii.

— În tot cazul, pot să vă spun că al VI-lea corp al Armatei ruse comandat de generalul Kerenski, a sesizat manevre de blindate la frontiera Iranului, între Tabriz şi Babolsar... Noi luăm foarte în serios afacerea asta, S.A.S.!

Uşa se închise încet. Fără sacul ce se afla pe pat, Malko ar fi crezut că a visat. Merse la frigider şi îşi turnă o porţie copioasă de vodcă, pe care o înghiţi strâmbându-se.

Deci era absolut singurul în măsură să împiedice lovitura de stat care putea să declanşeze un război! Singurii săi aliaţi erau un spion de ocazie şi câţiva oameni nu prea siguri... Nu putea să conteze nici pe ambasadă, nici pe C.I.A. Măcar dacă ar fi putut să vorbească la telefon... I s-ar fi trimis întăriri!

Înainte de orice, trebuia să se debaraseze de periculosul cadou pe care i-l adusese rusul. Cât despre personaj, îi era imposibil să-şi dea seama dacă spunea adevărul. Atâta vreme cât atentatul eşuase...

Cântări sacul în mână. Îi venea greu să creadă că pudra aceea inocentă ar fi fost în stare să distrugă un imobil cu zece etaje! Dar cum să scape de ea? Ideal ar fi fost să o îngroape undeva, într-un loc pustiu. Numai că, dacă taxiul avea un accident, ieşea un foc de artificii de toată frumuseţea!

Îi veni o idee: toaleta. Verifică apa. Curgea.

Cu infinite precauţii, vărsă o treime din sac în chiuvetă, lăsă „făina” să se dilueze în apă şi dădu drumul robinetului cu putere. Piureul albicios dispăru, inofensiv. Repetă operaţiunea până ce termină tot sacul. Îl împături apoi cu grijă şi îl puse în valiză. Era o dovadă pentru chimiştii care puteau uşor să spună ce se aflase înăuntru....

Satisfăcut de a se fi debarasat de cadoul neplăcut, se gândi să meargă puţin la bar, să se destindă. Pentru moment tot nu mai avea ce face, până nu primea răspunsul lui Rhafa. Şi, cine ştie dacă la bar nu întâlnea persoane interesante!

Se instală într-un colţ. Barmanul îi aduse vodcă-citron. Aproape imediat, un bărbat se înclină în faţa lui.

— Domnul Linge?

— Da.

— Sunteţi chemat la telefon, în hol.

Era din nou rusul.

— M-am gândit că trebuie să fiţi la bar. Aş vrea să vă avertizez în privinţa făinii... Nu trebuie, sub niciun motiv, să o aruncaţi la toaletă, cum v-ar putea trece prin cap. Am întrebat pe unul dintre tehnicienii noştri...

— De ce?

Malko simţi că i se ridică părul în cap.

— Pentru că materia organică din canalizare poate fi un mediu foarte favorabil de explozie pentru făină. Sare în aer şi instalaţia şi clădirea... Totul...

— Îmi telefonaţi puţin cam târziu, spuse Malko.

Rusul râse cam sinistru.

— În acest caz, dragul meu, ar fi bine să iei cina cât mai departe, în oraş...

Şi închise. Malko se întoarse la bar, dar vodca i se păru ciudată la gust. În fiecare clipă se aştepta să fie aruncat în aer de o explozie gigantică. Se trânti o uşă, motiv pentru care sări imediat în picioare. Se gândi că ar fi bine să-şi menajeze nervii. Şi dacă Hilton-ul trebuia să cadă, măcar să nu se afle prin preajmă. Se hotărî să meargă la Palat. Ar fi fost mult mai eficient decât să dea telefon. De astă dată, intră fără dificultate. Revoluţia se terminase. Rhafa îl lăsă să aştepte cinci minute, înainte de a-l primi. Era la fel de amabil. Timp de mai multe minute îi povesti lui Malko despre frumuseţea poemelor lui Hafez, pe care le traducea în franţuzeşte. Şi pentru că Malko părea foarte puţin interesat de acest curs de literatură persană, funcţionarul păru, deodată, că se trezeşte din reverie.

— A, da, i-am povestit Majestăţii Sale, de dimineaţă, despre cererea dumneavoastră de audienţă.

— Şi ce-a spus?

— Majestatea Sa ar fi foarte fericită să vă primească.

— Când?

— Imediat ce va fi posibil. Cât timp veţi mai rămâne la Teheran, domnule Linge?

De îndată ce clipea, Rhafa semăna cu o pasăre de noapte surprinsă de lumina farurilor. Malko îşi puse mâinile pe birou.

— Nu pot să aştept. Trebuie să văd pe Majestatea Sa imediat. Înţelegeţi?

Rhafa clipi frenetic din ochi.

— O să fac imposibilul. În seara aceasta îl văd pe rege. O să-i vorbesc din nou despre dumneavoastră. Şi vă promit că voi fi

convingător. Numai că Majestatea Sa este foarte ocupată în acest moment. Dacă aş putea să-i spun despre ce este vorba…

— Nu se poate!

Malko se săturase de individul acela atât de viclean.

— Pe mâine. Voi veni la aceeaşi oră.

Vorbise în persană. Rhafa mormăi un „la revedere” cam neliniştit. Politicos şi stilat, bărbatul în negru îl speria. De ce ţinea atât de mult să intre la Rege? Alţii nu voiau ca el să reuşească..

*

**

Ieşind din Palat, Malko merse direct la Ambasada americană. În trecere, cumpără ultimele ziare. Într-o poză impunătoare se etala pe prima pagină generalul Khadjar, marele învingător al revoltei comuniste.

Universitatea era închisă şi erau restricţii de circulaţie de la zece seara la şase dimineaţa. Totul fusese pus în contul Tudeh-ului.

„Toţi liderii au fost arestaţi…“povestea articolul din ziar.

Malko aşteptă la ambasador aproape o oră. Se vedea clar că diplomatul era furios că agentul secret nu-l vizitase mai devreme. Era un omuleţ roşcovan, aproape chel, cu ochii spălăciţi. Perfectul diplomat de carieră, fără anvergură. Probabil că nu ieşea din ambasadă decât pentru a lua parte la cocktail-uri. Strânse, fără căldură, mâna lui Malko.

— Robert Kiljoy.

— Prinţul Malko Linge.

Diplomatul tresări puţin la auzul titlului, dar nu ceru lămuriri.

— Schalberg mi-a vorbit de dumneata. Cu ce vă pot fi de folos?

Malko scoase scrisoarea de acreditare şi i-o întinse. În timp ce diplomatul citea, agentul secret îi explică, pe scurt, situaţia. Misiunea sa cerea să-l vadă de urgenţă pe Şah. Putea oare ambasadorul să-l ajute?

Diplomatul nu păru încântat.

— Calea obişnuită era prin Rhafa şi Alah, miniştri la Curte. Numai că ei nu se grăbesc niciodată, explică Malko.

— Aş putea să vă dau o recomandare pentru Rhafa, spuse ambasadorul.

— Nu aveţi o posibilitate mai rapidă? îl întrerupse agentul.

— Poate prin generalul Khadjar… Dacă Schalberg îl roagă personal, cred că ar face un efort. Se află într-o poziţie foarte bună.

Malko avu un gest de enervare.

— Dar dumneavoastră cum aţi face, dacă ar trebui să-l întâlniţi pe Şah în următoarele douăzeci şi patru de ore?

Celălalt îl privi, surprins.

— Dar nu mi s-a întâmplat niciodată. Şi apoi, aici sunt anumite uzanţe, obiceiuri. Ar trebui să mă întâlnesc cu ministrul afacerilor externe, care i-ar transmite cererea mea. Dar, în definitiv, de ce nu vreţi să recurgeţi la generalul Khadjar? Am înţeles că a fost foarte amabil cu dumneavoastră.

— Am motive să mă îndoiesc de gentileţea domniei sale, răspunse Malko sec.

Kiljoy îl privi de parcă l-ar fi anunţat că Preşedintele era membru al Partidului Comunist.

— Dar e omul cel mai sigur pe care îl avem în ţara asta, ţipă el. El ne-a ajutat să ne instalăm confortabil în 1951. Mie îmi place foarte mult, adăugă el cu căldură.

Nu avea rost să mai insiste. Şi nici nu se făcea să-i explice adevăratele motive ale vizitei.

— Aţi putea totuşi, prin legăturile pe care le aveţi, să-mi înlesniţi primirea la Curte, la Şah, într-un interval cât mai scurt? întrebă Malko, ridicându-se. Este de cea mai mare importanţă. Bineînţeles, vă cer să păstraţi secretul absolut asupra conversaţiei noastre. Chiar şi faţă de colaboratorii dumneavoastră cei mai apropiaţi. Este o problemă care priveşte numai Casa Albă, pe dumneavoastră şi pe mine.

Kiljoy aprobă cu ardoare. Însă Malko plecă, fără să-şi facă prea multe iluzii. Diplomaţilor nu le plac niciodată spionii şi era sigur că acest Kiljoy o să-i pună beţe în roate.

În plus, prea îi admira pe cei doi generali, care reprezentau pentru el o ierarhie bine stabilită. Pentru ambasador, Malko nu era decât un agent secret cam dubios, dotat cu puteri prea largi, un fel de mână dreaptă la nivel superior.

Îi promisese lui S.A.S. că îi va da telefon a doua zi, pentru întâlnirea cu Şahul. Lui Malko nu-i rămânea decât să fac a din nou apel la Derieux. Fără să-i mai sune, sări într-un taxi şi merse la belgian. Acesta veni să-i deschidă, însoţit tot de câine. Înainte ca Malko să deschidă gura, îl întrebă:

— Ai expediat o telegramă, ieri?

— Da. De ce?

— Pentru că nu a plecat. Din ordine superioare. Am aflat de la informatorii mei de la Poştă.

Promiţător... Malko se hotărî să-şi uite problemele pentru

câteva ore, cu şampania franţuzească Moet et Chandon a lui Derieux.

Capitolul X

Malko fuma ultima ţigară din pachet, în slip şi şosete, odihnindu-se pe pat. Nimic nu mergea ca lumea. Bona de la etaj îi carbonizase pe jumătate minunatul său costum, făcându-se că îl calcă. Din negru, devenise roşiatic.

Malko, maniac precum un holtei bătrân, ar fi plâns de necaz. Cu dragoste şi cu o cârpă umedă, încercase preţ de o jumătate de oră să limiteze catastrofa. Dar pantalonul nu va mai arăta niciodată ca înainte.

După micul dejun, ochise o brunetă splendidă care se plimba singură prin hol. Reuşise să angajeze o conversaţie, întreruptă după cinci minute de un uriaş bărbos, soţul doamnei, care se uitase foarte urât la el.

Nici vizita la Rhafa nu fusese un succes. Funcţionarul nici nu era la post. Malko fusese primit de unul dintre oamenii lui, absolut terorizat, care îi jurase că domnul Rhafa nu avea altă grijă decât să-i obţină o audienţă la Şah.

Sigur că pentru mâine, sau pentru poimâine...

Nu avea de ales decât între a-l strânge de gât sau de a ridica din umeri. Alesese a doua soluţie, din consideraţie....

Cât despre micuţul Alah, ministrul Curţii, era cu neputinţă să îl găsească. După eterna ceaşcă de ceai, Malko ieşise dezgustat de la Palatul Alb.

Încercase să-l găsească din nou pe belgian. Dar acesta lipsea pentru toată ziua, ocupându-se de treburile lui misterioase.

Nici ambasada nu răspundea la telefon! Malko se învârtise toată ziua, în camera lui ca un leu în cuşcă. Din revoluţie nu mai rămăseseră decât interdicţiile de circulaţie.

Dacă nu s-ar fi aflat în posesia planului cuiburilor de mitraliere şi a dolarilor găsiţi asupra cadavrului americanului, despre care nu vorbise niciunul dintre ziare, Malko ar fi putut să-şi spună că nu mai exista nici un pericol şi se puteaîntoarce liniştit la Washington. Dar ştia foarte bine că acest Khadjar nu declanşase degeaba rebeliunea. Era sigur acum că următorul pas

va fi eliminarea Şahului, fapt pe care trebuia să-l împiedice. Dar în ce fel? Încercase să-şi fixeze o limită. Dacă nu reuşea să ajungă la Şah în următoarele două zile, va lua avionul de Washington ca să le explice situaţia.

Se întuneca. De la fereastră, Malko vedea aprinzându-se primele lumini ale oraşului. Aştepta maşina Taniei Taldeh peste două ore.

Se gândea cu plăcere la perspectiva aceasta agreabilă!

Trecu în baie şi se frecţionă pe tot corpul cu apă de colonie franţuzească. Apoi se spălă îndelung pe dinţi.

„Respiraţia proaspătă şi mirosul plăcut" sunt principalele atuuri ale seducătorului, după cum se ştie! Era posibil să obţină şi informaţii utile în această seară.

Tocmai se îmbrăca în momentul în care sună Derieux.

— Sunt jos. Urc pentru câteva minute.

Şi închise imediat. Peste cinci minute, bătea la uşă.

— Am nişte informaţii destul de curioase, spuse el imediat. Armele lui Van der Staern nu s-au pierdut în ceaţă.

— Chiar aşa?!

— Da. M-am întâlnit cu nişte prieteni care veneau din zona Isphahan-ului. Au fost în contact cu triburile care se învârtesc prin regiune. Iar aceste triburi tocmai au primit armament care seamănă ca două picături de apă cu cel pe care îl ştim. Ei se aşteaptă să-l poată folosi destul de repede. Până atunci, mai exersează pe caravanele izolate şi prin satele mici. În asemenea măsură, încât au fost obligaţi să aresteze câţiva oameni care exagerau.

— Şi ce legătură există cu povestea noastră?

Derieux râse.

— Nu e deloc complicat. Mai întâi, aceste triburi poartă numele dragului nostru general Khadjar şi sunt foarte devotate. Apoi, în urmă cu vreo cincizeci de ani, tatăl actualului Şah i-a dezarmat pentru că prea îşi făceau de cap. Aşa că, îţi dai seama, dacă generalul Khadjar îi repune în drepturile lor şi le restituie onoarea şi posibilitatea de a se apăra, ele vor fi foarte fericite să-l ajute pentru a-i face vânt Şahului. Cu atât mai mult cu cât, în trecere, vor profita să-şi impună legea asupra altor triburi care nu sunt înarmate. Te-ai prins?

— Perfect. S-ar spune că se potriveşte de minune. Numai că mă întreb ce naiba caut eu în harababura asta?

— Şi mai e ceva, spuse Derieux.

— Încă o veste proastă?

— Depinde pentru cine. Se vorbeşte despre o tentativă de eliminare a Şahului, prevăzută pentru următoarele zile, cu ocazia marii parade de gimnastică ce va avea loc pe stadionul Azafieh. Ceea ce ar fi posibil, având în vedere că Şahul apare foarte rar în public.

— Ai şi detalii cumva?

— Nimic. E doar o pistă. Doar ştii că aici e imposibil să obţii informaţii exacte. S-ar putea să ţi se pară de necrezut că am reuşit să aflu intenţia de complot împotriva Şahului, dar se pare că i s-a povestit şi lui şi nu a făcut decât să ridice din umeri... Deci, s-ar putea să nu se întâmple nimic, ca de obicei. Şi totuşi m-a frapat un detaliu. Tipul care mi-a relatat toate astea şi-a expediat familia în Europa. Ca şi când s-ar teme, într-adevăr, de o lovitură foarte dură.

Malko dădu din cap.

— Nici nu mă surprinde. Uite ce mi s-a întâmplat...

Şi îi povesti despre vizita rusului şi despre gluma proastă cu făina explozivă.

— Cine trage sforile în toată istoria? Probabil că s-au rătăcit şi ei în hăţişul complotului şi nu mai ştiu de cine să le fie frică. Sună-mă de dimineaţă. O să mergem împreună la canalia aia de Rhafa. Am argumente pe care tu nu le ai.

— Ce anume?

— Filme. Rhafa se prăpădeşte după un anumit gen de filme... şi îi făcu cu ochiul. Înţelegi ce vreau să spun. În anumite ocazii nu se sfieşte să facă puţină figuraţie, dacă nu inteligentă, cel puţin foarte activă. Mă aflu în posesia unor asemenea documente şi el ştie... Acum mă grăbesc. Pe mâine.

Lui Malko îi rămăsese doar timpul necesar să-şi definitiveze toaleta. Vorbele belgianului îl lăsară pe gânduri.

Deci era posibil să obţină intrarea la Şah pentru că ataşatului său cultural îi plăcea dezmăţul cu fetiţele...

Ce ţară!

Soneria telefonului îl smulse din reverie. Era aşteptat.

După o clipă de gândire, lăsă Coltul în cameră. Mergea doar la o serată mondenă şi nu avea de gând să facă apel la arme ca să o convingă pe Tania să-i cedeze!

Tânăra fată îi trimisese un şofer care nu vorbea decât persana şi era ca şi mut. Maşina era un Buick de culoare gri, ultimul model. În faţa canapelei se afla un mic bar cu o sticlă de vodcă. Malko îşi turnă un pahar. Maşina merse o jumătate de oră. Se aflau într-un cartier pe care austriacul nu-l cunoştea, în

care nu erau decât vile înconjurate de parcuri imense. Şi nici urmă de pietoni, ca la Beverly Hills!

Urcau mereu. În sfârşit, Buick-ul trecu printr-o poartă metalică şi intră pe un drum privat. Mai făcură aproximativ doi kilometri până începură să se zărească luminile casei.

Tania se afla pe peron, splendidă, într-o rochie de mătase de culoarea jadului, care părea pictată pe trupul ei şi cu un decolteu pe care l-ar invidia şi Sophia Loren. Dar Malko era fascinat mai ales de mâinile lungi şi fine care se terminau cu veritabile gheare roşii.

Ea îşi opri privirea ochilor imenşi în ochii lui. Pentru prima oară în viaţa lui, Malko clipi în faţa unei femei.

Ceea ce citi în cele două lacuri verzi şi profunde era atât de precis, încât îi veni să o ia de mână şi să o ducă sub un copac, în parc.

— Nu vi s-a părut drumul prea lung, domnule Linge? Intraţi, vin şi eu imediat. Trebuie să primesc invitaţii.

Malko se înclină şi intră. Vila era uriaşă. Numai living-ul avea cam treizeci de metri lungime. Şi dădea spre o terasă de unde se vedea, în depărtare, Teheran-ul. Încăperile erau scufundate în semiobscuritate. O siluetă vaporoasă se apropie de el.

— Sunt sora Taniei, spuse o voce dulce. Sunteţi Malko Linge? Veniţi să facem prezentările.

Malko o urmă în penumbră. Nu era la fel de frumoasă ca sora ei, dar putea face faţă cu bine oricărei încercări. Fata îi prezentă destul de multe persoane cu nume imposibil de pronunţat. Bărbaţii se înclinau profund, iar femeile întindeau mâini catifelate şi ferme. Toate erau foarte parfumate şi îmbrăcate de o manieră aproape provocatoare.

Un magnetofon picura o muzică de dans europeană.

Câteva cupluri dansau împrăştiate, mai ales prin colţurile întunecate. Câteva tinere discutau pe divane; mai mulţi bărbaţi se şi aşezaseră la o masă de joc. Pe terasă se flirta.

Malko îşi urmă ghidul cu docilitate. Înconjurară un bufet uriaş, asortat cu zeci de feluri colorate ciudat şi, în sfârşit, sora Taniei se opri în faţa unui fotoliu unde se afla o umbră.

— Setare, cred că îl cunoşti pe Malko Linge!

Forma se ridică şi Malko avu în faţa ochilor chipul de pisicuţă al fiicei generalului Khadjar.

— Bineînţeles. Ce mai faceţi, domnule Linge?

Malko sărută mâna care i se întindea. Seara promitea şi alegerea urma să fie dificilă.

Şi asta era, oare, prevăzut?

— Cum vă simţiţi în Iran? Aţi călătorit până acum?

— Destul de mult, răspunse Malko. Şi găsesc că este o ţară plină de surprize.

Nu avea rost să facă precizări.

Continuă, dorind să îndrume conversaţia pe un teren care îl interesa.

— Din păcate, nu am putut face tot ce mi-aş fi dorit. Ultimele zile au fost destul de agitate la Teheran.

Setare reacţionă ca o pisică furioasă.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic! Câţiva nemulţumiţi care au manifestat puţin cam violent. Împinşi de comunişti, bineînţeles.

Vorbind, fata înainta spre terasă. Malko îi prinse braţul, ca pentru a o conduce.

— Dar se pare că au fost mulţi morţi…

— Morţi?

Vocea Setarei era furioasă.

— Sunt doar minciunile propagandei comuniste. Soldaţii au tras în aer, ca să-i împrăştie.

— Dar am văzut tancuri…

— Doar ca să-i sperie.

Era categoric şi definitiv. Se vede că morţii muriseră de frică! Ori Setare nu era informată, ori minţea chiar mai bine decât tatăl ei.

Malko abandonă subiectul prea arzător.

— Unde vă lucraţi rochiile? Sunteţi desăvârşit îmbrăcată.

Ea se îmblânzi dintr-o dată.

— La Paris. Merg acolo de două ori pe an. Chiar vă place cum sunt îmbrăcată?

— Foarte mult. Ce-ai fi să dansăm?

Luna strălucea, scăldând terasa într-o penumbră agreabilă. Setare mirosea grozav şi trupul ei moale şi fierbinte se lipise de Malko cu o atingere mătăsoasă.

Cât de departe rămăsese Şahul…

Malko ridică încet mâna în care ţinea degetele fetei şi le sărută. Ca probă de control..

Ea îşi lipi mai mult obrazul de al lui, dar trupul nu îl urmă. Era mai puţin tandră decât în timpul primei lor întâlniri. Cu toate astea, era foarte plăcut. Malko se lăsa legănat de o reverie colorată când o voce îl făcu să tresară.

— Credeam că v-aţi rătăcit, Malko…

Tania apăruse în spatele lor şi era pentru prima oară când îi spunea pe nume. El făcu un gest, ca pentru a se opri din dans.

— Nu, te rog, nu te deranja, continuă Tania, cu vocea ei caldă. Mi-era teamă că te plictiseşti singur.

Urmă o mică tăcere.

— Nu ştiam că o cunoşti pe Setare. Pe curând.

Le întoarse spatele şi se îndepărtă, ondulând. Nu era în regulă! Malko era obligat să aleagă şi încă repede. În caz contrar, cele două pantere erau în stare să-şi împartă cadavrul lui!

Termină dansul fără să mai continue avansurile, deşi Setare se lăsase puţin mai grea în braţele lui.

— Hai să bem ceva, propuse el.

— Bună idee, răspunse fata. Adu-mi şi mie un suc de portocale.

Furios, Malko merse la bufet. Tania era înconjurată de o duzină de masculi care o devorau din priviri. Văzându-l, se întoarse imperceptibil. El luă o vodcă şi un pahar cu suc de portocale. Apoi se întoarse pe terasă.

Dar, ce noroc! Setare nu mai era singură. Doi bărbaţi încercau să o atragă într-o discuţie. Malko îi întinse paharul.

— Iată ceea ce ai dorit, îi spuse. Ne vedem înăuntru.

Şi, înainte ca ea să fi apucat să deschidă gura, el plecase. Tania era în continuare, înconjurată. De astă dată, nu mai avu răbdare să aştepte. Trecu prin mijlocul micului grup şi se apropie.

— Vrei să dansezi, Tania?

Şi, în acelaşi timp, o luă de mână şi o duse departe de rivalii lui.

— Eşti îngrozitor de prost crescut, îi şopti Tania când o luă în braţe.

— Eu? N-am făcut decât să te invit la dans.

— Dar nici nu mi-ai lăsat timp să mă gândesc.

— E un risc pe care nu trebuie să ţi-l asumi niciodată cu o femeie!

Ea râse, dar continua să stea ţeapănă şi cam departe de el.

Profitând de obscuritate şi cu o răbdare infinită, Malko o sărută pe ureche, făcând-o să se înfioare. Nu protestă încă, deşi păru oarecum surprinsă.

— Mă bucur atât de mult că te văd, spuse Malko. Când pleacă toată lumea asta?

Tania tresări.

— Care lume? Invitaţii mei, vrei să spui? Dar şi ei au venit să

mă vadă, închipuie-ţi!

— Îngrozitor! suspină Malko. Şi eu care credeam că vom fi numai noi doi…

— Eşti nebun…

Nu era prea multă convingere în cele spuse, iar Malko începea să simtă trupul fetei apropiindu-se mai strâns de al lui. Atrăgând-o într-un colţ şi mai întunecos, el abandonă urechiuşa şi îi atinse buzele. Ea fremătă, dar nu zise nimic. Peste cinci minute, ea însăşi îl săruta la fel de pasional ca şi prima dată. Se opriseră în mijlocul celorlalte cupluri şi oscilau pe loc, ameţiţi şi aproape sudaţi unul de altul.

Malko simţea că i se face rău. O dorea îngrozitor de tare. Fata îl îmbrăţişa cu toată puterea. El se dădu puţin înapoi ca să-şi recapete răsuflarea. Superbii ochi verzi erau aburiţi.

I se abandonase în întregime, cu tot corpul. Malko ardea de nerăbdare să continue îmbrăţişarea într-un mod mai precis.

— Hai, murmură el, vino să-mi arăţi casa.

Ea tresări.

— Imposibil! Nici nu poate fi vorba acum. Nu pot să-mi părăsesc invitaţii. Mai aşteaptă…

Şi îl sărută ca să-l împiedice să protesteze. Un sărut abil, elabora, rafinat… Îi mângâia ceafa, încet, făcându-l să simtă fiori uşori la fiecare zgârietură percepută prin ţesătura subţire a costumului. Ar fi fost imposibil să strecori un băţ de chibrit între cele două trupuri atât de strâns înlănţuite…

Un glumeţ puse un twist şi cuplurile se îndepărtară puţin, ca pentru a salva aparenţele. Tania se duse la vreo doi metri de el şi dansa ca o negresă în delir. Malko o dorea mai mult ca oricând. Era frumoasă, tânără şi dezlănţuită ca o mică fiară.

În jurul lor se flirta cu o pasiune asemănătoare. Malko începea să înţeleagă de ce un celebru medic din Teheran adunase o avere considerabilă folosind chirurgia plastică pentru a reface virginitatea femeilor de familie bună, într-o asemenea ţară unde inocenţa era obligatorie pentru măritiş…

Cu excepţia câtorva fete, într-adevăr urâte, care se îndopau cu fistic stând pe divane şi a jucătorilor, toate cuplurile prezente se pregăteau pentru veritabile scene de dragoste. Dacă nu cumva şi începuseră…

Malko se săturase de poziţia verticală. O trase pe Tania spre o canapea liberă, apucă din mers două cupe cu şampanie şi se instală confortabil.

Tania se destinsese aproape în întregime, iar el profită ca să-i

strecoare o mână pe sub rochie, până la marginea superioară a ciorapului. Ea gemu.

— Încetează!

Dar continua să-l sărute pe gât, cu rochia ridicată puţin deasupra genunchilor. Era într-adevăr foarte excitată. Malko remarcă fermoarul din spate, foarte lung, permiţând îndepărtarea rapidă a rochiei.

Un servitor trecu foarte aproape de ei şi curăţă scrumierele pline.

Nu aruncă nici măcar o privire spre fata care se oferea.

El şi alţi zece circulau în mijlocul cuplurilor înlănţuite, schimbând paharele, umplând altele, curăţind, tăcuţi şi absenţi ca nişte fantome. Poate această depravare mondenă îl lăsa indiferenţi. Oricum, nu puteau visa la femei atât de frumoase, aşa că nu avea rost să-şi facă sânge rău.

Şi chiar în cazul unei revoluţii, s-ar fi găsit o sută de bărbaţi care să violeze una din fetele astea…

— Mi-ar plăcea să te am în rochia asta, murmură Malko la urechea Taniei.

— Ce idee nostimă! suflă ea.

Mai râse puţin şi îşi strecură mâna pe sub cămaşa lui Malko. El resimţea exaltarea ce îl cuprindea ori de câte ori urma să posede o femeie pe care o dorise foarte tare şi pe care şi-o promisese. Şi acum voia să câştige pariul cu el însuşi.

Pe Tania o simţise, aşa cum un dresor îşi tatonează fiara.. Din prima clipă se gândise să o aibă, fără să ştie de ce şi prin ce mijloace. Nu era vorba de orgoliu, ci de un fel de al şaptelea simţ care nu îl înşela decât arareori, iar acum, când o ţinea fremătând în braţe, triumfa înaintea victoriei virtuale asupra acestei fete atât de inaccesibile în aparenţă.

Tania se lipi şi mai mult de el. Îl sărută şi murmură:

— Trebuie să plec. La noi, aici, zvonurile circulă repede. Ne întâlnim mai târziu. Dacă te plictiseşti, mai dansează puţin cu biata Setare. Cred că în seara asta e chiar singură…

Ce viperă!

*

**

Fata plecă în cealaltă încăpere şi Malko închise ochii, întins pe divan. Serata era cum o bănuise, caldă şi plăcută. Şi îl distra ideea că Setare se afla acolo! În felul acesta, povestea avea un aer şi mai picant.

În jurul lui, cuplurile se desfăşurau în toată voia. Multe dispăruseră, de ai fi crezut că vila are cel puţin cincizeci de camere…

Malko încercă să o zărească pe fata generalului, dar zadarnic. Probabil că tatăl ei descuraja pe amatorii de flirt prea îndrăzneţ.

Tania se întoarse. Îşi mai turnase ceva parfum pe ea. Se lungi lângă Malko şi îl sărută îndelung.

— Încă puţină răbdare, spuse ea. Vor pleca în curând. Şi o să plecăm şi noi.

— Unde mergem?

— La vreo sută de metri de aici, unde ne găzduim oaspeţii de obicei. În clipa asta nu e nimeni acolo şi o să fim mai liniştiţi, fără servitori.

Totul părea perfect. Malko o dorea îngrozitor şi o făcu să simtă. De data asta, fata nu se mai eschivă.

— Plec eu prima şi tu vii după mine, îi murmură la ureche. Aşa vom salva aparenţele. Vino.

Îl tutuia, pentru încurajare. După care se ridică, schimbă câteva cuvinte cu un cuplu de lângă bufet şi ieşi pe terasă.

Era răcoare şi toate cuplurile intraseră în casă. Tania rămase câteva clipe rezemată de balustrada de marmură, apoi dispăru brusc, înghiţită de întuneric. Malko înaintă la rândul lui şi descoperi că terasa se termina printr-o scară ce cobora în grădină. Coborî şi continuă pe o alee cu pietriş. Se opri o clipă. În faţa lui, vedea umbra fetei. Liniştit, se grăbi să o ajungă din urmă. Cărarea şerpuia printre copaci.

Deodată, Malko se trezi lângă o clădire întunecată. Tania îl strigă încet.

— Eşti aici?

El înaintă şi o luă de mână.

— Am ajuns, murmură ea.

Se aflau pe o terasă mult mai mică. Condus de Tania, Malko intră într-o încăpere ce mirosea a aer închis şi a gaz. Ea îşi desprinse mâna.

— Doar o clipă, să aprind lumina.

Două lămpi pitice, cu abajururi verzi, se aprinseră lângă Malko. Încăperea era mică, mobilată cu un divan, două scaune şi o măsuţă joasă.

— Nu-i aşa că e bine aici? murmură iraniana. Aici nu ne poate deranja nimeni.

Îl îmbrăţişă pe Malko şi îl sărută violent. El voi să o tragă spre divan, dar ea se degajă încet.

— Aşteaptă, spuse ea. La noi sunt nişte obiceiuri fără de care nu se poate. Noi am inventat strip-tease-ul înaintea europenilor, dar aici se numeşte altfel. Rămâi pe loc.

Sub masă era un magnetofon căruia îi dădu drumul. Se auzi o muzică uşor ascuţită, arabă, foarte antrenantă.

— Îţi place? întrebă ea.

Şi fără să-i mai aştepte răspunsul, începu să onduleze în faţa lui. Dansând îşi desfăcu fermoarul şi, dintr-o zvâcnitură, lăsă să-i cadă rochia la picioare. Nu avea decât un sutien negru din dantelă, chiloţi de aceeaşi culoare şi ciorapi fumurii, ce îi scoteau în evidenţă picioarele superbe. Şi, în ritmul muzicii, îi prezentă lui Malko un perfect număr de dans din buric…

El simţea că i se usucă gura. Era chiar mai frumoasă decât şi-o imaginase.

Ea se apropie şi îl atinse cu bazinul, dansând. El o prinse şi o trase spre el. Ea se degajă, lăsându-i o zgârietură pe gât.

— Puţină răbdare! murmură ea.

Se dădu câţiva paşi înapoi, îşi desfăcu sutienul dintr-o mişcare şi se opri brusc. Avea sâni superbi, îndepărtaţi şi aproape grei pentru bustul atât de delicat.

— Acum… vino… spuse ea.

Malko se repezi spre ea. În momentul în care tocmai o prindea, simţi un foşnet lângă el şi avu impresia că întregul tavan i se prăbuşeşte în cap.

Silueta Taniei îi pluti câteva clipe prin faţa ochilor, apoi totulse întunecă şi se prăbuşi pe podea.

Capitolul XI

Când deschise ochii, observă o siluetă neagră, în picioare, lângă el. Deschise gura să spună ceva, dar nu se auzi niciun sunet.

În clipa aceea, îşi dădu seama că avea o batistă înfundată în gură, legată cu ceva ce semăna cu propria lui cravată.

Cu preţul unei dureri ascuţite în ceafă, reuşi să-şi întoarcă privirea către lumină. Era tot în încăperea în care Tania îi servise numărul de strip-tease, dar se luminase de ziuă. Prin uşa întredeschisă vedea chiar un petic de cer albastru.

Se întoarse spre silueta care stătea în picioare, lângă pat. Era un bărbat îmbrăcat în culori închise, un persan, care îl privea cu o perfectă detaşare. Purta un fel de pijama din mătase neagră, închisă până la gât şi avea un pistol automat la centură. Fuma o ţigară, rezemat de perete.

Malko încercă să se mişte. Abia reuşi să-şi ridice capul. Avea mâinile prinse în cătuşe, legate de nişte inele prinse de divanul pe care sperase să o înveţe pe Tania ce înseamnă dragostea în stil austriac…

Picioarele îi erau legate cu o funie groasă, fixată sub pat. Încercă rezistenţa legăturilor, dar renunţă imediat.

O transpiraţie rece ca gheaţa îi acoperi fruntea şi simţi că i se învârteşte capul. Dezgustat, închise ochii şi îşi pierdu cunoştinţa.

Fu trezit cu brutalitate de o mână care îl zgâlţâia. Omul în negru îi întindea o farfurie. Malko se hotărî să mănânce, ca să-şi recapete forţele. Poate reuşea să scape în acel moment. Dar omul prevăzuse mişcarea. Nici măcar nu-l dezlegă. Îi ridică doar capul şi îi dădu să bea, ca unui copil, un fel de piure lichid de soia, lipsit de orice gust. Îi dădu apoi, în aceeaşi manieră, un pahar cu apă şi ieşi din cameră.

*

**

Creierul lui Malko reîncepea să funcţioneze, Primul gând fu pentru Tania. „Ce nemernică!” îşi spuse el. Îl lucrase în cel mai perfect mod, ca pe un copil! Dar de ce procedase astfel?

Doar îl întâlnise din întâmplare la Hilton…

Nu avea de unde să ştie că se va ridica de la locul lui şi va încerca să-i facă curte. Atunci?

Setare! Ideea aceasta îi trezi o veritabilă nevralgie. Cum naiba de nu avusese îndoieli în privinţa acestor fiinţe vicioase? Femeiuşcă făcuse tot ce îi stătea în putere să-l arunce în braţele Taniei, ca să nu aibă nici cea mai mică îndoială.

Iar Setare era fiica omului pe care îl urmărea îndeaproape, generalul Khadjar.

Faptul că fusese scos din circuit, însemna că ceva urma să se întâmple. Cine l-ar fi căutat acolo? Chiar şi Derieux se va gândi că nu face decât să-şi ofere două zile de destindere cu Tania.

Încercă din nou soliditatea legăturilor. Cătuşele nu aveau nici măcar un joc de un centimetru şi se simţea răstignit, atât de tare îi fuseseră întinse picioarele.

În tot cazul, nu Tania îl legase în felul acela. Mai curând, unul dintre spionii lui Khadjar.

La întâmplareîncercă să tragă de divan, să vadă ce se întâmplă, dar nu reuşi decât să-şi rănească mâinile. Era mult prea greu.

La trei metri de el, uşa era deschisă spre parc. Privi în jurul patului. Nu văzu niciun obiect ce ar fi putut fi spart, ca să-i servească apoi la tăierea funiilor. Iar în ce priveşte cătuşele, nicio speranţă. Evident, dacă ar fi avut picioarele libere, nu i-ar mai fi rămas decât să iasă cu divanul în spinare!

O apariţie încântătoare se desenă în pragul uşii. Tania!

Îmbrăcată cu o rochie uşoară de vară, ea se apropie de divan şi îl sărută uşor pe buze. Prin mătasea subţire, îi simţi sânii grei.

— Cum te simţi în această dimineaţă? Te doare rău capul?

Vocea ei era absolut naturală, ca şi când i-ar fi adus micul dejun după o noapte de beţie.

— Mai şi glumeşti! spuse Malko, acru.

Tania pufni în râs.

— Aproape!

— Dezleagă-mă şi explică-te.

Ea se aşeză aproape de el, fără să-l desfacă şi începu să-i mângâie distrată pieptul cu degetele ei lungi, surâzând.

— Ştii că-mi placi mult, prinţule Malko? Probabil din pricina sângelui tău nobil….

— Atunci, dezleagă-mă.

— Nu pot să te dezleg şi, de altfel, aşa e mult mai bine pentru tine…

— De ce mi-ai jucat farsa asta? Ţi-ai bătut joc de mine! Bravo pentru comedia fermecării masculului. M-am comportat ca un bărbat de rând!

Ea se apropie şi îl sărută din nou.

— N-a fost nicio comedie. Ţi-am spus că îmi placi mult. Numai că mi s-a cerut să-ţi întind această cursă. Şi am făcut-o, pentru că în acest fel ştiam că n-o să ţi se întâmple nimic. De altfel, mâine dimineaţă, când o să te desfac, putem pleca cu maşina la Karaj…

— Ce să facem la Karaj? Poate să mă arunci în lac cu o piatră legată de gât?

— Ce răutăcios eşti! Nu, am o casă la Karaj. Şi cum este foarte frumos acolo… Vom fi liniştiţi şi nimeni n-o să vină să ne deranjeze. Chiar şi o săptămână, dacă vrei.

— Dar ştii că eşti complet inconştientă?

— De ce? Nu asta voiai să faci aici cu mine? Sau jucai teatru?

Malko ridică ochii spre cer. Era imposibilă!

— Bineînţeles că nu. Dar de atunci s-a mai întâmplat ceva, închipuieşte-ţi!

— Ce?

— S-a întâmplat că mă aflu pe acest pat, legat fedeleş. Asta nu era prevăzut în program…

— Desigur, dar nu eu te-am legat.

— Nu, te-ai mulţumit doar să mă arunci în gura lupului.

— Dar ţi-am spus, e spre binele tău. Aveau alte intenţii cu tine. Era posibil să te şi omoare. Iar eu nu voiam asta.

— Cine avea asemenea intenţii? Poate amica ta, Setare?

— De ce mă întrebi, dacă ştii?

— Aveam unele îndoieli. Dar de ce ai acceptat?

Dintr-odată Tania izbucni în hohot, absolut natural.

— Glumeşti, nu? Doar ştii cine este tatăl Setarei! Când el solicită un serviciu, trebuie să dai dovadă de bunăvoinţă. Anul trecut, un tip care n-a vrut să se supună, a fost găsit bucăţele, în munţi. Fusese tăiat cu un fierăstrău electric…

— Deci a fost premeditată serata noastră?

— Nu atunci când te-am invitat! Dar, a doua zi, când i-am povestit Setarei despre tine, mi-a spus că tatăl ei ar putea fi interesat.

— Şi?

— A venit el însuşi la mine. Mi-a spus că trebuie să te reţin ceva timp aici, că era foarte important şi că nu ţi se va face niciun rău.

— În afara loviturii de la cap.

Ea îi pipăi cucuiul şi surâse.

— Nu eşti tu omul care să sufere prea tare din aşa ceva! Dacă vrei, mâine o să te fac să uiţi toate astea.

— Dar până una-alta, dezleagă-mă. Sau, cel puţin, mai slăbeşte-mi legăturile, ca să creadă că le-am desfăcut singur. Şi n-o să ai necazuri, astfel.

Ea clătină din cap.

— Imposibil. Şi oricum, n-ar servi la nimic. L-ai văzut pe cel care ţi-a dat să mănânci. Sunt trei, alături. Ei supraveghează uşa şi au ordin să tragă în tine, imediat ce faci un pas. Şi chiar dacă le-ai scăpa lor, parcul e plin de câinii poliţiei, nişte fiare, care te-ar face bucăţi. Iar dacă ajungi la zid, mai este un post de pază pe stradă, la intrare. De cealaltă parte este muntele cu nişte prăpăstii colosale. Nu, crede-mă, e mai bine să ai răbdare. N-o să mai dureze mult.

Malko închise ochii, descurajat. Cu siguranţă, fata nu

minţea…Khadjar era un tip foarte precaut şi aranjase bine lucrurile. Dacă nu reuşea să şi-o facă aliată, era pierdut.

— Ascultă-mă, spuse el cu o voce foarte dulce. Tu ştii cine sunt.

— Da, doar mi-ai spus, prinţul Malko Linge.

— Bine, dar ştii cu ce mă ocup?

— Nu.

— Nu te-ai întrebat deloc?

— Ba da, dar bănuiesc să eşti amestecat în politică, din moment ce-l cunoşti pe Khadjar.

— Nu, eu nu fac politică. Tu ştii ce este un agent secret, Tania?

— Adică, un spion?

— Dacă vrei. Dar nu chiar aşa. Eu lucrez pentru guvernul american în serviciul de securitate. Patronul meu, aici, este Khadjar.

— Înţeleg.

— Bine. Dar ştii că S.U.A. şi Iranul sunt aliaţi?

Ea izbucni în râs.

— Bineînţeles. Ştiu că ne daţi destui dolari pentru asta!

— Perfect. Şi atunci, nu te surprinde faptul că generalul Khadjar mă ţine prizonier şi că m-ar putea chiar ucide?

— Oh, ce să spun, eu nu mă pricep la politică!

— Uite, o să-ţi povestesc despre ce e vorba. Generalul Khadjar e un trădător pentru ţara asta. A pus la cale asasinarea Şahului pentru a prelua el puterea. Şi asta ar fi foarte grav şi pentru ţara mea.

Fata îl privi cu interes.

— E chiar adevărat ce spui?

— Da. Şi fapta asta trebuie împiedicată.

Ea bătu din palme.

— Eşti nebun! Dar ar fi extraordinar dacă generalul Khadjar ar fi la putere!

— Pentru ce?

— Pentru că Setare este una dintre cele mai bune prietene ale mele. Aşa că îţi dai seama că aş avea numai de câştigat!

— Dar nu te interesează că îl asasinează pe Şah?

— Oh, dacă ai ştii tu pe câţi a asasinat Şahul ăsta! Toate astea sunt numai politică. Dar aş fi încântată să câştige Khadjar. E un bărbat foarte bine! L-ai văzut cu tunica lui albă şi decoraţiile la Palatul Gulestan?

— Tania, îţi baţi joc de mine?

Ea făcu ochii mari.

— Absolut deloc. De ce?

— Eşti complet amorală?

— Ce înseamnă asta?

— Nimic. Dezleagă-mă.

— Nu insista.

— Mă vor ucide după lovitură. Ştiu prea multe lucruri despre ei. Şi o să mă ai pe conştiinţă…

— Nu, nu o să-i las să o facă.

— Eşti doar un copil.

Ea îl sărută.

— Ei, nu chiar. Şi tu ştii destul de bine…

— Te rog, măcar să duci un mesaj cuiva.

— Dar nu am curaj. Khadjar m-ar omorî dacă ar afla. Uite, până diseară te părăsesc. Mă duc la birou. Dar mâine e sărbătoare şi o să stau toată ziua cu tine.

Şi înainte să mai poată spune ceva, ea se îndepărtă, cu inimitabilul ei balans.

Îşi lăsă capul să-i atârne, descurajat.

Câteva minute mai târziu, iranianul, pe care îl cunoştea deja, veni să-i încerce soliditatea legăturilor. Într-adevăr, nu voiau să rişte…

— Vrei să câştigi mulţi bani? întrebă Malko încet, în persană.

Omul îl privi dintr-o parte, interesat.

— E simplu, continuă Malko. Dezleagă-mi numai picioarele. Îţi dau pentru asta 10 000 de tumani.

Iranianul mormăi.

— Şi generalul o să mă omoare! Nu, mai bine trăiesc decât să mor bogat.

Şi ieşi. Pentru ca un iranian să nu încerce să câştige o asemenea sumă, însemna că într-adevăr era mort de frică. Nu i se părea deloc încurajator.

În faţa acestei situaţii fără ieşire, Malko se lăsă pradă somnului. În orice caz, era mai bine să aştepte noaptea pentru a încerca ceva. Atunci când iranianul va mai veni să-i verifice legăturile, ar putea să-l doboare cu o lovitură de cap…

Dacă reuşea, ar fi putut să-i ia arma sau un cuţit din buzunar. Iar dacă dădea greş, nu avea decât să se aştepte la câteva lovituri zdravene.

Un zgomot de maşină îl trezi. Auzi apoi o conversaţie în persană. Nu-i înţelese sensul, dar un lucru era sigur. Una dintre voci era a generalului Khadjar.

Malko închise ochii, prefăcându-se că doarme. După câteva minute, pe podea răsunară nişte paşi grei. O mână îl zgâlţâi fără milă. Deschise ochii.

Generalul se afla în picioare, lângă pat, încadrat de două gorile cu mutre fioroase.

— Ce mai faceţi, domnule Linge?

Intonaţia era la fel de mondenă ca cea a Taniei.

— Aş face mult mai bine dacă m-aţi dezlega, răspunse sec Malko. Cred că ştiţi foarte bine la ce vă expuneţi sechestrând un cetăţean american şi care, pe deasupra, mai e şi funcţionar guvernamental?

Khadjar râse cu voioşie şi scoase din buzunar un pachet de ţigări.

— Domnule Linge, aveţi un pronunţat simţ al umorului. O să vă dezleg. În curând. Atunci când n-o să mai riscaţi să evadaţi.

Tonul nu era prea liniştitor. Malko preferă să nu încerce să înţeleagă.

— Trebuie, mai întâi, să vă felicit pentru perspicacitate, dragă domnule. Pentru că, străin fiind în această ţară, v-aţi descurcat remarcabil.

— Mulţumesc.

— Da şi chiar aţi fost pe punctul de a-mi cauza mari neplăceri. Dacă ambasadorul dumneavoastră ar fi fost puţin mai inteligent…

Malko făcu apel la ironie.

— Şi dacă aţi fi dispus de tehnicieni mai buni. Pentru că, în sfârşit, făina aia care făcea „BUM!”, nu era chiar rea pentru a-l expedia pe Şah pe lumea cealaltă…

Khadjar râse forţat.

— Încă o dată, bravo! E clar că era timpul să vă scoatem din circuit!

— Şi. Ce o să faceţi cu mine?

— Păi, o să te ucidem, bineînţeles.

— Nu sunteţi prea sigur pe dumneavoastră, domnule general!

— Ei, haide, nu mă luaţi drept un copil! O să vă explic de ce o să vă ucid. Nu pentru ceea ce aţi aflat. Peste câteva zeci de ore voi fi conducătorul legal al acestei ţări. Deci, orice aţi putea spune, nu mă va mai atinge. În politică nu există răzbunare. Şi apoi, mi-aţi putea indica vreun şef de stat din ţările mai tinere, care să nu aibă mâinile pătate cu puţin sânge? Altfel, nimeni nu îi ia în serios

— Deci?

— Deci, eu sunt un om prudent. Vă sunt duşman. Şi nu e bine să laşi un duşman în viaţă, dacă poţi să-l suprimi. Numai în felul acesta poţi ajunge la bătrâneţe. Să spunem că e o precauţie elementară... Şi apoi, trebuie să vă mărturisesc un secret. Îmi face plăcere să ucid!

Şi suspină.

— Ştiţi foarte bine că, în acest moment, fac o muncă administrativă. În urmă cu câţiva ani, am făcut studii pasionante de psihologie, interogând eu însumi prizonierii politici. Acum, nu mai am timp să cobor în beciuri. Şi apoi, fie vorba între noi, cea mai mare parte a oamenilor pe care îi omoram sunt nişte imbecili. Şi nue deloc amuzant să omori un imbecil. Rareori mi se întâmplă, ca acum, să petrec o oră în mod agreabil.

— Sunt convins că veţi fi un excelent şef de stat, spuse Malko ironic. Dacă vă reuşeşte planul...

— Ar trebui să meargă, spuse gânditor generalul. O să vă povestesc, de altfel, în ce constă. Oricum pentru dumneavoastră nu mai are nicio importanţă. Şi apoi, ca la poker, aţi plătit ca să vedeţi!

— Vă rog.

— Am hotărât să prind doi iepuri dintr-un foc, adică să-i elimin, o dată cu Şahul, pe cei care îi sunt devotaţi. Mă gândisem la o puşcă cu lunetă, dar nu avem un trăgător de elită şi locurile nu sunt potrivite pentru aşa ceva. În plus, te poţi aştepta oricând la o lovitură nereuşită. Pe de altă parte, de la atentatul împotriva lui Hitler nu mai cred în bomba artizanală. Aşa că m-am hotărât să întrebuinţez mijloace radicale. O să-l bombardez pe Majestatea Sa.

— Să-l bombardaţi?

— Ei, da şi asta chiar mâine. Pentru că mâine este o mare paradă de gimnastică, prezidată de Şah. Desigur că va fi bine păzit, dar nu mă deranjează de loc. În momentul în care va lua loc la tribună, un mic avion va decola din apropierea stadionului, încărcat cu o sută de kilograme de dinamită, suficientă pentru a volatiliza întreaga tribună. Avionul acesta are o particularitate. Nu are pilot. Nu din sentimentalism, fii liniştit, ci pentru că pilotul, în ultima clipă, ar putea să fie cuprins de frică. În timp ce un aparat nu stă pe gânduri! Avionul meu va fi teleghidat de la un post de observaţie. Şi asta datorită serviciilor generalului Schalberg, care mi-a împrumutat un excelent tehnician. Am făcut deja mai multe încercări şi băiatul ăsta este precis ca un ceas. Este capabil să-şi aducă bomba zburătoare la un metru de ţintă.

Nu are cum să o rateze. Şi chiar dacă ar fi reperat acest inocent avion de turism, ceilalţi n-ar mai avea timp să intervină.

— Bănuiesc că nu veţi participa la această splendidă demonstraţie…

— Să spunem că voi întârzia puţin…

— Şi, bineînţeles, acest atentat, va fi opera mizerabilului partid Tudeh…

— Exact. Dacă vor fi descoperite resturile, se vor afla lângă ele nişte manifeste comuniste. Vă daţi seama că, după un asemenea atentat, va trebui format un guvern de urgenţă, solid, pentru a evita dezordinea în ţară.

— Iar la nevoie, unele triburi v-ar da o mână de ajutor pentru a-i lichida pe ultimii partizani ai Şahului…

— Ia te uită şi pe asta o ştiţi? Din nou, bravo!

Malko voia să aibă conştiinţa împăcată.

— Spuneţi-mi, domnule general, în ce-i priveşte pe ruşi, ei vor şti prea bine că prietenii lor nu au niciun amestec în toată povestea… Adică în această schimbare bruscă de guvern. Nu vă e teamă că s-ar putea să reacţioneze cam violent? Nu prea ştiu cum aţi putea face faţă câtorva divizii de blindate siberiene!

Khadjar ridică din umeri.

— Casa Albă nu ţine să vadă fluturând drapelul sovietic în Golful Persic… Iar rapoartele generalului Schalberg îi vor informa pe responsabilii americani despre complotul comunist care a fost la baza înlăturării Şahului. Aici intervine şi dispariţia dumneavoastră. Când nu veţi mai fi, nimeni nu-l va mai putea contrazice pe Schalberg!

— Vă doresc noroc! Şi sper că mă veţi urma curând în infern!

Khadjar surâse, fără să răspundă. Apoi îşi chemă unul dintre oameni. Îi dădu un ordin în persană. Malko înţelese sensul şi surâse cu amărăciune. Omul primise ordin să ia măsurile prizonierului pentru o groapă…De altfel, se şi întoarse cu un metru de tâmplărie şi măsură cu seriozitate, înălţimea lui Malko.

— Am un metru optzeci, spuse Malko şi îmi place să mă întind, adăugă el, fără să râdă.

Apoi îl cuprinse o stranie stare de detaşare. Era total neputincios. Atunci, de ce să se mai ridice împotriva sorţii? Nu-i era prea frică de moarte şi ştia că, în meseria lui, ea vine uneori mult mai repede decât te aştepţi. Nu avea rost să se umilească, să-l roage pe Khadjar. Era ca şi când ar fi încercat să deschidă un tanc cu o pilă de unghii.

Se gândi cu regret la frumoasa Tania Dacă Khadjar era un om

de lume, i-ar fi putut-o oferi ca un ultim cadou. Dar Khadjar nu era un om de lume...

— Domnule Linge, spuse generalul amabil, oamenii mei au început să vă sape groapa în parc. Vă rămâne foarte puţin timp de trăit. Aveţi vreo dorinţă specială?

— Da. Să mă lăsaţi singur o oră cu prietena noastră comună, Tania.

Generalul surâse.

— Îmi plac bărbaţii ca dumneata! Am oroare de cei care trăiesc precum nişte seniori, dar mor ca nişte câini. Aveţi toată stima mea. Voi avea grijă ca resturile dumneavoastră să fie, cândva, repatriate. Numai că nu avem timp să mai stă de vorbă.

Cele două gorile se întoarseră, însoţite de un militar în uniformă, probabil şoferul generalului. Acesta din urmă se apropie şi îşi trase de la centură o baionetă, făcând semn celorlalţi să iasă.

Malko îi privi venind cu baioneta în mână. Ochii de fiară ai lui Khadjar străluceau lugubru. Malko le susţinu privirea.

Generalul se apropie de prizonier şi îi deschise haina. Apoi, cu vârful baionetei, sfâşie cămaşa agentului pe vreo zece centimetri. Răceala lamei îl făcu pe austriac să se înfioare.

— În tribul meu, pe vremuri, era obiceiul să se implânte un pumnal în inima celui ce era bănuit de a fi invulnerabil. Dacă supravieţuia probei, avea dreptul la cele mai înalte onoruri...Vă credeţi invulnerabil, prinţule Malko Linge?

Ţinând baioneta cu ambele mâini, Khadjar îi fixă vârful pe pieptul lui Malko, în dreptul inimii şi începu să o înfigă, încet. Malko se simţi invadat de o greaţă puternică şi durerea îl arse, dintr-odată. Lama pătrunsese cam doi centimetri între coaste.

El se încordă şi încercă să se zbată. Zadarnic.

Ţipătul lui se confundă cu zgomotul unei explozii surde. Baioneta lui Khadjar păru că-şi ia zborul, lovi peretele şi căzu pe pat. Generalul înjură şi îşi duse mâna la centură.

*

**

— Sus mâinile, generale. Şi nu mai mişcaţi. Malko nu îşi crezu urechilor. Era vocea lui Derieux! Întoarse capul. Belgianul se afla în pragul uşii. În fiecare mână avea câte un Colt 38, terminat cu amortizor.

— Ridicaţi-vă şi întoarceţi-vă cu faţa la perete, ordonă Derieux. Şi nu faceţi pe curajosul!

Rapid, se apropie de pat, apucă baioneta şi tăie legăturile lui

Malko.

— Pentru astea şi Malko arătă cătuşele de la mâini, trebuie să găsim cheia. Cum ai ajuns aici?

— Mai târziu, răspunse Derieux. Cheile trebuie să fie la unul dintre tipii care erau alături. Dumneata, îi spuse el generalului, ieşi înainte şi mergi încet, altfel…

Şi ieşi, făcându-i cu ochiul lui Malko. Peste trei secunde era înapoi, împingându-l pe general în faţa lui. Într-o mână ţinea un Colt, iar cu cealaltă, îi întinse o legătură de chei.

— Desfaceţi-le. Şi fără mişcări bruşte.

Aruncă pe pat cheile. Khadjar ezită o fracţiune de secundă, apoi le luă şi pipăi după cătuşe. Chipul lui era perfect impasibil.

Malko se ridică cu un suspin. Niciodată nu se aflase atât de aproape de sfârşitul carierei sale!

— Mergeţi la perete.

Vocea lui Derieux era rece şi fără pasiune, dar ceilalţi doi simţiră că nu ar ezita să tragă. Întinse cea de-a doua armă lui Malko.

— Ia-o. Încă n-am ieşit din cuibul ăsta de vipere. Până am ajuns aici, a trebuit să lichidez trei potăi. Plus cei doi tipi de alături.

— Atenţie! Mai e unul. E în parc, unde îmi sapă groapa.

Belgianul surâse strâmb.

— S-ar putea totuşi, să servească la ceva. Să-l aşteptăm.

Îl împinseră pe Khadjar într-un colţ. Malko rămase în spatele lui, ameninţându-l cu pistolul. Derieux se ascunse după uşă. Aşteptarea nu dură prea mult. Auziră paşi şi uşa se deschise dintr-o mişcare.

— Domnule general…

Dar omul nu-şi mai continuă fraza. Văzuse patul gol. Se repezi, trăgându-şi de la centură un pistol. Se auzi un „pluf” surd, iar omul se opri ca lovit de trăsnet, prăbuşindu-se apoi, pe duşumea. Glonţul lui Derieux îl lovise chiar în rinichi. Belgianul mai trase o dată asupra corpului prăbuşit, care mai avu o vagă tresărire. Pe cămaşă se desenă o pată roşie…

— Şi iată-i pe cei trei, spuse Derieux.

— E timpul să o ştergem, spuse Malko. Cine ştie cine ar mai putea să apară!

— Am o idee. Nemernicul ăsta trebuie să fi venit cu maşina lui. O să o folosim noi. Chiar dacă reuşim să ieşim de aici, n-o să reuşim să ajungem prea departe. Aşa că o să-l luăm cu noi. Eu o să fac pe şoferul, iar dumneata o să stai în spatele lui. Dacă

mişcă, îl aranjezi imediat. Cu armele pe care le avem, e o treabă foarte discretă. Înainte!

— Aţi auzit? întrebă Malko.

Khadjar ridică din umeri.

— Sunteţi ridicoli, amândoi. Nu aveţi cum să scăpaţi. Şi dacă mă omorâţi, o să fie şi mai rău. Aici nu e ca în Europa! Nu se iese din Iran ca din Elveţia. Ar trebui să o ştiţi, domnule Derieux!

Tăcu o clipă, apoi reluă:

— Vă dau o ultimă şansă. Daţi-mi armele şi vă promit că veţi fi cruţaţi. Veţi fi doar câteva zile sub observaţie.

— Încetează cu palavrele! i-o tăie Derieux. Plecăm împreună. Cred că sunteţi cea mai bună asigurare pe viaţă...Numai că eu n-aş da nicio para să recuperez un gunoi ca dumneata!

Ieşiră toţi trei. Un Chrysler negru era parcat în faţa casei. Derieux deschise portiera din spate şi Malko se instală. Generalul urcă lângă el, împins cu afecţiune de ţeava pistolului lui Derieux. Apoi, acesta se aşeză la volan.

Maşina greoaie porni încet. În trecere, Malko recunoscu terasa pe care flirtase cu Tania. Uriaşa vilă părea pustie. Aleea şerpuia într-o pantă uşoară, traversând parcul. Ajunseră la ieşire. Derieux începu să înjure.

— Fir-ar a dracului de treabă! Grilajul e închis. Şi mai sunt şi paznici.

— Evident. Ei au sarcina de a-l lăsa pe general să treacă fără probleme, spuse Malko. Şi bănuiesc că generalul este destul de inteligent ca să nu ne aducă în situaţie de a-l ucide.

Khadjar nu răspunse.

Chrysler-ul ajunse la grilaj. Derieux opri încet. Un paznic în uniformă se apropie cu mitraliera îndreptată spre şofer.

— Generalul se grăbeşte, mârâi Derieux în persană. Deschideţi poarta, idioţilor!

Omul se opri, surprins. Şi tocmai voia să deschidă gura, când Khadjar urlă.

— Nu deschide! Trage, trage!

Urmă o secundă de confuzie, în timpul căreia se petrecură o mulţime de lucruri.

Khadjar deschise portiera şi sări din maşină, rostogolindu-se la pământ. Soldatul trase piedica armei. Derieux încercă să-şi scoată pistolul. Malko trase de două ori, în momentul în care soldatul se hotărâse să apese pe trăgaci.

Gloanţele îl loviră în piept şi el căzu. Rafala soldatului atinse maşina, pulverizâ geamurile şi Derieux scoase un ţipăt. Malko

mai trase o dată, în Khadjar.

Se auzi un zgomot sec. Încărcătorul pistolului era gol. Khadjar se ridică şi o luă la fugă prin parc, strigând după ajutor.

Cel de-al doilea paznic ieşi din gheretă. Derieux sprijinise surdina pistolului pe geamul spart. Trase de mai multe ori. Unul dintre gloanţe îl lovi pe soldat în gât şi îl aruncă la pământ. Malko sări din maşină şi deschise grilajul. Urcă apoi, din mers, lângă Derieux.

În momentul acela văzu pata mare de sânge de pe cămaşa belgianului.

— Eşti rănit?

— Nu e nimic, răspunse Derieux cu o voce înăbuşită. Primul tip m-a aranjat. Mi-a înfipt un glonţ în gât. Nici nu pot să întorc capul Dar nu cred că este prea grav.

Pe volan, mâinile lui se albiseră. Durerea îi iradia, încetul cu încetul, pe întregul chip. Un glonţ de noua milimetru nu prea iertă.

— Lasă-mă să conduc eu, propuse Malko.

— Nu, pentru că nu ştii drumul. Trebuie să zburăm ca nişte draci ca să nu-i dăm timp lui Khadjar să-şi trimită oamenii pe urmele noastre. Noroc că nu au maşini dotate cu radio şi sunt cam leneşi din fire! Pe aici nu este decât un drum pentru maşini. De partea cealaltă este muntele.

— Unde vrei să mergem?

— Să ne ascundem. Înainte de orice. Khadjar o să întoarcă oraşul pe dos ca să ne găsească. De preferinţă, morţi.

— Şi încă nu ştii totul!

Şi Malko îi povesti rapid ce aflase. În acest timp, Derieux conducea ca un nebun, coborând spre Teheran. Trecură prin faţa Darbanului şi o luară pe bulevardul Pahlavi.

— În acest caz, conchise belgianul, e clar că vor trage în noi la prima vedere. Pentru Khadjar şi ceilalţi e o problemă de viaţă şi de moarte. Am face mai bine să ieşim din ţară, înainte să preia el puterea. Pentru că aici suntem terminaţi! Cel mai bine ar fi să o ştergem pe la ruşi, prin Marea Caspică. La Babolsar ştiu un pescar care face braconaj la sturioni. Are o bărcuţă exact cum ne trebuie! Şi cu ruşii ne descurcăm noi…Am şi acolo relaţii…

— Dar nu trebuie să-l lăsăm pe Khadjar să reuşească! protestă Malko. Ar fi o catastrofă.

Derieux îşi reprimă un strigăt de durere. Făcuse, fără să vrea, o mişcare bruscă. Şi pentru prima dată, trecu la familiarităţi cu Malko.

— Bătrâne, tu nu vezi că mă termin sub ochii tăi? În cel mai bun caz, nu-mi rămâne decât să dau ortul popii, iar în ce te priveşte, toţi copoii din Teheran vor avea deseară fotografia ta. Şi poţi să fii sigur că Palatul, Ambasada ta şi Hilton-ul sunt deja înţesate cu poliţai, care au ordin să tragă în tine înainte să mai apuci să zici un „pâs”.

Malko nu răspunse. Totul era adevărat. Toată lumea îi va crede pe Khadjar şi pe Schalberg. El se afla undeva în afara legii. Şi se scufundă în gândurile sale, în timp ce Derieux depăşea toate maşinile de pe raza lui.

Un poliţist îi văzu şi opri circulaţia cu un fluier imperativ, apoi îi făcu lui Derieux semn să treacă mai departe.

— Stăm bine! spuse Derieux. Ăştia ştiu maşina, în curând ne vor da şi o escortă de motociclişti. Până la morgă!

Intră pe nişte străduţe întortocheate şi se opri.

— Trebuie să lăsăm maşina aici, spuse el. E prea bătătoare la ochi. Nu mai avem mult de mers pe jos.

Coborî din maşină şi fu pe punctul de a se prăbuşi. Se sprijini de aripa maşinii şi scuipă.

— Mizerabilul! M-a dat gata!

Malko îl apucă de braţ. Mâneca era impregnată cu sânge. Cu greu se puseră în mişcare. Străduţa se închidea brusc şi un miros pestilenţial de gunoi îi ameţi. Derieux lovi de două ori, apoi încă de trei ori într-o poartă de lemn.

Poarta se deschise şi o femeie fără vârstă aruncă o privire bănuitoare afară. Văzându-l pe Derieux, deschise mai mult.

— Domnul doctor este acasă? întrebă în persană.

Ea făcu un semn afirmativ. Cei doi bărbaţi intrară într-o încăpere cu pământ pe jos. Nu se afla acolo decât o lampă cu gaz aşezată pe o masă care se clătina şi câteva lăzi care serveau de scaune. O altă uşă era mascată printr-o perdea. Derieux se aşeză pe jos şi se sprijini de perete.

Aproape în acelaşi moment intră un om adus de spate. Fără să se uite la Malko, îngenunche lângă Derieux şi îl desfăcu la cămaşa. Apoi îl palpă la gât şi la torace.

Derieux strângea din dinţi. Perle de sudoare i se scurgeau de pe frunte.

— E o rană urâtă. Trebuie operată, spuse doctorul încet, în franceză. Glonţul a rămas înfipt. Mai jos, e încă bine.

Mişcă masa din loc şi se lăsă pe vine. Sub masă, la adăpost de privirile indiscrete, se afla un inel metalic. Trase de el şi ridică o trapă. Văzură un spaţiu copleşit de beznă, în care doctorul

coborî, servindu-se de o scară. Malko se aplecă. Un puternic miros de medicamente îl izbi în faţă. Doctorul urca pe scară.

— Ajutaţi-mă, îi spuse el lui Malko. Trebuie să-l coborâm.

Amândoi îl susţinură pe belgian în josul scării. Acolo,

Malko descoperi o încăpere mult mai curată decât prima, amenajată ca sală de operaţie, cu o lampă scialitică şi tuburi de oxigen. Derieux se întinse pe una dintre cele două mese.

Doctorul luă o seringă şi îi făcu o injecţie.

— Puţină morfină n-o să-ţi facă niciun rău, murmură el. Trebuie să te operez, dar am nevoie de antibiotice.

Urcă din nou. Malko se aşeză lângă belgian.

— Cine e omul ăsta? Eşti sigur de el?

— Ca de mine însumi. Este doctorul lui Mossadegh. Îl detestă pe Khadjar. Pentru capul său se oferă un mare premiu. El face avorturi tuturor fetelor de familie bună din Teheran şi tuturor femeilor uşoare. Cu el, mă simt în siguranţă.

Morfina începea să-şi facă efectul. Derieux îşi recăpăta culorile. Malko profită pentru a-l întreba unele lucruri care îi stăteau de mult pe suflet.

Derieux surâse cu satisfacţie.

— Spune-mi, cum naiba m-ai scos din ghearele lui Khadjar? întrebă S.A.S.

— N-a fost decât o şansă şi puţin din farmecul tău de prinţ. Dimineaţă trecusem pe la hotel. Mi s-a spus că nu te-ai întors în timpul nopţii. Ştiam, însă, că trebuia să mergi la o recepţie. Îmi spusesei chiar numele frumoasei. Şi ce să-ţi mai spun. Am câteva prietene care m-au ajutat să o găsesc. De dimineaţă am trecut pe la ea, pe la birou. Am întrebat-o de tine. Ea mi-a făcut o mie de fiţe şi mi-a povestit câte în lună şi în stele, adică, nici mai mult, nicimai puţin, că de la ea plecasei devreme, seara. Şi atunci mi-am dat seama că, demoazela fiind de faţă, nu aveai cum să te afli la o partidă de plăcere... Aşa că, m-am gândit să dau o raită pe la locul faptei. Am luat un taxi şi toată mândreţea mea de artilerie.

Şi uite-aşa, am coborât pe horn. Numai cu potăile din parc era să mi se înfunde. Noroc că au venit să-şi arate colţii pe rând. Chiar începusem să cred că mă aflu pe drumul cel bun, când m-am trezit cu un tip înzestrat cu o mitralieră, fioros nevoie mare, chiar în faţa mea, dar lângă încăperea în care te aflai.

— Şi ce ai făcut?

— Aaa... tipul uitase să tragă piedica. Vezi de ce suntem mai deştepţi dacă avem surdine la pistoale? N-are niciun rost să bagi

groaza în toată populaţia... Şi, uite aşa, i-am făcut surpriza domnului general...

În clipa aceea scăriţa trepidă. Doctorul coborî, încărcat cu medicamente.

— Aş vrea să rămâneţi sus în timpul operaţiei, îi spuse lui Malko. De fapt şi el preferă acelaşi lucru.

Urcă şi se aşeză pe o lădiţă. Bătrâna se aşezase pe vine, într-un colţ. După ce închiseseră trapa, niciun zgomot nu mai răzbătea de jos.

Peste trei sferturi de oră, doctorul reveni, cu mânecile suflecate şi transpiraţia curgându-i pe faţă.

— Am terminat. O să fie bine. Numai că nu are voie să se mişte o săptămână. O să-l ţin aici la mine. Puteţi să mergeţi la el.

Agentul coborî. Derieux fuma o ţigară, pe jumătate gol. Umărul stâng îi era bandajat în întregime, iar lângă el se afla o tăviţă în formă de rinichi unde zăcea afurisitul de glonţ ce era să-l coste viaţa.

— Doctorul ăsta e un as, spuse Derieux. N-am simţit nimic. Doar când va trebui să ies de aici, o să fie niţel mai complicat... Pentru mine Iranul... s-a cam dus pe apa sâmbetei! Mi se întâmplă acelaşi lucru ca în Egipt!

Malko îşi îngustă ochii aurii.

— Dar n-a fost în zadar. O să-mi încerc ultima şansă, mâine. O să mă duc la ambasador.

— Nu cred că eşti zdravăn! Khadjar te-a vopsit deja în toate culorile; ai să cazi în plasă ca un fraier...

— Nu, trebuie să mă duc. Numai eu pot să mai împiedic complotul...

— Treaba ta! N-ai nicio şansă dintr-o mie. Mai bine te-ai culca.

E drept că Malko simţea nevoia să doarmă.

Puţin mai târziu, bătrâna le aduse tradiţionalul celo-kebab. Îl mâncară cu degetele şi băură apă dintr-o sticlă.

Apoi, Malko se întinse îmbrăcat pe unul dintre paturi şi adormi. Ziua care urma, avea să fie pentru el una dintre cele mai lungi.

Capitolul XII

Ştia acum ce sentimente şi angoase tălăzuiesc în sufletul unui om urmărit. Mai întâi, se simţea cu desăvârşire murdar. Trecând prin faţa unui vânzător de covoare de pe bulevardul Ferdowsi, se privi într-o oglindă. Barba crescuse şi îl făcea să semene cu un iranian obişnuit.

E drept că ascunzătoarea lui Derieux era lipsită de confort modern.

Negustorul, intrigat de contemplarea vitrinei sale, ieşi şi îl invită să-i vadă marfa. Malko o porni din nou.

Nu se simţea prea liniştit pe stradă, întrucât erau prea puţini europeni. Era limpede că generalul îşi lansase toţi zbirii pe urmele lui, un blond atât de uşor de reperat…

Chiar pe lângă el trecu un jeep al poliţiei, cu patru copoi înarmaţi până în dinţi. Dar nu-i aruncară nicio privire.

La intersecţia Fersowsi cu Shah Reza fâlfâiau banderole gigantice cu sloganuri pentru celebrarea celei de-a 47-a aniversări a Şahului, care invita populaţia pe marele stadion Asradieh, după-amiază, la o mare paradă de gimnastică.

Malko simţi că vede stele verzi.

Aveau de gând să-i facă de petrecanie Şahului chiar sub ochii lui. Iar el era incapabil să mişte un deget! Fără îndoială că Schalberg şi Khadjar îşi frecau mâinile fericiţi. Ce putea să-i mai oprească?

Planul lor era o culme a tehnicii. Iar Schalberg era un tehnician prea bun ca să fi lăsat ceva la voia întâmplării…

Cu o sută de kilograme de T.N.T., Şahul nu putea rămâne decât amintire, laolaltă cu cei care îi ţineau companie.

După aceea, preluarea puterii nu era decât un lucru foarte simplu, aproape copilăresc. În ce-l priveşte pe Malko, nu era deloc greu să i se întâmple un accident, înainte de ieşirea din ţară. Ceva de genul santinelei cu degetul prea sprinţar pe trăgaci, sau o tentativă de evadare. Apoi, urmau scuzele faţă de guvernul american…

Malko surâse cu tristeţe. Niciodată nu s-a declarat un război pentru a răzbuna un spion! E mai profitabil un reproş politicos!

Îl enerva ideea să moară în ţara asta îndepărtată, fără ştirea celor dragi! Trebuia să încerce ceva. Pe bulevardul acela, lipsit de maşină, singur şi dezarmat, nu se simţea tocmai în largul lui!

Îşi privi ceasul. Era ora prânzului. Parada începea în jurul orei două. Atentatul era pregătit pentru începutul paradei, cu siguranţă înainte de două şi jumătate.

Îi rămâneau, deci, o sută douăzeci de minute pentru a-l salva pe Şah.

Îi veni ideea să fure o maşină. Măcar să aibă un mijloc de transport. Dar confruntat cu dificultăţile imediate, îşi regăsi simţul moral. În spatele lui, la o sută de metri, se afla Park Hotel. Malko se întoarse din drum şi intră în curtea acestuia. Erau acolo vreo zece maşini de închiriat, cu şoferi care moţăiau la volan.

Era o zi de sărbătoare, iar oamenii de afaceri ai hotelului erau şi ei în zi de repaus. Malko observă un Chevrolet negru, destul de nou, care părea în stare de multe peripeţii.

*

**

Intră în hotel şi se îndreptă spre bar. Nu era nimeni. Revenind la recepţie, o rugă pe telefonista dolofană şi zâmbitoare să-i dea legătura la reşedinţa ambasadorului Statelor Unite. Cabina era în faţa recepţiei.

Malko intră şi închise bine uşa. Îi răspunse o voce în persană. Austriacul ceru să vorbească personal cu diplomatul. Servitorul se duse să întrebe şi se întoarse după câteva clipe.

— Excelenţa sa vine imediat.

Malko aşteptă, cu inima bătându-i puternic.

— Kiljoy la telefon, se prezentă ambasadorul.

— Sunt S.A.S., Malko Linge, excelenţă. Trebuie să vă vorbesc imediat.

Ambasadorul suspină plictisit.

— Uite ce e, omule! Peste cinci minute plec la recepţia oficială a Şahului. Nu am timp acum. Ştiu că te-ai băgat într-o chestie oribilă, dar numai din vina dumitale. Generalul Khadjar a lansat un mandat de arestare pentru dumneata. Se pare că aţi încercat, împreună cu un tip ştiut ca mercenar, care este şi el căutat, să-l asasinaţi. Asta e nebunie curată! Mai bine te-ai preda şi-o să văd eu ce pot face, după aceea...

Malko încercă să se stăpânească.

— Excelenţă, lucrurile au fost puţin invers. Khadjar a vrut să mă asasineze. V-am spus sau nu că mă aflu aici în misiune secretă pentru Preşedintele Statelor Unite?

Ultimele cuvinte aproape le răcnise.

— Este adevărat, recunoscu ambasadorul, dar...

— V-am arătat, sau nu, scrisoarea mea de acreditare?

— Da.

— Bine. Hârtia aceea îmi dă dreptul să folosesc serviciile oricărui funcţionar al guvernului american. Şi dumneavoastră

sunteţi unul dintre aceştia.

— De acord, numai că nu vă pot sustrage legilor acestei ţări. Mai ales faţă de generalul Khadjar, unul dintre prietenii noştri cei mai siguri.

Malko înţelese că n-o să ajungă la niciun rezultat în felul acesta. Era clară intervenţia lui Schalberg.

— Să nu discutăm în acest momentul aspectul. Vă cer, se corectă, vă ordon, în numele Preşedintelui Statelor Unite, să luaţi imediat legătura cu Şahul şi să-l avertizaţi că va fi ţinta unui atentat, în maximum o oră.

— Un atentat? Sub ce formă? Şahul e mai bine păzit decât Preşedintele nostru…

— Sub o formă care va reuşi; nu vă pot spune mai mult acum.

Malko nu voia să-l pună în alertă pe Khadjar. Bătrânul general, cuprins de panică, era în stare să amâne atentatul…

Şi atunci, totul se ducea de râpă! Pe Malko îl expulzau, iar ei reîncepeau peste o lună.

— Uite ce e, spuse ambasadorul. Mi-ai vorbit deja despre asta. Şi eu nu pun la îndoială în ce calitate o faci. Dar nu e pentru prima dată când un agent de informaţii cade pe o pistă falsă. Am discutat despre toate astea, în urmă cu mai puţin de două zile, cu generalul Schalberg, care conduce C.I.A. aici de doisprezece ani. El mi-a confirmat că toate aceste rumori de complot, de atentat, sunt numai bârfe lansate de prietenii noştri ruşi. Schalberg nu e un tâmpit, ştie bine lucrurile astea. Şi, în plus, este foarte ataşat de generalul Khadjar, care este la curent cu tot ce se întâmplă în ţară. Cu aceşti doi oameni, eu mă simt perfect liniştit. Te-ai lăsat intoxicat de comunişti. Schalberg mi-a spus. N-o să mă fac ridicol în ochii Şahului, anunţându-l o chestie de care o să râdă, cu siguranţă. Şi peste un deceniu ar fi o poantă bună pentru petreceri…

Malko fierbea.

— Excelenţă, ce aţi spune de un post la Ulan-Bator, în Mongolia, de pildă?

— De ce tocmai acolo?

— Pentru că este exact ceea ce meritaţi. Şi dacă o să mai fiu în viaţă deseară, acolo o să vă expediez!

Şi cu aceste cuvinte răzbunătoare, închise telefonul. Pierdea şi această şansă!

Telefonista dolofană îl privea surâzând. Atunci, îi veni o idee.

— *Aş* vrea să telefonez în America, anunţă el.

— În America? Trebuie să întreb la poştă la ce ore avem circuite.

Se aplecă deasupra pupitrului telefonic şi începu o lungă discuţie cu colega de la centrală. Se întoarse apoi spre Malko.

— Astăzi nu avem circuite. Dar nu e prea sigur. Legăturile nu sunt prea bune în acest moment.

Malko ridică din umeri, descurajat.

— Păcat. Mulţumesc, totuşi.

Dacă ar fi putut lua legătura cu Washingtonul, ar fi putut, cu o şansă la un milion, să ajungă la Şah.

Ieşi în hol. Chevrolet-ul era tot acolo. Se îndreptă spre el. Şoferul, numai zâmbete, ieşi să-l întâmpine.

— Aş vrea să închiriez maşina dumitale, spuse Malko. Merge bine?

Omul îl asigură că da şi se urcă la volan, punând motorul în mişcare, ca să-l audă clientul.

— Bine, du-te şi ia-mi bagajele de la portar.

Omul se grăbi spre hotel. Malko îl lăsă să intre, deschise portiera şi se instală la volan. Cheile erau în contact. Nu trebui decât să învârtească.

Şoferul ieşi din hotel, în momentul în care Malko intra pe bulevardul Ferdowsi, salutat de portar. După o clipă de stupoare, şoferul o luă la fugă urlând după maşina lui…

Ceilalţi clienţi priveau stupefiaţi. Se văzuseră multe la Hotel Park, dar niciodată un client care să fure o maşină.

Malko traversă Shah Reza. Nu-l urmărea nimeni. Mizase, oricum, pe lenea iranienilor. Evident că nefericitul şofer va comunica la poliţie numărul maşinii. Dar până se puneau ei în mişcare, mai trecea o vreme. Circulaţia era fluidă. Malko urcă bulevardul spre Chimran şi ajunse la strada Soraya în zece minute.

Străduindu-se să aibă un aer cât mai natural, trecu încet prin faţa vilei. Observă în retrovizor o maşină mare, neagră, parcată pe locul unui şantier, chiar în faţa vilei lui Derieux. Mai mulţi oameni erau înăuntru.

Se stăpâni cu greu să nu accelereze. Dar ceilalţi nu-l urmăreau. Parcurse mai multe străzi foarte repede şi coborî în apropiere de Tachte Jamshid. Opri maşina în faţa unei mici băcănii şi intră.

— Unde aveţi un telefon? îl întrebă pe bătrânul iranian aşezat pe o ladă, în spatele tejghelei.

Omul îi arătă cu degetul aparatul aşezat pe un vraf ce cutii de

conserve. Formă numărul belgianului. Soneria răsună de mai multe ori. Tocmai voia să închidă, când răspunse o voce în persană.

— Baleh?

— Haroye Derieux? întrebă Malko în persană.

— Nu este aici. Cine întreabă?

Nu avea rost să mai insiste. Era un poliţai. Malko închise încet, dădu zece riali băcanului şi plecă.

Nu putea să facă mare lucru. Ca să nu atragă atenţia, se aşeză pe bancheta din spate, ca şi când şi-ar fi aşteptat şoferul. Era ora unu. Peste şaizeci de minute, Şahul avea să sosească la stadion, în Rolls-ul lui blindat. Malko îşi frământa mintea, gândindu-se la ce ar putea face.

Dacă ar reuşi să ajungă până la Şah, acesta îl va asculta cu siguranţă. Nu poţi conduce o ţară ca Iranul timp de douăzeci de ani, fără să ai un al şaselea simţ, care să-ţi semnaleze pericolul. Numai că trebuia să ajungă la Şah. După ce ar fi intra pe stadion, nici nu mai putea fi vorba să umble nestingherit. Oamenii lui Khadjar vor fi peste tot şi plini de zel, vor fi fericiţi să împuşte un individ care încearcă să se apropie de suveranul lor. Şi toată lumea ar fi mulţumită...

Un singur lucru i se părea posibil. Să-l intercepteze pe Şah înainte de a ajunge la stadion. Să mimeze un accident, repezindu-se cu maşina lui în Rolls-ul Şahului. Dacă reuşea să ajungă la suveran, înainte ca garda să reacţioneze, putea să reuşească. Din nou o şansă la un milion!

Malko se urcă din nou la volan şi se îndreptă spre Saadabad, Palatul de Vară. Era tot pe drumul spre Chimran şi erau şanse puternice ca Şahul să iasă pe poarta principală spre Darband.

Când Malko ajunse acolo, totul era liniştit şi pustiu. Două santinele înarmate patrulau prin faţa grilajului. Mai erau câţiva într-o gheretă. Coborî din nou, ca să verifice cealaltă intrare. Şi acolo era un calm desăvârşit. Se întoarse în mica piaţetă şi parcă în faţa hotelului, ca şi când ar fi aşteptat pe cineva. Drumul se sfârşea acolo. Dincolo de el începea muntele. Timpul era splendid şi răcoros. Erau la 1600 de metri altitudine.

Tolănit pe banchetă, Malko îşi făcea o mie de gânduri negre. Ştia că planul său nu avea decât o şansă minimă să reuşească. Şi dacă era ucis în timp ce încerca să-l prevină pe Şah, onoarea îi era salvată! Bineînţeles că nimeni n-o să mai termine vreodată castelul familiei Linge. Dar, oricum, el n-o să mai ştie de nimic!

Era unu şi un sfert. Timpul trecea repede. Îi era foame, dar nu

îndrăznea să meargă la hotel Darband să mănânce ceva. Puteafi foarte uşor reperat.

Cu munţii aceia lipsiţi de vegetaţie în jurul lui, se simţea parcă la capătul lumii. Şi chiar că era…

Să-ţi trebuiască două zile să dai un telefon la Washington…

Verifică pistolul „Colt” pe care i-l dăduse Derieux. Surdina o avea în buzunar. Oţelul închis la culoare lucea în lumina soarelui. Era acum singurul lui aliat. Probabil că oamenii lui Khadjar îşi făceau de lucru, chiar în acel moment, în jurul emiţătorului radio. Şi un mic avion, încărcat cu dinamită, aştepta undeva, pe o câmpie. Era suficient să i se comande de la distanţă elicea…

Moartea Şahului ar avea consecinţe incalculabile.

Ruşii nu-l vor lăsa pe Khadjar să pună mâna pe putere. Tudeh-ul nu era destul de puternic. Rămânea intervenţia directă: tancurile „roşii” puteau ajunge la Teheran în patru ore, venind pe noul drum strategic dinspre nord. După care, orice era posibil. Armata iraniană nu avea nicio putere în faţa esticilor comunişti.

Malko înjură încet; înţelesese de ce Preşedintele ţinuse să-i vorbească personal despre această misiune…

Acum se afla la faţa locului, fără nicio speranţă şi la fel de neputincios ca un copil.

Un zgomot de motor îl smulse din starea de amorţire. Puse şi el motorul în funcţiune. Patru motociclişti ieşiră din spatele grilajului şi se opriră în piaţeta din faţa parcului. Şahul trebuia să iasă.

Era singurul loc unde îi putea atinge, după aceea maşina regală ar fi mers prea repede.

Malko înaintă puţin. Era la vreo cincizeci de metri de poliţişti. Ei nici nu îl priviră. O altă maşină ieşi pe poartă, un Chrysler albastru cu două antene lungi. Se opri în spatele motocicliştilor.

Deodată, Malko văzu şi Rolls-ul. Venea încet pe aleea centrală, dinspre Saadabad. Geamurile fumurii nu lăsau să se vadă în interior. În afara şoferului, trebuiau să fie înăuntru Şahul şi împărăteasa.

Maşina blindată îi proteja foarte bine.

Motocicliştii porniră încet. Malko băgă într-a-ntâia şi începu să dea drumul ambreiajului. Avea foarte puţin timp ca să acţioneze. Trebuia să lovească Rolls-ul în faţă, înainte să prindă viteză. S-ar putea să fie considerat drept un accident. După care, va încerca să vorbească cu Şahul.

Rolls-ul trecu de poartă. Chevrolet-ul i-o luă înainte. Malko îşi simţea gâtul uscat. Încă nu îl văzuse nimeni. Deodată, un

motociclist întoarse capul spre el. Descriind o curbă graţioasă, el veni de-a curmezişul drumului şi blocă trecerea. Omul nu părea neliniştit. Îşi imagina că şoferul nu recunoscuse maşina Şahului.

Malko putea să-l răstoarne cu uşurinţă şi să lovească Rolls-ul care venea acum spre el. Dar ceva îl opri. Nu putea să rişte să-l ucidă cu sânge rece pe amărâtul acela...

În asemenea condiţii nu mai avea cum să ajungă la Şah. Imediat ce poliţiştii din escortă aveau să simtă ceva neobişnuit, ar fi tras şi explicaţiile ar fi venit la urmă.

Maşina regelui trecu încet, la zece metri de Malko. Văzu silueta Şahului şi a împărătesei, lângă el. În spate, alte trei maşini încărcate cu poliţişti încheiau cortegiul.

Era prea târziu! Maşinile porniseră în viteză, cu sirenele urlând.

Malko suspină. Acum, doar dacă se întâmpla o minune, Şahul mai putea fi salvat.

*

**

S.A.S. porni şi el spre Teheran. Acum totul îi părea lipsit de importanţă. Poliţia urma să-l aresteze pentru furtul maşinii. Pe marginea drumului două femei îi făcură semne, luându-l drept taxi. Îl depăşiră două autobuze încărcate cu bărbaţi care mergeau la parada de gimnastică. Se simţi îngrozitor. Cerul strălucitor de albastru parcă îşi bătea joc de el. În momentul acela, mii de oameni profitau de viaţă, fără nicio grijă. Ca să se distreze, urmări un punct de pe cer, care se făcea tot mai mare. Mergea foarte încet acum, lăsându-se depăşit de toate maşinile.

Punctul creştea. Era un avion care se pregătea să aterizeze la Mehrabad. Zbura foarte jos. Distinse imediat cele patru motoare şi semnele de identificare. Era un DC 8 al Panamerican. Graţios, avionul mai făcu un viraj şi se îndreptă spre terenul de aterizare, pierzând altitudine. Trupul avionului strălucea în soare.

— Fir-ar să fie!

Malko înjură cu voce tare şi frână cu brutalitate. Un taxi reuşi să-l ocolească, iar şoferul îi aruncă un torent de insulte. Oprit pe marginea drumului, Malko privea fix enormul DC 8 care se îndrepta spre sud. Probabil ca Hildegarde era la bord.

Şi, deodată, îi veni o idee nebunească, ceva de coşmar... Dar care putea să reuşească. Nu trebuia să piardă niciun minut

Porni ca un nebun, într-un scrâşnet de cauciucuri. Bulevardul cobora în pantă dulce până în centrul oraşului. Circulaţia era destul de rarefiată. Chevrolet-ul îi dovedi că mai avea ceva forţă.

Ţâşni înainte ca un Ferrari. Crispat pe volan, Malko nici nu mai vedea pietonii înnebuniţi de frică.

Trebuia să ajungă la Mehrabad într-un sfert de oră. Depăşi pe sens invers o coloană de maşini oprite la intersecţia unui bulevard periferic şi trecu pe roşu, pe sub nasul unui poliţist aflat în cutiuţa lui de sticlă. În felul acesta reuşea să evite centrul aglomerat şi semafoarele.

Îşi regăsise sângele rece şi întreaga stăpânire de sine. O luă pe drumul spre Mehrabad, trecând prin dreptul unui panou publicitar al Air France „Paris-5 000 km”.

Mai avea opt kilometri până la aeroport. Îi parcurse în cinci minute. Pe şosea era pustiu. Clădirile aeroportului se vedeau aproape. Ajungând în faţa aerogării, o luă la stânga şi ajunse chiar la intrarea pe pistă. O portiţă specială permitea accesul. Era păzită de o santinelă. Omul nu reuşi decât să facă un salt într-o parte, ca să nu fie strivit. Chevrolet-ul trecu prin faţa lui cu o sută la oră.

Malko ajunse în faţa terenului de aterizare. Simţi că-i sare inima. Avionul era acolo, descărcând călătorii. Sub aripi i se instalau cisternele de alimentare. Se descărcau şi bagajele.

Chevrolet-ul se opri în faţa pasarelei, în partea din faţă a avionului. De acolo nu cobora nimeni. Erau locurile rezervate pentru clasa întâi. Din două salturi, Malko se urcă în avion, dar, orbit de soare, nu distinse nimic în prima clipă.

— Malko!

Era vocea Hildegardei. Ea apăru dintr-o cabină şi îi sări de gât.

— Ce faci aici? Cum ai reuşit să intri?

— Unde este comandantul?

Malko pusese întrebarea pe un asemenea ton, încât Hildegarde îl privi îngrozită.

— Dar… ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi pot explica acum. Condu-mă la comandant şi prezintă-mă.

— Este în carlingă, pentru controlul aterizării. Aşteaptă o clipă.

Fără să mai răspundă, Malko deschise uşa pe care scria „Echipaj”. Era hotărât să joace ultima carte.

Comandantul fuma o ţigară, în timp ce secundul termina de comunicat turnului de control, datele aterizării. Luându-l pe Malko drept un călător care vrea să arunce o privire asupra instrumentelor de zbor, comandantul îi surâse amabil. Malko se

apropie.

— Sunteţi comandantul avionului?

— Da.

Pilotul era puţin surprins, dar continua să surâdă.

— Permiteţi-mi să mă prezint. Prinţul Malko Linge, de la C.I.A.

De astă dată, comandantul tresări. Îl privi pe Malko cu atenţie. Malko îi întinse o hârtie.

— Citiţi, vă rog.

Era scrisoarea de acreditare oferită de Preşedinte. Chipul comandantului se întunecă uşor. Malko îl observa. Avea un cap de scandalagiu, cu trăsăturile foarte marcate ale unui om de cincizeci de ani, cu o mină deschisă, inteligentă. Probabil, un fost pilot militar.

— Ei bine, domnule Linge, cu ce vă pot fi de folos?

Malko îşi reveni.

— Să decolaţi imediat, după ce ultimul pasager va fi coborât.

— Să decolez?

— Da şi nu păstraţi decât echipajul tehnic. S-ar putea să existe riscuri…

De data asta pilotul îl privi neliniştit.

„Mă crede nebun”, gândi Malko.

— Vă daţi seama ce-mi cereţi? Răspund de avionul acesta în faţa companiei mele. Şi, în plus, credeţi că pot să decolez când vreau, fără să avertizez turnul de control iranian? Nu am planurile de zbor ale altor companii şi nu ţin să provoc o catastrofă!

— Dacă le-aţi cere autorizaţia, iranienii v-ar refuza?

— Cu siguranţă.

— Deci, trebuie să ne lipsim de ea, domnule comandant.

Pilotul, din ce în ce mai surprins, clătină din cap.

— Nu pot face ceea ce-mi cereţi. E prea grav. Îmi risc viaţa, cariera şi pot să provoc şi o catastrofă. Imposibil. Nici nu ştiu cine sunteţi şi ce vreţi de la mine! Măcar de aş avea pe cineva să mă acopere…

Lui Malko i se păru că simte ceva în vocea americanului, îl privi, dar chipul îi era impasibil. Copilotul asculta conversaţia supraveghind luminiţele indicatoarelor rezervoarelor de kerosen care se umpleau. Radiotelegrafistul nota cifre pe o hartă. Avionul uriaş se golise complet. Femeile de serviciu iraniene urcaseră la bord pentru curăţenie.

Malko îşi privi ceasul. Era două şi cinci.

— Domnule comandant, o să vă ofer garanţia pe care o

cereţi.

Desfăcându-şi haina, scoase Coltul, înşurubă surdina, trase piedica şi îl îndreptă spre echipaj.

— Vă ordon să decolaţi, spuse el calm. Dacă nu, vă ucid în zece secunde şi îl voi omorî şi pe copilot dacă refuză. Îmi pare rău că trebuie să folosesc această măsură, dar este un caz de forţă majoră.

Urmă un moment de linişte, întrerupt de comandant.

— În aceste condiţii, nu mai am nimic de spus. Veţi purta întreaga răspundere pentru ceea ce se întâmplă. Sunteţi amabil să-mi spuneţi măcar ce trebuie să facem?

— După ce decolaţi.

— După cum vedeţi suntem gata. Ce trebuie să fac?

— Aveţi destul combustibil pentru o oră?

— Desigur.

— Atunci opriţi alimentarea imediat şi puneţi reactoarele în funcţiune.

Malko păstra pistolul în mână. Dar ştia că nu o să aibă nevoie de el. Americanul îl crezuse pe cuvânt. Altfel, nu ar fi cedat atât de uşor.

— Ce comunic turnului de control? întrebă pilotul.

— Nimic.

— Vor întreba de ce decolez acum, fără pasageri.

— Nu le spune că decolezi. Povesteşte-le de o testare a frânelor pe pistă.

— Frank, coboară şi spune-le tipilor să desfacă cisternele. Şi anunţă grupul electrogen că vom pune reactoarele în mers şi vom porni.

Se întoarse spre Malko.

— Aveţi noroc că mecanicii noştri nu au găsit nicio problemă la motoare. Dacă totul merge bine, putem să decolăm peste cinci minute.

Copilotul ieşise. Malko îi vedea discutând cu înflăcărare. Cei de la alimentare desfăcură conductele. Tipul de la grupul electrogen stătu puţin pe gânduri, apoi ridică degetul mare în semn de aprobare. De altfel, în clipa aceea atenţia generală era îndreptată spre un aparat al companiei BOAC aparat ce tocmai aterizase. Nimeni nu se mai ocupa de DC 8.

*

**

Malko îl privi pe comandant verificând parametrii decolării. Cele două camioane-cisternă se îndepărtau încet. Copilotul se

urcă la bord şi, în trecere, ordonă femeilor de serviciu să coboare, spre marea lor încântare. Închise în spatele lui uşa etanşă, apoi se aşeză la locul lui. Făcu unele verificări, apoi se adresă comandantului de bord.

— Suntem gata, domnule comandant.

— Bine, dă-i drumul la primul.

Reactorul exterior din stânga se puse în mişcare.

— Al doilea.

Peste puţin timp toate cele patru reactoare torceau cu zgomotul caracteristic. Beculeţele roşii şi verzi clipeau pe tabloul de bord. Echipa grupului electrogen, tractată de un mic electrocar, se îndepărta de pe pistă.

Malko îşi pusese din nou pistolul la centură. Îşi impusese să nu se uite la ceas până ce avionul nu-şi lua zborul... Totul părea în regulă.

Deodată, radioul prinse viaţă şi o voce întrebă în engleză:

— Aici turnul de control. N-BHGE, ce se întâmplă? De ce puneţi în mişcare reactoarele?

Comandantul apucă microfonul din faţa lui:

— Aici N-BHGE. Cer autorizaţia de a face o încercare de rulare pe pistă. Am probleme la frânele de aterizare.

Urmă o mică pauză, apoi radioul se însufleţi din nou.

— Se acordă autorizaţie, N-BHGE. Dar rămâneţi pe pista pe care sunteţi.

— O.K. Am înţeles.

Comandantul dădu drumul frânelor. Greoiul DC 8 se puse în mişcare încet şi rulă pe calea de aterizare.

— Aţi auzit? strigă comandantul. Ne-a ordonat să rămânem pe pista de rulare, în afara pistei de zbor.

— Ştiu. Dar îşi vor da seama prea târziu de ce vrem să facem. Pista de rulaj se termină chiar în pista de zbor?

— Da.

— Atunci, înainte.

DC 8 rula acum cu viteză pe pista cimentată. Aerogara se îndepărta. Malko, în picioare în spatele comandantului, supraveghea zborul. Radioul continua să bâzâie.

— Închideţi radioul, ordonă Malko.

Docil, pilotul coborî o manetă şi sunetul încetă. DC 8 ajunse la încrucişarea cu pista de zbor. Comandantul frână şi se întoarse spre Malko.

— Şi acum?

— Puteţi zbura fără punct fix, nu-i aşa? Deci, viraj la 45 de

grade şi înainte!

Comandantul nu răspunse şi coborî toate cele patru manete de decolare. Avionul începu să trepideze, reţinut de frâne. Radiofonistul scoase un strigăt.

— Domnule comandant, priviţi!

Se uită şi Malko. În faţa lor venea cu toată viteza un jeep, în sens invers parcursului de decolare. Tăcerea radioului îi surprinse pe cei de la postul de control, care se neliniştiseră.

— Ai timp, urlă Malko.

— E riscant. Dacă accelerează?

— Treaba lor! Decolează scurt.

Scoase din nou Coltul şi îl mişca ameninţător. Nu era momentul să se dea bătut.

Într-un muget de reactoare, avionul uriaş zvâcni. Din faţă, jeep-ul se vedea încă mic, dar aparatul se apropia de el cu 250 de kilometri la oră.

— Îl facem praf…urlă comandantul.

— Dă-i înainte!

Acum jeep-ul mergea chiar pe mijlocul pistei. Se vedeau în el oameni care gesticulau

— Dacă se aşează de-a curmezişul, ne-a luat dracul pe toţi, ţipă comandantul.

DC 8 rula din ce în ce mai repede. Jeep-ul era la 400 de metri, apoi la 300, 200…

Malko îşi încleştă maxilarele.

— Cât îţi mai trebuie ca să decolezi? urlă Malko.

— 6000 de metri.

Era clar că aveau să se ciocnească cu maşina, care venea turbată spre ei. Malko simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Mai rămâneau zece secunde până la şocul ce avea să-i pulverizeze pe toţi.

— Putere maximă!

Comandantul răcnise. Şi, în acelaşi timp, trăsese cu ambele mâini maneta din faţa lui. DC 8 îşi ridică nasul graţios, iar jeep-ul trecu pe sub fuselaj, cu iranienii care gesticulau.

*

**

Avionul urca într-un unghi extrem de extravagant. În spatele lor, pista se îndepărta ce repeziciune. Malko respiră uşurat.

Comandantul şi copilotul îşi vedeau de treabă, ridicând trenul de aterizare şi reglând reactoarele la regimul de croazieră. Traversară primii nori şi aparatul îşi micşoră unghiul de zbor.

Comandantul se întoarse spre Malko.

— Am avut noroc că avionul era gol. Dar în viaţa mea nu l-am smuls de pe pistă aşa se scurt. Numai că peste câteva minute o să avem un avion de vânătoare pe urmele noastre. Radarele ne reperează urgent.

— Nu vor îndrăzni să doboare un avion civil american, chiar dacă a decolat fără autorizaţie!

— Nu, dar ne vor forţa să aterizăm.

— Până atunci se pot întâmpla o mulţime de lucruri.

Comandantul îşi împinse scaunul în spate.

— Acum ce trebuie să fac? Doar nu m-aţi forţat să decolez pentru un botez al aerului!

— La ce altitudine minimă puteţi zbura?

— La două sute de metri, dar e riscant. Nu putem să prelungim prea mult distracţia.

— Cu cât zburăm?

— 300-350 la oră.

— Aveţi posibilităţi de manevră suficiente?

— Foarte puţin. Doar viraje la 20 de grade.

— Domnule comandant, aţi fost în război?

— Da. De ce?

— Unde?

— În Europa, pe bombardiere.

— Vă amintiţi de „VI”, bombele zburătoare nemţeşti?

— Sigur că da.

— Şi ştiţi cum făceau piloţii de vânătoare englezi să le oprească pe cele care reuşeau să treacă de baraje?

— Nu, nu-mi amintesc… Dar unde naiba vreţi să ajungeţi?

— Iată cum se întâmpla. Avioanele de vânătoare britanice se aranjau să zboare pe lângă bomba ucigătoare cu aceeaşi viteză, apoi îi strecurau o aripă pe sub maşinărie, făcând-o să-şi piardă echilibrul şi o răsturnau.

Comandantul îl privi ca năuc pe Malko.

— Doamne Sfinte, dar războiul s-a terminat de mulţi ani. Şi în Iran nu sunt bombe zburătoare! Iar ăsta nu este un avion de vânătoare, cântăreşte 150 de tone!

— S-o fi terminat războiul, dar nu pentru toată lumea!

Malko îi povesti istoria cu atentatul şi ce avea de gând să facă pentru asta.

— Ca să-l salvăm pe Şah, nu avem decât o singură posibilitate. Să interceptăm bomba asta zburătoare, pentru că nu avem arme să o distrugem. Ştiu că nu e uşor, dar merită să

încercăm.

— Ştiţi unde se află terenul de unde va decola avionul teleghidat?

— Nu, din păcate! Dar nu cred că poate fi prea departe de stadion din cauza razei de ghidare. Ţinând cont de faptul că parada are loc în nordul Teheranului, între oraş şi munte, terenul acesta nu poate fi decât la est sau la vest de stadion. Şi, din câte bănuiesc, cunoscând configuraţia locului, cred că este spre est.

DC 8 zbura acum la 1500 de metri altitudine deasupra oraşului. Cerul era foarte limpede, cu excepţia câtorva cumuluşi printre care se zărea întreaga localitate.

— N-avem o clipă de pierdut, continuă Malko. Să coborâm deasupra stadionului şi mai vedem noi.

Avionul pierdea încet din înălţime. În câteva clipe se afla la 500 de metri altitudine. Se vedeau toate detaliile solului.

Stadionul se apropia. DC 8 trecu pe deasupra încet, cu voletele coborâte. Malko distinse foarte bine tribuna în care se afla Şahul. În mijlocul peluzei, gimnaştii executau mişcări de ansamblu. Totul era normal. Nimeni nu dădu atenţie avionului. Multe avioane efectuau câte un tur deasupra oraşului, înainte de a ateriza pe Mehrabad.

— Să ne întoarcem, propuse Malko şi să urmăm direcţia vest.

Americanul înclină avionul şi mai pierdură ceva din altitudine. De data asta, când trecură pe deasupra stadionului, toată lumea privi în sus. Urletul reactoarelor acoperise muzica şi aplauzele. Malko se concentră, încercând să vadă mai bine ce se întâmpla jos.

Dar deşertul se întindea cât vedeai cu ochii, presărat cu pete roşiatice şi de cabane sărăcăcioase.

Oraşul rămăsese în spatele lor. Malko tocmai deschisese gura să ordone „înapoi”, când copilotul ţipă.

— Priviţi, jos, spre dreapta.

Malko îşi răsuci gâtul ca să vadă. Avu timp să observe un mic avion galben care rula încet, prin deşert…

— Ăsta e! urlă el.

Dar DC 8 se îndepărtase deja. Cu infinite precauţii, pilotul începu un viraj foarte strâns. Malko avu impresia că marginea uneia dintre aripi o să atingă pământul. Avionul se redresă şi porni spre est, spre stadion. Zbura doar la vreo 300 de metri.

În două minute ajunse deasupra pistei improvizate, unde văzuseră micul avion galben. Dar acesta nu mai era acolo.

Văzu doar o maşină ce staţiona şi un morman de canistre

pentru benzină. Mai zburară un timp, cu ochii aţintiţi asupra desertului. Tot copilotul îl zări.

— Uite-l!

Mica pată galbenă părea că se târăşte în faţa lor, dar mult mai jos. Zbura direct spre stadion.

— O să trecem pe deasupra lui, mormăi comandantul.

— Coboară, ordonă Malko.

Uriaşul avion păru că se opreşte în aer. Voletele se ridicară în partea din spate a aripilor şi viteza se micşoră şi mai mult. Cu toate astea, zbura de două ori mai repede decât micul avion galben.

Comandantul diminuă din nou puterea reactoarelor. Un şuierat strident invadă cabina. Malko tresări.

— E sirena de alarmă, explică pilotul. Zburăm prea jos şi prea încet.

Avionul galben se afla la vreo două sute de metri în faţa lor.

— O să ne ia dracul, dacă n-o fi decât un sportiv care se plimbă.

— Priveşte! strigă Malko.

Erau deasupra avionului şi îi vedeau foarte bine postul de pilotaj. Era clar că nu se afla nimeni la bord. Era teleghidat.

Comandantul şi Malko schimbară o privire. Nu le rămăseseră decât puţine minute, înainte ca „bomba zburătoare” să ajungă la destinaţie cu încărcătura ucigătoare. Printr-o serie de manevre fine din manşă, pilotul se îndepărtă puţin de micul aparat. Reduse din nou puterea reactoarelor. Enormul DC 8 tremura acum din toată carcasa.

În fiecare clipă, Malko avea impresia că se vor prăbuşi în deşert. Fulgerător, Malko văzu chipurile unor ţărani care rămăseseră cu gurile căscate în faţa unui asemenea spectacol. Acum, DC 8 zbura în spatele avionului galben, pe partea dreaptă şi se apropia încet.

Metru cu metru, enorma aripă argintie ajunse la înălţimea de atac. Comandantul transpira din abundenţă, chinuindu-se să menţină avionul pe linia de zbor, cu toate zgâlţâielile şi balansările datorate vitezei prea mici. Malko îi vedea încheieturile mâinilor albite de crispare. Cele două aripi aproape se atingeau. Timp de o fracţiune de secundă, aripa enormă păru că o susţine pe cea uşoară a celuilalt. Apoi se auzi un muget asurzitor şi Malko se simţi proiectat înapoi de o acceleraţie brutală.

Pilotul se degajase brusc, luând viteză şi răsucind în sus aripa

fragilă care se sfărâmase sub şoc. Cu cele patru reactoare la puterea de decolare, DC 8 încerca acum să ia altitudine.

Malko, alunecat în genunchi în momentul acceleraţiei, încerca să se ridice, când un suflu puternic proiectă avionul ca pe o minge de tenis. Auzi zgomotul unei explozii violente şi căzu din nou. Dar nu avea timp să se gândească la cucuiul pe care şi-l făcuse. Agăţându-se de pereţi, reuşi să se întoarcă la postul de pilotaj.

Prin hublourile din stânga, văzu o coloană imensă de fum negru care urca din deşert. Avionul galben, dezechilibrat, se prăbuşise, fiind pe punctul de a atrage după el, cu suflul exploziei şi uriaşul DC 8. Nu avură timp să observe mai mult. DC 8 trecu pe deasupra tribunei de onoare.

Malko reuşi să vadă chipurile uluite ale Şahului şi ale celor care îl înconjurau. Avionul zbura exact deasupra capetelor lor. În sfârşit, comandantul reuşi să ia altitudine. Se întoarse spre Malko, zâmbind.

— Îmi pare bine că v-am ascultat! Acum ce mai facem?

— Ne întoarcem. Luaţi legătura prin radio.

— Era şi timpul; ia priviţi.

În faţa lor, şase puncte negre se apropiau. Erau avioane de vânătoare iraniene. Se apropiară de avionul uriaş. Îl escortară şi ordonară aterizarea.

— Transmiteţi turnului de control că tocmai am dejucat un atentat împotriva Şahului şi că nu vom ieşi din acest avion decât sub protecţia ambasadorului Statelor Unite. Să fie căutat la stadion.

Americanul era surprins.

— De ce vă temeţi? Cred că vom fi primiţi ca nişte eroi!

Malko zâmbi.

— Nu sunt chiar atât de sigur. Atentatul a fost organizat de generalul Khadjar, şeful Securităţii Şahului. Este un tip foarte puternic şi se mai poate apăra. Şi ar fi fericit să se debaraseze de mine...

Pilotul coborî trenul de aterizare. Peste câteva minute rulau pe pista de la Mehrabad. Era abia trei şi-un sfert.

Radioul transmitea în continuu ordine. Două jeep-uri încărcate cu soldaţi se apropiară ca să-i escorteze. DC 8 merse până la pista de parcare şi opri.

Dar echipajul nu deschise uşile. Comandantul reluă mesajul: nu vor deschide decât ambasadorului american.

Radioul deversa o mulţime de insulte, iar un mic grup de

funcţionari ai Panam priveau consternaţi avionul rebel. Nu ştiau încă nimic despre atentat.

Soldaţii înconjurară avionul, înarmaţi cu mitraliere. Dar, deşi pasarelele fuseseră montate, niciunul nu încerca să urce.

În carlingă, Malko şi echipajul aşteptau în tăcere.

În sfârşit, un Cadillac negru, cu steagul american, apăru pe teren. Opri la piciorul scării şi ambasadorul Kiljoy ieşi. Malko îşi reprimă un zâmbet. Era o revanşă prea delicată!

Capitolul XIII

Văzând pistolul cu surdină pe care Malko îl avea la centură, ambasadorul Kiljoy tresări puternic. Malko nu-l lăsă să scoată nicio vorbă.

— Domnule, vă ordon să mă conduceţi la ambasadă sub protecţia dumneavoastră personală, ca să pot lua imediat legătura cu Casa Albă, spuse el cu o politeţe de gheaţă.

— Dar, dar…se bâlbâi diplomatul…

— Încetaţi, vă rog. În calitate de reprezentant al guvernului american, îl veţi pune pe generalul Schalberg în stare de arest în localul ambasadei. Şi veţi face în aşa fel ca Şahul să mă primească imediat. Vă semnalez că din vina prostiei dumneavoastră incomensurabile, propriile noastre servicii şi unii militari iranienii au pus la cale acest atentat, pe care abia am reuşit să-l împiedicăm. Echipajul acestui avion este martor. Vă urmez. Şi nu uitaţi că sunteţi acoperit de protecţie diplomatică.

Kiljoy scutura din cap, de parcă ar fi ieşit din apă.

— Domnule Linge, începu el…

Malko nu îl lăsă să continue.

— Ascultaţi-mă, spuse el, luându-l de braţ. O să o scoateţi la capăt, alegându-vă cu un post în cine ştie ce capăt al lumii. Dar dacă mai continuaţi, vă aduc în faţa Marelui Juriu pentru înaltă trădare.

Kiljoy nu mai răspunse. Era total depăşit. Malko îl urmă pe pasarelă, cu mâna pe crosa pistolului. Dar niciunul dintre iranieni nu se mişcă. Atunci când se aşeză pe bancheta din spate a Cadillac-ului, răsuflă totuşi uşurat.

Cu toată viteza, maşina traversă oraşul şi intră în curtea

ambasadei, unde se opri cu un scrâşnet de frâne.

Fără să rostească un cuvânt, cei doi bărbaţi merseră în cabinetul ambasadorului. Malko se aşează chiar pe scaunul acestuia şi redactă o telegramă, pe care i-o întinse lui Kiljoy.

— Transmiteţi asta de urgenţă, prin telex şi convocaţi-l pe generalul Schalberg.

Ambasadorul ieşi din birou. Se întoarse după zece minute.

— Telegrama a fost expediată, spuse el pe un ton sinistru. Generalul nu se află în ambasadă. Am dat ordin marinarilor din gardă să-l aducă aici, imediat ce soseşte.

— Mulţumesc, spuse Malko. Aş vrea să mă odihnesc puţin pe divanul dumneavoastră. Trebuie să sosească răspunsul la telegramă. Să mă treziţi imediat. Ocupaţi-vă acum de Şah.

Şi, sub privirea consternată a ambasadorului, îşi scoase pantofii, puse pistolul lângă el şi se întinse pe divanul din piele neagră. Peste cinci minute adormise.

*

**

— Alteţa Voastră, Alteţă, treziţi-vă!

Malko deschise un ochi, legănat încă de o dulce reverie, îi plăcea să fie strigat astfel.

Ambasadorul se aplecase deasupra lui, ca un valet stilat.

Malko se ridică cu efort. Luă hârtia pe care i-o întindea diplomatul. Era răspunsul la telegramă.

Înţelese imediat de ce era Kiljoy atât de afabil. Primele rânduri îi ordonau să se pună la dispoziţia lui Malko şi cuvântul se repeta: „în totalitate”. Şi era semnată de Şeful Departamentului de Stat...

— Majestatea Sa ne aşteaptă la Palat când doriţi. Este o audienţă specială.

Chipul lui Malko se lumină de un surâs vag. În sfârşit, ajungea la această audienţă...

— Mergem chiar acum, spuse el, încălţându-se. Nu aveţi nicio veste despre generalul Schalberg?

— Nu.

Parcă avea un aer vinovat, Kiljoy!

Cadillac-ul negru aştepta în curte. Pe tot parcursul, cei doi nu scoaseră o vorbă. Văzându-le maşina, un general din Garda Imperială se repezi înaintea ei.

— Este generalul Nasseri, murmură diplomatul... Comandă trupele personale ale Şahului.

Escortaţi de iranian, traversară parcul până la Palatul de

Marmură, unde îl aştepta Şahul. Din cinci în cinci metri era câte un uriaş cu o mitralieră şi chipul ca de piatră. În faţa biroului Şahului, făceau de gardă doi ofiţeri vigilenţi.

Îi anunţară pe Malko şi pe Kiljoy.

Încăperea era destul de banală, în afara biroului confecţionat, în întregime, din marchetărie cu intarsii de sidef şi dotat, bineînţeles, cu un telefon roşu! Ca în lumea bună...

— Luaţi loc, domnilor, spuse Şahul în engleză.

Malko fu impresionat de farmecul pe care îl degaja Suveranul. Avea un aer lucid, uşor dezabuzat, cu o undă de umor. Părul argintiu era pieptănat cu grijă. Două gorile în civil se aflau într-un colţ.

Kiljoy îl prezentă pe Malko şi scopul vizitei lor. Interesat, Şahul se întoarse spre Malko.

— Dacă înţeleg bine, mi-aţi salvat viaţa adineauri. Vă mulţumesc.

Malko se înclină respectuos şi începu să povestească. Memoria prodigioasă îi permise să nu omită niciun detaliu.

Pe măsură ce el vorbea, ambasadorul se scofâlcea pe scaun.

Şahul asculta, punea întrebări, lua notiţe. La un moment dat, scrise ceva pe o hârtie pe care o dădu uneia dintre gorile. Aceasta ieşi imediat.

Se făcuse noapte când Malko îşi termină povestirea. Şahul rămase o clipă tăcut, apoi spuse:

— Domnule Linge, cred că aveţi dreptate. O să-l convoc pe generalul Khadjar pentru a-mi da explicaţii. Dacă este vinovat, va fi judecat de un tribunal militar. Dar ceea ce aţi povestit corespunde cu ceva ce ştiam deja, din alte surse.

Surâse, apoi continuă:

— Nimeni nu e profet la el acasă...Cât despre resortisanţii dumneavoastră, se va ocupa domnul ambasador de ei.

Kiljoy aprobă energic. Tare ar fi vrut să-şi răscumpere greşelile!

Şahul se ridică. Întrevederea se terminase. Strânse îndelung mâna lui Malko. Afară, Kiljoy îi spuse:

— Aţi fost formidabil!

După un timp Malko spuse:

— Sper să reuşească să pună mâna pe cei doi generali. Ăştia sunt capabili de orice. Conduceţi-mă la hotel. Trebuie neapărat să fac o baie.

Cadillac-ul urcă sprinţar până la Hilton. În momentul în care ajungeau, fură depăşiţi de un Chrysler albastru, din care coborî

generalul care îi întâmpinase la Palat. Intră cu ei şi merse la recepţie.

Când Malko îşi luă cheia, recepţionerul se înclină până la pământ.

Malko îşi luă la revedere de la Kiljoy şi urcă. Doi soldaţi înarmaţi făceau de gardă în faţa uşii lui. Văzându-l, îşi loviră tocurile. Malko rămase cu gura căscată.

Intră în cameră şi se aruncă sub duş. Îşi puse apoi o cămaşă curată, se parfumă, îşi tăie mustaţa cu grijă şi ieşi. Soldaţii îl păzeau cu străşnicie.

Puţin uimit, austriacul se urcă în lift. Liftierul nu mai opri până la parter. Directorul, numai plecăciuni, se apropie de Malko.

— Sunteţi invitatul Majestăţii Sale, care a ordonat să vă oferim un confort cu totul special. Doriţi să luaţi cina într-un separe?

Amuzat, Malko refuză invitaţia. Se aşeză la masă, lângă geam. Nu i se aduse meniu-ul. Peste un minut, şeful restaurantului îi prezenta pe un platou de argint, o cutie de caviar auriu.

— Este un cadou de la Majestatea Sa, murmură el. Este extrem de rar.

Malko vedea pentru prima dată aşa ceva. Îl gustă, intrigat. Avea acelaşi gust ca al caviarului de Beluga.

Şahul ştia să fie recunoscător foarte repede…

La a treia felie, Malko reperă în spatele lui două gorile, aproape la fel de vizibile ca cei doi soldăţei de pe culoar. Probabil că afară îl păzea un tanc…

Sătul de caviarul magnific, Malko abia atinse un splendid şişlik. Era puţin trist. Sunase la camera Hildegardei, dar nu răspunse nimeni. În seara aceea, i-ar fi prins bine un moment de destindere…

După cafeaua turcească, se hotărî să meargă la culcare. Era zdrobit de oboseală. Abia se dezbrăcă şi căzu pe pat cu un suspin de uşurare.

*

**

Îl trezi soneria telefonului. Apucă, pe dibuite, receptorul.

— Kiljoy la aparat, spuse o voce suavă. Trezeşte-te, dragul meu, avem noutăţi.

— Ne atacă ruşii?

— Nu mai glumiţi! Era cât pe ce să pună mâna pe Khadjar, de dimineaţă.

— Dar cât e ceasul?

— Trecut de 12. A tras în doi ofiţeri care au încercat să-l aresteze şi i-a rănit grav. Apoi s-a refugiat în sala Trezoreriei, la Banca Melli. Acolo unde se află toate bijuteriile care garantează moneda iraniană.

— E singur?

Kiljoy ezită o secundă.

— Nu, din păcate, Schalberg şi încă doi dintre oamenii noştri sunt cu el, plus adjunctul lui Khadjar. Sunt înarmaţi cu toţii. Poliţia a încercuit Banca. Dar o să fie greu să-i prindă. Sala este blindată, cu uşi de oţel de un metru grosime. Mă duc şi au acum acolo. Vrei să vii şi dumneata?

— Mă îmbrac şi vin.

Malko nu mai avu timp pentru duş. Îşi puse o cămaşă curată şi o luă la fugă pe culoar. Fără armă, de data asta. Nu mai avea nevoie. Cele două gorile săriră de pe bancheta din hol şi se luară după el. La uşă, li se mai adăugă un om.

— Domnule Linge, maşina dumneavoastră e aici.

Era un somptuos Chrysler de un albastru deschis, fără număr, cu un şofer în livrea. Malko urcă şi cele două gorile se înghesuiră în faţă.

— La Banca Melli, pe bulevardul Ferdowsi, ordonă Malko.

Chrysler-ul viră scurt şi Malko fu nevoit să se ţină bine, ca să nu cadă. Şoferul apăsă pe un buton care declanşă o sirenă, asemănătoare cu cea a poliţiei americane.

Nu le-au trebuit multe minute ca să ajungă la destinaţie. Şoferul opri în faţa unui baraj militar. Banca era puţin mai departe, la vreo sută de metri. Abia coborâse, când diplomatul se repezi spre Malko.

— Ce bine îmi pare că vă văd! Majestatea Sa doreşte să vă vorbească.

— Unde?

— Aici. Şahul s-a deplasat personal pentru a supraveghea arestarea. Vă aşteaptă acolo, în maşina sa.

Într-adevăr, Rolls-Royce-ul metalizat era parcat în faţa Băncii, protejat de un cordon militar.

— De cât timp durează toată istoria asta? întrebă Malko.

— De aproape trei ore. Şi poate să mai dureze încă mult timp. Sala în care se află nu poate fi atinsă, e la subsol şi este protejată de un blindaj serios. Îţi închipui că toate bijuteriile ce garantează valoarea rialului sunt acolo?

Ajunseseră la maşina imperială. Şahul fuma. Îi făcu un semn

lui Malko să urce.

— Aţi avut în întregime dreptate, domnule Linge, spuse el în loc de bună ziua. Generalul Khadjar a trădat încrederea pe care i-am acordat-o.

Malko înclină capul cu modestie.

— Aţi făcut un mare serviciu ţării mele, continuă Suveranul şi voi aduce la cunoştinţă cui trebuie.

Tăcu o clipă, apoi spuse:

— Aveţi tot dreptul la recunoştinţa mea, domnule Linge. Amvrut să v-o spun eu însumi.

Îi întinse mâna agentului.

— Mulţumesc. Şi înainte de a părăsi Iranul, mi-ar face plăcere să luaţi masa cu mine. O să vă anunţ. Acum trebuie să merg la Palat, pentru unele probleme. La revedere, domnule Linge.

— Dar, îl întrerupse Malko, ce se întâmplă cu generalul?

Şahul zâmbi.

— Problema asta s-a aranjat. Spre binele tuturor.

Malko, intrigat, închise portiera grea şi se întoarse laKiljoy. Rolls-ul demară fără zgomot. Imediat, soldaţii se adunară şi păreau gata de plecare.

— Dar ce se întâmplă? întrebă Kiljoy.

— Nu pricep nimic. Şahul era foarte destins. S-ar spune că nu-l mai interesează problema. Priviţi.

În jurul lor, militarii şi poliţiştii îşi strângeau bagajele.

În curând nu rămaseră decât patru poliţişti de pază, în faţa clădirii în care se afla sala Trezoreriei.

Malko şi Kiljoy se apropiară şi trecură fără dificultate.

Un anunţ pe uşă, avea în engleză şi în persană, următoarea inscripţie: „ÎNCHIS PROVIZORIU”.

Perplecşi, cei doi bărbaţi, se îndepărtară.

*

**

Brusc, Malko îşi aminti de Derieux. Nefericitul zăcea în ascunzătoarea aceea insalubră!

Austriacul trimise maşina înapoi şi îi ceru lui Kiljoy să i-o împrumute pe a sa, cu tot cu şofer. Nu avea sens să pună zbirii Şahului pe urmele bătrânului doctor.

În ciuda memoriei lui fantastice, Malko găsi cu greu locul. Bătu şi bătrâna îi deschise. Trebui să mişte masa din loc şi să ridice trapa. Scara se afla la locul ei.

Jos, se trezi cu arma lui Derieux în stomac. Acesta o aşeză la loc, pe masă, după văzu cine este intrusul

— Ar fi trebuit să te anunţi, spuse el. Mai era puţin şi trăgeam. Ei? Ce mai e nou?

— Suntem eroi naţionali, spuse Malko.

Se aşează pe pat şi îi povesti ce se întâmplase cu o zi înainte, subliniind că Şahul cunoştea rolul important pe care îl jucase Derieux.

Belgianul se lumină la faţă.

— Măcar o dată în viaţă, când faci bine, dai de bine! Este genul de serviciu pe care Şahul nu-l uită. Ah, ce minune de viaţă o să am! Voi putea, în sfârşit, să import opium din Pakistan, fără nicio teamă.

Malko încercă în zadar să-şi compună o mină reprobatoare. Se duse după şofer. Amândoi îl urcară pe Derieux în maşină.

— Mă întreb, totuşi, ce a pus la cale Şahul, pentru Khadjar şi Schalberg, murmură Derieux.

— Poate vrea să-i înfometeze.

— Nu, ar fi lăsat trupe, pentru momentul în care ieşeau.

Maşina urca încet pe strada Lalezar. Malko observă un vânzător de ziare care agita ultimul număr din Teheran Jurnal, urlând ceva. Îl strigă prin fereastra coborâtă. Prima pagină era barată de o manşetă lată:

TERIBIL ACCIDENT LA BANCA MELLI

GENERALUL KHADJAR, ÎNSOŢIT DE GENERALUL AMERICAN SCHALBERG Şi DE CÂŢIVA COLABORATORI AI LOR S-AU ÎNECAT ACCIDENTAL ÎN CURSUL UNEI VIZITE ÎN SALA TREZORERIEI.

Articolul explica faptul că, în timpul unei verificări a sistemului de siguranţă, o falsă manevră a provocat închiderea ermetică a uşilor şi inundarea sălii, măsură prevăzută pentru împiedicarea fugii eventualilor hoţi... Va fi aspru pedepsit cel care a făcut o asemenea eroare.

O lungă notiţă necrologică glorifica meritele celor doi generali. Şahul prezenta apoi condoleanţe văduvelor, iar generalul Schalberg era decorat post-mortem cu cea mai înaltă distincţie iraniană.

Pentru generalul Khadjar – nicio decoraţie. Le avea, deja, pe toate...

Înmormântarea era fixată pentru a doua zi, proclamată zi de doliu naţional. Bineînţeles, Şahul în persoană va conduce funeraliile.

— Bine lucrat, remarcă Derieux. Înecaţi precum nişte şobolani şi îngropaţi la fel ca nişte prinţi! Bătrânul Şah ştie să trăiască. Eu cred că ei nu ar fi procedat la fel cu regele.

La aceste cuvinte s-au limitat regretele post-mortem…

Malko îl conduse pe Derieux acasă şi se întoarse la hotel. Mai avea multe de făcut. Garda lui se afla la post. Abia intrase în cameră, când sună telefonul. Era Tania.

— Mă bucur că ai scăpat cu bine, spuse ea. Ştii că îmi datorezi şi mie puţin? Păcat de Khadjar! Era un bărbat aşa de bine! …

Şi cum Malko, sufocat de atâta cinism, nu răspundea, ea continuă!

— Ce zici de plimbarea noastră la Karaj? Eu îmi menţin propunerea. Mâine seară sunt liberă, pentru că e doliu pentru Khadjar.

O idee bruscă îl înveseli pe Malko.

— S-a făcut! Vino să mă iei de aici, mâine seară. O să-ţi fac o surpriză.

— Perfect, spuse Tania, încântată. Pe mâine. O să fiu foarte frumoasă, promit.

Malko închise cu un surâs misterios.

*

**

Pe oglinda lacului Karaj nu se vedea niciun val. Pereţii stâncoşi ce îl înconjurau, îl făceau să pară foarte mic.

Aerul era tare, cerul albastru, adia o briză uşoară şi toate astea îţi trezeau pofta de a alerga şi a înota.

— Cine pregăteşte dejunul? întrebă Malko cu maliţiozitate. Am o foame de lup.

— Eu nu mă pricep la bucătărie, miorlăi Hildegarde, îmbrăcată cu un pantalon bleu şi un pulover din caşmir.

Tania nu spuse nimic, dar merse la portbagajul maşinii să ia coşul pregătit pentru picnic.

Malko o privea şi îi venea să râdă în hohote. Îşi amintea ce mutriţă făcuse, cu o oră mai devreme, văzându-l că venise cu Hildegarde.

Week-end-ul amoros al Taniei nu avea să aibă loc aşa cum şi-l imaginase ea.

În casă erau doar două camere.

Una pentru ea, cealaltă pentru Malko şi Hildegarde.

Trecând pe lângă Malko, tânăra iraniancă îşi bombă pieptul şi îl atinse cu şoldul. El avu un moment de regret pentru măgăria

pe care o pusese la cale.

Dar îşi spuse imediat că Hildegarde pleca a doua zi, în timp ce Tania rămânea.

Şi avea un motiv în plus să-l iubească.

Sfârşit

Redactor: ***Ani Sângeorzan***
Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Ani Sângeorzan***
Foto copertă: ***Ioan Mihăică***

Tiparul executat sub comanda nr. 89
Compania Naţională a
Imprimeriilor
„CORESI” S.A. Bucureşti
ROMÂNIA